Sfântul cuvios Gherasim de la Iordan

(4 martie)

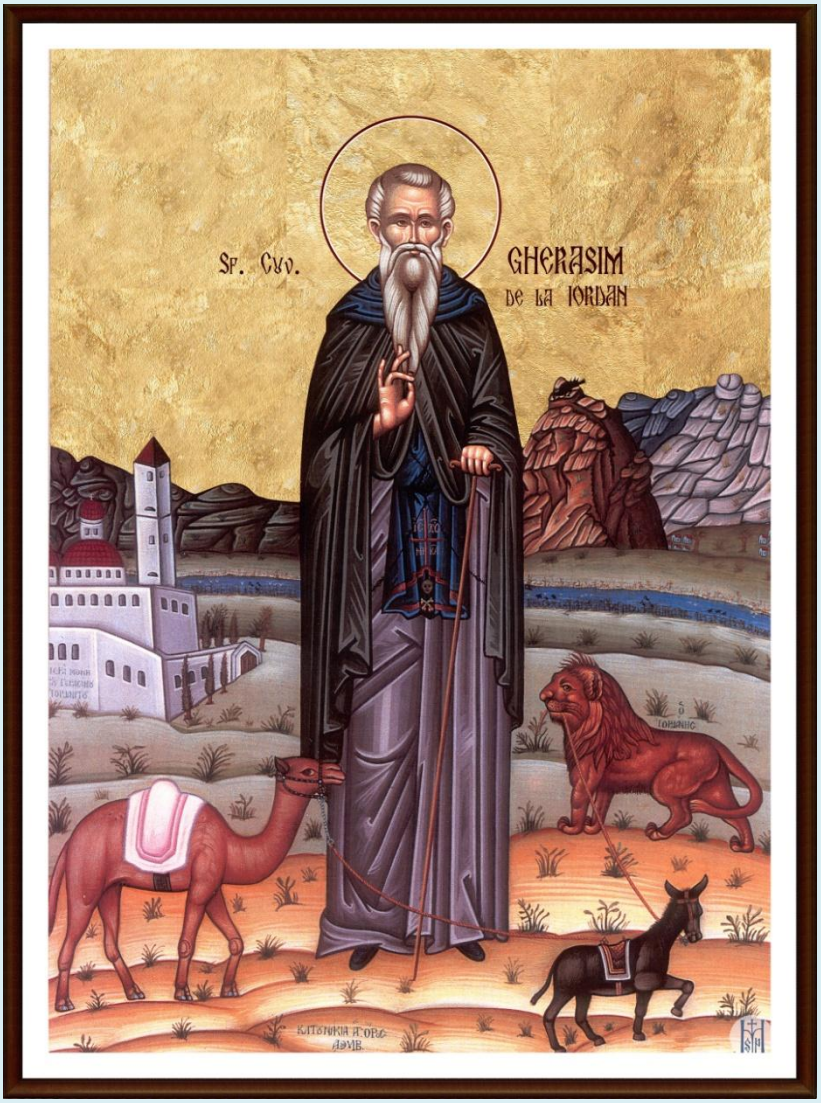

Cuviosul și de Dumnezeu purtătorul părintele nostru Gherasim (gr. Γεράσιμος, Gerasimos sau Gerasimus) a fost un călugăr care a trăit în secolul al V-lea în Țara Sfântă, Licia - d. 475 d.Hr., Râul Iordan, Liban. A participat și la Sinodul IV Ecumenic de la Calcedon în anul 451. Din mărturiile Sfinţilor Ioan Evirat şi Sofronie Scolasticul aflăm că prin puterea lui Dumnezeu, de Sfântul Gherasim ascultau şi fiarele sălbatice. Astfel, un leu pe care sfântul l-a îngrijit și tămăduit îl însoţea întotdeauna, ascultându-l în tot ceea ce i se poruncea. Prăznuirea lui în Biserica Ortodoxă se face la data de 4 martie, iar în Biserica Romano-Catolică pe 5 martie.

Index

În această lună (martie), ziua a patra - Preacuviosul părintele nostru Gherasim cel de la Iordan (Minei) 4
Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Gherasim de la Iordan 15
Acatistul Sfântului cuvios Gherasim de la Iordan (egipteanul) 23
Acatistul Sfântului Gherasim de la Iordan (al doilea acatist) - 4 martie 34
Imnografie 45
Vieţile Sfinţilor - Viaţa cuviosului părintelui nostru Gherasim de la Iordan 47
Sfântul Gherasim de la Iordan - drumul spre sfințenie 54
Sinaxar - Pomenirea Sfântului prea cuviosului părintelui nostru Gherasim, cel de la Iordan 56
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul cuvios Gherasim de la Iordan 58
Iulian Dumitraşcu - Calendar orthodox - Sfântul cuvios Gherasim de la Iordan; Sfinţii mucenici Pavel şi Iuliana, sora lui 60
Proloagele din 4 martie 62
Troparul și viața Sfântului cuvios Gherasim de la Iordan (4 martie) 68
Marius Nedelcu - Theologica - Sfântul Gherasim şi destinul eshatologic al creaţiei 70
Magdalena Gheorghe - Pagina copiilor - Cuviosul Gherasim şi leul 74
Leul - ucenicul cuviosului Gherasim de la Iordan 77
Pr. Constantin Olariu - Cuviosul Gherasim de la Iordan, prăznuit la Mănăstirea Arnota 80
„Sfântul Gherasim de la Iordan, chipul sfinţeniei și iubirii lui Hristos” 82
Etimologia / semnificația numelui Gherasim 84
Wikipedia - Gherasim de la Iordan 86
ro.orthodoxwiki - Gherasim de la Iordan 89
Radu Alexandru - Sfinții și animalele 94
Pr. Constantin Necula - Amintirile unui leu și ale unui babuin pe înțelesul nostru... 102
Mănăstirea Sfântului Gherasim de la Iordan 104
Mănăstirea Sfântul Gherasim de la Iordan - Pelerinajul părintelui Cleopa la Locurile Sfinte 105
Mănăstirea Sfântul Gherasim de la Iordan 109
Mănăstirea Sfântul Gherasim de la Iordan - galerie foto 112
(Foto) Lavra Sfântului Gherasim de la Iordan 132
Vechile chilii ale Lavrei Sfântului Gherasim de la Iordan 146

Lexicon athonit - Lavră *149*
Sfântul Gherasim de la Iordan *151*
Pelerin în Ţara Sfântă - ziua a cincea *155*
Mănăstirea Sfântul Gherasim de la Iordan - Israel *263*
Iconiţa Sfântului Gherasim de la Iordan *273*
Icoane *275*

În această lună (martie), ziua a patra - Preacuviosul părintele nostru Gherasim cel de la Iordan (Minei)

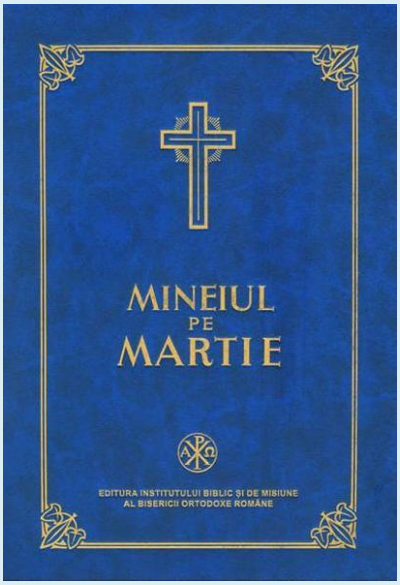

La Vecernie

La Doamne, strigat-am..., se pun **stihirile** pe 6: trei ale Triodului sau ale Octoihului şi trei ale cuviosului, glasul al 8-lea.

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, Cel ce dă lumii prin tine mare milă.

Părinte de Dumnezeu înțelepțite Gherasime, într-aripându-ți gândul către Dumnezeu, prin credinţă ai urât nestatornicia amestecării celei lumeşti, şi Crucea ta ridicând, ai urmat Văzătorului a toate, supunând cuvântării trupul cel cu anevoie înfrânat, cu nevoințele pustniciei, prin puterea Dumnezeiescului Duh.

Cu lumina bunătăţilor, şi cu strălucirile minunilor, aflându-te în pustie ca un soare cu multă lumină ai călătorit o, Gherasime. Şi cu fiarele petrecând le-ai poruncit a-ți sluji ție. O, cât este de minunat Dumnezeu Domnul, care prea arătat supune oamenilor fiarele ca pe nişte cuvântătoare.

Întru linişte multă şi întru plângere, şi în lacrimi toată viaţa ţi-ai petrecut, şi monahilor îndemnător prin credinţă te-ai făcut cu neavere împodobindu-te, şi cu înfrâ-

narea înfrumuseţându-te, străin şi nemernic pe pământ arătându-te. Pentru aceasta ai aflat desfătarea bunătăţilor de Dumnezeu fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe tine te rugăm cu totul fără prihană, pe folositoarea noastră şi mijlocitoarea întru necazuri, nu trece cu vederea pe robii tăi cei ce pier până în sfârşit, ci grăbeşte şi ne izbăveşte pe noi de urgia şi necazul ce ne stă de faţă, ceea ce ai încăput pe Dumnezeu, Născătoare de Dumnezeu prea curată. Căci tu eşti nouă zid şi ajutor nebiruit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Soarele s-a întunecat Fiule şi luna în haină neagră şi-a schimbat lumina ! Pământul se clatină şi catapeteasma Bisericii Tale se rupe. Şi eu cum nu mă voi rupe la cele dinlăuntru, zgâria-mă-voi la faţă, prea dulce Mântuitorul meu, văzându-Te pe Tine mort fără dreptate.

La Utrenie

Canonul Sfântului şi Tripeznețul Triodului după rânduiala lor.

Canonul Sfântului

facere a lui Gheorghie

Cântarea 1-a, glas 4

Irmos: Cânta-voi Ție Doamne Dumnezeul meu, că ai scos pe norod din robia Egiptului şi ai acoperit pe Faraon cu căruţele lui şi puterea lui.

Având înfrânarea armă tare asupra tuturor măiestriilor celui străin, vitejeşte să călcăm meşteşugirile lui.

Cu strălucirea duhului luminându-te la ochii cei înţelegători ai sufletului tău, prin bunătate ai biruit către lumina cea neapusă de Dumnezeu purtătorule.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sarcina cea pământească acestor de aici prin neavere lepădând-o, ca un fără de trup ai săvârşit calea sihăstriei părinte Gherasime.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Preacurată, naşterea ta cea cu totul fără prihană, cu aripile postului de la pământ către viețuirea cea cerească ne-a înălţat pe noi, în ceruri suindu-ne.

Cântarea a 3-a

Irmos: Întăritu-s-a inima mea…

Prin înfrânare omorând fiarele patimilor, prin nepătimire şi prin curăţie să ne apropiem la Hristos.

Privind pururea către dorirea Domnului cea nematerialnică, ai defăimat materia cea vremelnică cuvioase părinte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Având pe limba ta totdeauna pe Hristos, părinte Gherasime, prin minuni întăreai adevărul cuvintelor tale.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Împuternicind întru postiri şi osteneli neputinţa firii noastre Fecioară, întăreşte-o asupra patimilor.

Irmosul: Întăritu-s-a inima mea întru Domnul Dumnezeul meu, pentru aceasta cei slabi s-au încins cu putere.

Sedealna, glas 1:

Podobie: Piatra fiind pecetluită de iudei şi ostaşii străjuind prea curat trupul Tău, înviat-ai a treia zi, Mântuitorule, dăruind lumii viaţă pentru aceasta, puterile cerurilor strigau Ţie, Dătătorule de viaţă: Slavă învierii Tale, Hristoase; slavă împărăţiei Tale; slavă rânduielii Tale, Unule, Iubitorule de oameni.

Scara bunătăţilor celor dumnezeieşti săvârşind, te-ai înălţat spre înălţimea vedeniei celei înţelegătoare, şi ai primit de la Hristos arătările cele curate ale dumne-

zeieştilor Taine. Pentru aceasta purtătorule de Dumnezeu pe tine te cinstim cu bună credinţă şi strigăm: Slavă lui Hristos Celui ce te-a întărit; slavă Celui ce te-a încununat; slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Mâinile tale cele dumnezeieşti Preasfântă Fecioară, cu care ai ţinut pe Ziditorul, Cel ce S-a întrupat pentru bunătatea, întinzându-le roagă-L pe Dânsul, ca să ne izbăvească pe noi din ispite şi din patimi, şi din primejdie, cei ce te lăudăm cu dragoste şi îţi strigăm: Slavă Celui ce S-a sălăşluit întru tine; slavă Celui ce a ieşit din tine; slavă Celui ce ne-a slobozit pe noi prin naşterea ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

De cei fărădelege pironindu-te pe Cruce, Mântuitorule, şi coasta împungându-ţi-se de sulița ostaşului, Preacurata se tânguia cu amar, şi de multa şi înfricoşată răbdarea Ta se spăimânta, strigând: Slavă dragostei Tale celei către oameni; Slavă bunătăţii Tale; Slavă Ție, Celui ce cu moartea Ta ai făcut pe oameni nemuritori.

Cântarea a 4-a

Irmos: Venirea arătării Tale celei de pe pământ Hristoase Dumnezeule vestindu-o proorocul mai-nainte, cu bucurie a strigat: Slavă puterii Tale, Doamne.

Prin milostivirea Ta cea pentru oameni Hristoase Dumnezeule, semn ai dat vremea înfrânării prin care curăţeşti şi sfinţeşti sufletele şi trupurile robilor Tăi, Mântuitorule.

Săvârşind scara faptelor celor bune înţelepte, te-ai învrednicit vedeniei celei mai de taină. Pentru aceasta şi dar ai luat a vedea şi cele viitoare mai-nainte de vreme.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu sudorile luptelor tale celor dumnezeieşti, ai adăpat pustia cea neroditoare, şi aducătoare de roadă o ai arătat, care aducea lui Hristos pe oameni.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ca ceea ce este dată întărire credincioşilor de la Hristos, care te-a proslăvit pe tine, Fecioară prea curată, în vremea înfrânării, încinge-ne pe noi cu putere, cei ce te lăudăm.

Cântarea a 5-a

Irmos: Cela ce ai răsărit lumina şi ai luminat zorile şi ai arătat ziua: Slavă Ție, slavă Ție, Iisuse Fiul lui Dumnezeu.

Dintru dorirea cea râvnitoare de acestea de jos, prin înfrânare răpindu-ne, trage-ne către înălțimea iubirii Tale, Iisuse Îndurate.

Cu năvălirile rugăciunilor taberele dracilor vitejeşte le-ai rănit Gherasime, şi pe Hristos Îl lăudai Fiu al lui Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ceața patimilor risipindu-o, de Dumnezeu purtătorule te-ai apropiat prin cuget către lumina neîntinăciunii şi a curăției.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

De întinăciunea cea înțelegătoare spălându-ne prin înfrânare, arată-ne curați a slavoslovi pe Fiul lui Dumnezeu, Fecioară.

Cântarea a 6-a

Irmos: Precum ai izbăvit…

Fiind noi luminați cu strălucirea înfrânării, învredniceşte-ne a vedea dumnezeiasca slavă și strălucirea scularii Tale, Mântuitorule.

Ca un luceafăr strălucind întru întunericul vieții Gherasime, ai povățuit pe oameni spre lumina petrecerii îngerilor celor fără de trupuri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu toiagul rugăciunilor tale ai sfărâmat capetele fiarelor celor înțelegătoare şi de vânarea acelora ai mântuit pe oameni, pururea prea slăvite părinte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cunoscând prin tine pe Stăpânul tuturor, Născătoare de Dumnezeu de înşelăciunea idolilor ne-am izbăvit şi cu dragoste te slăvim, cu adevărat Maica lui Dumnezeu.

Irmosul: Precum ai izbăvit pe Iona proorocul din chit, Hristoase Dumnezeule, aşa şi pe mine dintru adâncul greşalelor scoate-mă şi mă mântuieşte, unule Iubitorule de oameni.

Condac, glas 4:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Aprinzându-te de dorirea celor de sus, asprimea pustiei Iordanului mai mult decât toate dulcețile lumii ai socotit. Unde plecându-ți-se ție fiara până la moarte cu supunere, şi cu jale pe mormântul tău s-a sfârşit, proslăvindu-te aşa Dumnezeu. Pe care roagă-L pentru noi părinte Gherasime.

Sinaxar

Întru această lună în 4 zile pomenirea Sfântului prea cuviosului părintelui nostru Gherasim, cel de la Iordan.

Stih: Lui Gherasim răsplătirea îi este fiara slujitoare,
Carele a omorât fiarele patimilor mai-nainte de a vieţii încetare.
Întru a patra zi Gherasim cel lăudat.
Din viaţa aceasta a zburat.

Acesta din copilărie pedepsindu-se cu frica lui Dumnezeu şi călugărindu-se s-a dus în pustiul cel mai dinlăuntru al Tebaidei, în zilele împăratului Constantin bărbosul, nepotul lui Iraclie, şi a pus atâta nevoinţă pentru bunătăţi de s-a făcut lăcaş lui Dumnezeu, încât şi fiarele cele sălbatice le stăpânea.

Că se aflase un leu de-i slujea, care pe lângă altele slujbe grele, ce îi făcea cuviosului avea şi slujba aceasta adică, îi ducea catârul ce-i căra apă de-l păştea şi iarăşi îl aducea la schit.

Iar odinioară luându-se catârul după nişte neguţători călători, îl legară cu cămilele de se duse, dormind leul.

Şi aşa monahul cel ce slujea prea cuviosului, se mâhni văzând seara că vine leul singur la chilie, şi cugeta că leul a mâncat pe catâr, de care lucru a spus sfântului, iar sfântul porunci să fie leul în locul catârului şi să facă slujba lui.

Care slujbă primindu-o în câtă vreme a fost catârul prins la neguţători, el purta vasele cele de apă pe spatele său, şi alergând cât putea de tare se silea să aducă apă. Ci iarăşi pe acea cale se întâmplase a se întoarce neguţătorii, şi întâmplându-se şi leul la râu de unde căra apă şi văzând şi cunoscând pe catâr ce urma după cămile, se repezi fără de veste răcnind tare cât se îngroziră neguţătorii şi fugiră.

Iar el apucând pe catâr de căpăstru îl trase. Deci trăgându-l pe catâr şi cămilele se trăgeau după catâr, care erau legate una de alta după obiceiul lor, până aduse catârul şi cămilele la chilia Sfântului Gherasim.

Şi bătând la uşă cu coada, ca cum adică ar fi adus vânat sfântului; iar sfântul zâmbind a râde puţin zise către ucenicul său: În deşert s-a osândit de către noi, leul. Fie dar slobod de la slujbă şi pască-se şi petreacă după obiceiul său.

Atuncea leul închinându-se cu capul, ca cum i-ar fi mulţumit sfântului, se duse la pustie, şi într-o săptămână odată venea la sfântul şi îşi pleca capul făcând în chip de închinăciune.

Deci murind sfântul a venit iarăşi el şi merse ca să-i dea obişnuita blagoslovenie. Şi negăsind pe sfântul pricepu de moartea lui de la monahul ucenicul sfântului, care îl duse la mormântul lui. Pentru aceasta plânse întâi mugind încetişor, după aceea răcnind tare, muri deasupra mormântului cuviosului.

Aşa slăveşte Dumnezeul pe cei ce-l slăvesc. Şi le găteşte a le sluji şi fiarele, când păzesc icoana cea după chip şi după asemănare neîntinată şi curată.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor mucenici Pavel şi Iuliani, surorii sale.

Stih: Pavel cel ce zace asemenea şi Iuliani,
Sunt fraţi tăiaţi cu sabia.

Aceştia erau pe vremea împăratului Adrian, din Ptolemaida, fraţi după trup şi fii de blagocestivi părinţi şi Pavel era citeţ, adică cetea la norod Sfintele Scripturi care le

învăţase cu multă osteneală şi le înţelesese bine. Încât deşi era tânăr prea lesne astupa gurile ereticilor, ca un propovăduitor dumnezeiesc a rânduielii cuvântului lui Dumnezeu cea pentru noi.

Iar venind împăratul Adrian la Ptolemaida, el îmbărbăta pe soru-sa Iuliani, ca să stea cu îndrăzneală, fiindcă are să se întâmple mare ispită.

Deci el într-armându-se cu semnul cinstitei cruci, fiindcă nu se îndoi că este întărit, s-a dus la împăratul şi a mărturisit credinţa lui Hristos; iar deşertăciunea idolească o a mustrat. Deci, fu spânzurat şi strujit.

Pe care văzându-l soru-sa striga împotriva tiranului, că cu nedreptate munceşte pe fratele său. Deci fu prinsă şi ea şi dându-se la spânzurătoare se struji şi amândoi fură băgaţi într-un cazan cu smoală clocotită. Şi încă rămânând ei întru credinţa lui Hristos, au fost întinşi pe un pat de fier înfocat, şi pe deasupra îi bătea pe ei pe spinare.

Unde Kodrat şi Acachie muncitorii cruţând pe sfinţi li s-au tăiat capetele.

Deci rămânând ei nevătămaţi, cu lanţuri de fier legându-i, iarăşi i-au pus la închisoare, şi prin arătarea îngerului fiind dezlegaţi, şi de hrană îndestulându-se, mulțumea lui Hristos.

După aceasta iarăşi înfăţişându-se la împăratul şi nevrând a jertfi idolilor, îi spanzurară iarăşi şi îi bătu cumplit.

Atuncea şi oarecare Stratonic unul din muncitori căruia îi era milă de Sfânta Iuliani şi se abătuse către partea stângă care a şi crezut în Hristos, în vremea când sfânta îl îndemna să nu o cruţe, ci să facă voia împăratului, tulburându-se tiranul i-a tăiat capul lui; iar sfinţii au poruncit să se închidă la un loc, unde erau jivine otrăvitoare.

Deci fiind păziţi nevătămaţi cu darul lui Dumnezeu, pe Sfântul Pavel adică a poruncit să-l lege la un stâlp şi fălcile lui să le bată cu măciuci de plumb, şi celălalt trup să-l bată cu toiege de fier înfocate.

Iar pe soru-sa Iuliani, a poruncit să o ducă la o curvăsărie şi să-şi bată joc de ea bărbaţi desfrânaţi. Însă înfăţişându-se îngerul Domnului, cu însuşi praful picioarelor lui a orbit ochii acelora desfrânaţi. Ci însă sfânta milostivindu-se a aruncat apă peste ei şi i-a făcut sănătoşi.

Deci rămânând sfânta nevătămată a fost aruncată împreună cu fratele său într-o groapă cu foc, şi poruncind tiranul ca acolo să fie împroşcaţi cu pietre, s-a arătat din cer un nor de foc, care apropiindu-se de împăratul ploua peste el ploaie de foc. De care temându-se el, a scos pe sfinţi din groapă, dar însă nu s-a îndreptat, ci a poruncit, ca cu făclii aprinse să se ardă ochii lor şi tot trupul, şi după aceasta să li se taie capetele.

Tot în această zi Sfinţii mucenici Kodrat, Acachie şi Stratonic, cei dintre muncitori, de sabie s-au săvârşit.

Stih: Trei care ca apa sângele a multora l-au vărsat,
Al lor sânge Hristoase, ţie ţi-l varsă prin sabie cu adevărat.

Tot în această zi Sfântul Grigorie de Cipru, cu pace s-a săvârşit.

Stih: Ca cerbul din curse, din viaţă izbăvindu-se,
Grigorie unde este apa cea vie acum se vede suindu-se.

Tot în această zi, Sfântul Grigorie episcopul Assului cel din Amidol care a vieţuit la anul o mie o sută cincizeci cu pace s-a săvârşit.

Stih: Din mormântul tău Grigorie curge,
Fericite spre slava lui Dumnezeu apă prea dulce.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Cela ce ai grăit cu Moise în munte, şi chipul Fecioarei în rug l-ai arătat: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Prin înfrânare suindu-ne în muntele vieţii celei dumnezeieşti şi al curăţiei, pe Domnul dătătorul luminii înţelegător să-L privim.

Întru raiurile cele nestricăcioase ale bunătăţilor dănţuind, ai cules florile minunilor de Dumnezeu purtătorule dăruind tuturor darul îndestulat al acestora.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Păzind vrednicia cea după chipul lui Dumnezeu, te-ai arătat înfricoşat fiarelor celor neîmblânzite, purtătorule de Dumnezeu, neîncetat cântând mulțumire lui Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Prin post şi prin nevoințe încinge-ne cu tărie asupra vrăjmaşilor celor gânditori, pe noi cei ce te lăudăm şi te cântăm pe tine, Născătoare de Dumnezeu.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Împăratul Hristos…

Împărate al tuturor Stăpâne Doamne, învredniceşte-ne prin post şi prin osteneli ca un bun a împărăți şi noi asupra patimilor şi dezmierdărilor celor trupeşti: Ca bine să Te cuvântăm întru toți vecii.

Pe Împăratul Hristos întru inima ta din pruncie primindu-L, de Dumnezeu purtătorule, lăcaş frumos te-ai arătat al darurilor şi al strălucirilor Lui celor dumnezeieşti, slăvindu-L pururea.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

În văpaia patimilor nefiind ars nicicum, părinte Gherasime, te-a udat din cer roua darurilor lui Hristos cu totul, pe care cu dragoste neîncetat Îl cântai: Ca pe un Dumnezeu al tuturor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cel ce S-a întrupat din prea sfinte sângiurile tale, prea curată Stăpână, însuşi ne curățește de întinăciuni trupeşti prin înfrânare şi prin osteneli, întărindu-ne cu neîncetate rugăciunile tale Născătoare de Dumnezeu Fecioară.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălțându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Împăratul Hristos, pe care L-a mărturisit tinerii cei robiți, în cuptor grăind cu mare glas: Toate lucrurile lăudaţi pe Domnul.

Cântarea a 9-a

Irmos: Naşterea ta cea fără...

Bogăţia darului Duhului Sfânt se pune înaintea tuturor, celor ce aduc Lui ostenelile înfrânării.

Viaţa şi petrecerea cea nematerialnică, în trup materialnic o ai săvârşit cuvioase, slăvind pe Domnul carele te întărea pe tine.

Toată dorirea sufletului tău avându-o spre singure cele nestricăcioase, te-ai învrednicit de cele ce ai dorit, Gherasime.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Împreună cu cuvioşii stând înaintea lui Hristos, pe Acesta roagă-L pentru cei ce săvârşesc dumnezeiască pomenirea ta, cuvioase Gherasime.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

De sus strălucind darul tău Stăpână, luminează pe cei ce neîncetat te măresc pe tine, Maica lui Dumnezeu.

Irmosul: Naşterea ta cea fără de sămânţă Născătoare de Dumnezeu prea curată, pe Hristos Dumnezeul nostru cu laude fără de tăcere o mărim.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după râduială şi Otpustul.

Sursa:
https://sites.google.com/site/ortodox007/Mineiele-Bisericii-Ortodoxe/Mineiul-pe-martie#ancora4m

Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Gherasim de la Iordan

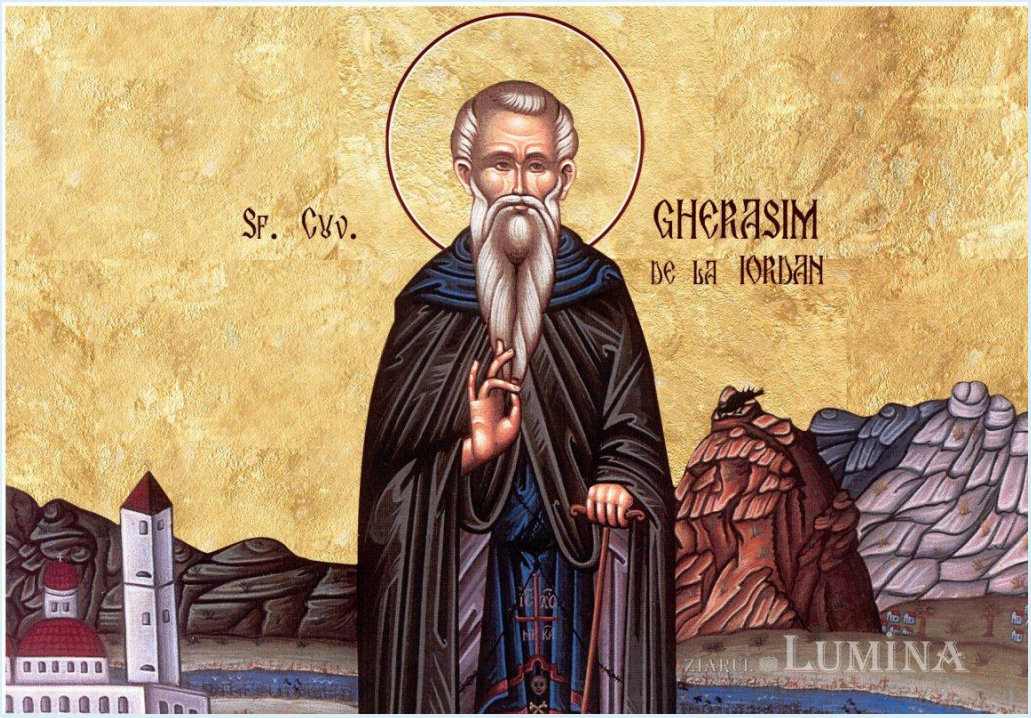

facere a lui Gheorghie

Troparul Sfântului cuvios Gherasim de la Iordan, glasul al 8-lea: Cu curgerile lacrimilor tale ai lucrat pustiul cel neroditor şi cu suspinurile cele dintru adânc ai făcut ostenelile tale însutit roditoare; şi te-ai făcut luminător lumii, strălucind cu minunile, Gherasim, părintele nostru. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

Cântarea 1, glasul al 4-lea

Irmos: Cânta-voi Ţie, Doamne, Dumnezeul meu, că ai scos pe popor din robia Egiptului şi ai acoperit carele şi puterea lui Faraon.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Gherasim, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Armă tare având împotriva tuturor măiestriilor celui potrivnic înfrânarea, vitejeşte să călcăm în picioare toate meşteşugirile lui.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Gherasim, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Luminându-ţi ochii cei înţelegători ai sufletului tău cu strălucirea Duhului, purtătorule de Dumnezeu, ai privit prin virtute Lumina cea neapusă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Lepădând cu sărăcia, sarcina pământească a celor prezente, ai străbătut calea sihăstriei, Sfinte părinte Gherasim, fiind ca unul din cei fără de trup.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Naşterea ta, Preacurată, ceea ce eşti fără prihană, ne-a ridicat pe noi de pe pământ la vieţuirea cerească, suindu-ne pe aripile postului în ceruri.

Cântarea a 3-a

Irmos: Arcul celor puternici a slăbit...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Gherasim, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Omorând fiarele patimilor prin post, să ne apropiem de Hristos prin nepătimire şi prin curăţie.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Gherasim, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Privind pururea către dorirea cea nematerialnică a Domnului, ai nesocotit firea cea trecătoare, părinte cuvioase.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Având totdeauna pe Hristos pe limba ta, părinte Gherasim, ai întărit adevărul cuvintelor tale prin minuni.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cu posturi şi cu osteneli împuternicind neputinţa firii noastre, Fecioară, întăreşte-o împotriva patimilor.

Irmosul: Arcul celor puternici a slăbit, iar cei neputincioşi s-au încins cu putere. Pentru aceasta s-a întărit întru Domnul inima mea.

Cântarea a 4-a

Irmos: Venirea Ta pe pământ, Hristoase Dumnezeule, vestind-o de mai înainte proorocul, cu bucurie a strigat: Slavă puterii Tale, Doamne!

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Gherasim, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Semn al milostivirii Tale faţă de oameni, Hristoase Dumnezeule, dă nouă vremea înfrânării, Mântuitorule; prin care curăţeşti şi sfinţeşti sufletele şi trupurile robilor Tăi.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Gherasim, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Scara faptelor celor bune străbătând-o, înţelepte, te-ai învrednicit de o privire şi mai tainică. Pentru aceasta ai şi luat har de a vedea mai înainte de vreme cele ce aveau să fie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu sudorile luptelor tale celor dumnezeieşti ai udat pustiul cel neroditor şi l-ai arătat purtător de roadă, aducând cu el pe oameni la Hristos.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ceea ce eşti dată ca sprijin al credincioşilor, Fecioară prea curată, de Hristos care te-a mărit pe tine, încinge-ne cu putere în vremea înfrânării pe noi, cei ce te lăudăm pe tine.

Cântarea a 5-a

Irmos: Cel ce ai răsărit Lumina şi ai luminat zorile şi ai arătat ziua, Slavă Ţie. Slavă Ţie Iisuse, Fiul lui Dumnezeu!

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Gherasim, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Din strădania cea râvnitoare către cele de jos, prin înfrânare răpindu-ne, Iisuse îndurate, către înălţimea iubirii Tale ne ridică.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Gherasim, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu năvala rugăciunilor, taberele demonilor le-ai rănit vitejeşte şi pe Hristos, Fiul lui Dumnezeu, L-ai lăudat, Sfinte părinte Gherasim.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Negura patimilor împrăştiind-o, purtătorule de Dumnezeu, te-ai apropiat cu gândul de lumina nevinovăţiei şi a curăţiei.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

De întinăciunea gândului, prin înfrânare spălându-ne, Fecioară, arată-ne curaţi, ca să slăvim pe Fiul lui Dumnezeu.

Cântarea a 6-a

Irmos: Precum ai izbăvit pe Iona...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Gherasim, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu strălucirea înfrânării fiind luminaţi, învredniceşte-ne a vedea dumnezeiasca slavă şi strălucire a Învierii Tale, Mântuitorule.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Gherasim, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un luceafăr ai strălucit în întunericul vieţii, Sfinte Gherasim şi ai povăţuit pe oameni către lumina trăirii Îngerilor celor fără de trup.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu toiagul rugăciunilor ai zdrobit capetele fiarelor celor netrupeşti, părinte fericite şi ai izbăvit pe oameni de vânarea acelora.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cunoscând prin tine pe Stăpânul tuturor Născătoare de Dumnezeu, din înşelăciunea idolilor ne-am izbăvit şi cu dragoste te mărim pe tine, cu adevărat Maica lui Dumnezeu.

Irmosul: Precum ai izbăvit pe Iona proorocul din chit, Hristoase Dumnezeule, aşa şi pe mine mă scoate din adâncul greşelilor şi mă mântuieşte, Unule Iubitorule de oameni.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Aprinzându-te de dorirea celor de sus, asprimea pustiului Iordanului mai mult decât toate dulceţile lumii ai socotit-o, acolo, plecându-se ţie fiara cu ascultare până la moarte, cu jale pe mormântul tău s-a sfârşit, într-acest fel prea mărindu-te Dumnezeu; pe care roagă-L pentru noi, Sfinte prea cuvioase părinte Gherasim.

Cântarea a 7-a

Irmos: Cel ce în munte cu Moise ai grăit şi ai arătat rugul chip al Fecioarei, Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Gherasim, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Prin înfrânare suindu-ne în muntele trăirii celei dumnezeieşti şi al curăţiei, pe Domnul, dătătorul de Lumină, cu mintea să-L privim.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Gherasim, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În grădinile cele neveştejite ale virtuţilor dănţuind, purtătorule de Dumnezeu, ai cules din destul florile minunilor, dăruind tuturor harul din ele.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Păzind vrednicia cea după chipul lui Dumnezeu, te-ai arătat înfricoşător fiarelor celor neîmblânzite, purtătorule de Dumnezeu, cântând neîncetat cântare de mulţumire lui Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Încinge-ne cu putere şi cu tărie, prin post şi prin nevoinţe, împotriva vrăjmaşilor celor nevăzuţi, Născătoare de Dumnezeu, pe noi, cei ce te lăudăm şi te cântăm pe tine.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Împăratul Hristos...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Gherasim, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Împărate al tuturor, Stăpâne Doamne, învredniceşte-ne, prin post şi prin osteneli, ca un bun, a împărăţi şi noi asupra patimilor şi dezmierdărilor trupeşti, ca să Te binecuvântăm întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Gherasim, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe Împăratul Hristos în inima ta din pruncie primindu-L, de Dumnezeu purtătorule, locaş frumos al darurilor şi al strălucirilor Lui cele dumnezeieşti te-ai arătat, slăvindu-L pururea.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

În văpaia patimilor nefiind nicidecum ars, Sfinte prea cuvioase părinte Gherasim, te-a udat întru totul din cer roua darurilor lui Hristos, pe care cu dragoste neîncetat Îl cântai, ca pe un Dumnezeu al tuturor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cel ce S-a Întrupat din prea sfântul tău sânge, preacurată Stăpână, Însuşi ne curăţeşte de întinăciunile trupeşti, prin înfrânare şi prin osteneli, întărindu-ne cu neîncetatele tale rugăciuni, Născătoare de Dumnezeu.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L Pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Împăratul Hristos, pe care L-au mărturisit tinerii cei robiţi în cuptor, grăind cu mare glas: toate lucrurile, lăudaţi-L pe Domnul.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Cel fără sămânţă...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Gherasim, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Bogăţia darului Duhului Sfânt se pune înaintea tuturor celor ce-I aduc Lui ostenelile înfrânării.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Gherasim, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În trup materialnic fiind, cuvioase, ai trăit şi ai petrecut ca şi când ai fi fost nematerialnic, slăvind pe Domnul, care te întărea pe tine.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Gherasim, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Toată dorirea sufletului tău având-o numai spre cele nestricăcioase, te-ai învrednicit de cele dorite, părinte Gherasim.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Împreună cu cuvioşii stând înaintea lui Hristos, pe Acela roagă-L pentru cei ce săvârşesc sfântă pomenirea ta, cuvioase părinte Gherasim.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

De sus strălucind darul tău, Stăpână, luminează pe cei ce neîncetat te măresc pe tine, Maica lui Dumnezeu.

Irmosul: Pe Cel fără sămânţă Născut din tine, Născătoare de Dumnezeu prea curată, pe Hristos, Dumnezeul nostru, cu laude fără încetare Îl slăvim.

Sedelna, glasul 1:

Podobie: Piatra fiind pecetluită de iudei şi ostaşii străjuind prea curat trupul Tău, înviat-ai a treia zi, Mântuitorule, dăruind lumii viaţă pentru aceasta, puterile cerurilor strigau Ţie, Dătătorule de viaţă: Slavă învierii Tale, Hristoase; slavă împărăţiei Tale; slavă rânduielii Tale, Unule, Iubitorule de oameni.

Străbătând scara dumnezeieştilor virtuţi, te-ai ridicat la înălţimea Privirii celei înţelegătoare şi ai primit de la Hristos arătările cele curate ale dumnezeieştilor Taine. Pentru aceasta, purtătorule de Dumnezeu, pe tine cu dreaptă credinţă te cin-stim şi strigăm: Slavă lui Hristos celui ce te-a întărit; Slavă Celui ce te-a încununat pe tine; Slavă Celui ce a săvârşit, prin tine, tuturor tămăduiri.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul 1:

Podobie: Piatra fiind pecetluită de iudei şi ostaşii străjuind prea curat trupul Tău, înviat-ai a treia zi, Mântuitorule, dăruind lumii viaţă pentru aceasta, puterile cerurilor strigau Ţie, Dătătorule de viaţă: Slavă învierii Tale, Hristoase; slavă împărăţiei Tale; slavă rânduielii Tale, Unule, Iubitorule de oameni.

Mâinile tale cele dumnezeieşti, cu care ai ţinut pe Ziditorul, cel ce S-a Întrupat din bunătate, Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, întinzându-le, roagă-L să ne izbăvim din patimi, din ispite şi din primejdii, noi cei ce te lăudăm cu dragoste şi strigăm: Slavă Celui ce S-a Sălăşluit întru tine; Slavă Celui ce a ieşit din tine; Slavă Celui ce ne-a slobozit pe noi prin naşterea ta.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul 1:

Podobie: Piatra fiind pecetluită de iudei şi ostaşii străjuind prea curat trupul Tău, înviat-ai a treia zi, Mântuitorule, dăruind lumii viaţă pentru aceasta, puterile cerurilor strigau Ţie, Dătătorule de viaţă: Slavă învierii Tale, Hristoase; slavă împărăţiei Tale; slavă rânduielii Tale, Unule, Iubitorule de oameni.

Pironit fiind pe Cruce de către cei fărădelege şi coasta fiindu-Ţi împunsă de suliţa ostaşului, Preacurata se tânguia cu amar, rărunchii ei ca unei mame sfâşiindu-se; şi de multa şi înfricoşătoarea Ta răbdare înspăimântându-se, striga: Slavă iubirii Tale faţă de oameni; Slavă bunătăţii Tale; Slavă Ţie, Celui ce cu moartea Ta ai făcut pe oameni nemuritori.

Acatistul Sfântului cuvios Gherasim de la Iordan (egipteanul)

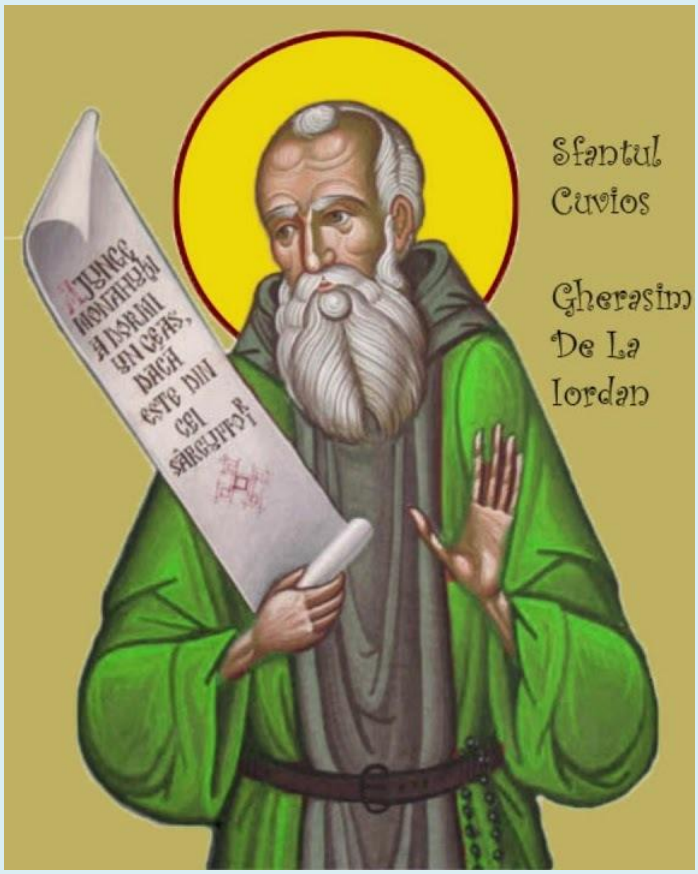

prăznuirea în 4 martie

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte (de 3 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Strana: Amin.

Dacă nu este preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul rosteşte: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Apoi **troparele** de umilinţă, glasul 6:

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Apoi:

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

***

Acatistul şi viaţa Sfântului Gherasim de la Iordan:
https://www.youtube.com/watch?v=FzQoXd5b8JQ

Părintele Mircea Stoleriu - Acatistul Sfântului Gherasim de la Iordan - 4 martie:
https://www.youtube.com/@parintelemirceastoleriu6131

***

Tropar (glasul al 8-lea): Cu curgerile lacrimilor tale nerodirea pustiului o ai lucrat şi cu suspinele cele dintru adânc ai făcut ostenelile tale însutit roditoare şi te-ai fă-

cut luminător lumii, strălucind cu minunile, Sfinte cuvioase Gherasim, părintele nostru. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să mântuiască sufletele noastre.

&&&

Condacul 1

Limba să nu tacă şi gura să nu se ostenească aducând laude celor ce din tinereţe au alergat la purtarea cea anevoioasă a duhovniciei, că din iubirea Sa Domnul a revărsat har de iubire în inimile deschise Lui, întru care ai strălucit şi tu. ***Bucură-te, Sfinte părinte Gherasim, chipul sfinţeniei iubirii lui Hristos.***

Icosul 1

Din părţile Lichiei adunat de chemarea slujirii dumnezeieşti, te-ai ocolit cu frică de Dunnezeu şi cuget dumnezeiesc dobândind ai lăsat cele stricăcioase şi trecătoare.
Bucură-te, tinereţe luminată de lumina învierii;
Bucură-te, viaţă neirosită în alergări deşarte;
Bucură-te, că adâncul pustiei ţi-a fost cetatea şi şcoala;
Bucură-te, că Lichia ai părăsit pentru Tebaida Egiptului;
Bucură-te, în toate înţelepţite;
Bucură-te, că ai găsit comoară din ţarină;
Bucură-te, că pe cele multe le-ai lăsat pentru sărăcia îndestulătoare;
Bucură-te, cel ce inima smerită ai făcut-o dar tuturor;
Bucură-te, izvor nesecat al iubirii lui Dumnezeu;
Bucură-te, ţarină roditoare de cele mântuitoare;
Bucură-te, punte peste hotarul blestemului strămoşesc;
Bucură-te, Sfinte părinte Gherasim, chipul sfinţeniei iubirii lui Hristos!

Condacul 2

Sfânta Biserică a dreptei credinţe, corabie pe valurile ridicate de furtuna păcatelor noastre s-a vădit, din care mulţi s-au pierdut, neştiind a merge pe ape, neavând în cuget şi sfinţiri întreit sfânta cântare: ***Aliluia!***

Icosul 2

De la lume, de la trup şi de la diavol vin rătăcirile, curse ascunse în căile în care umblăm. Dar cetatea Iisus Hristos este de necucerit şi peste toate lumina lui priveghează.
Bucură-te, martor al biruinţelor Ortodoxiei;
Bucură-te, cel ce te-ai ridicat peste înşelare;
Bucură-te, că iubirea de adevăr te-a scos la liman;
Bucură-te, că întunericul ereziei lui Eutihie ai biruit;

Bucură-te, rug aprins nu pentru litera legii, ci pentru trăirea iubirii Mântuitorului Iisus;
Bucură-te, că lângă Sfântul Eftimie cel mare ai redobândit calea, adevărul şi viaţa;
Bucură-te, îmbogăţitule prin lepădare;
Bucură-te, că ai plâns îndelung rătăcirea;
Bucură-te, că pravila ca de foc ai aprins fără foc în pustie;
Bucură-te, inimă ce arde mai puternic decât flăcările materiei;
Bucură-te, pârjolitorule al tuturor celor nevrednice;
Bucură-te, Sfinte părinte Gherasim, chipul sfinţeniei iubirii lui Hristos!

Condacul 3

La apa întâiului Botezat, la Iordan ai fost trimis de Sfântul Eftimie cel mare să aduni oile risipite ale turmei Mântuitorului lumii. Şi Sfinţitorul apelor toate de jos, de sus, prin cântarea neîncetată şi izbăvitoare: ***Aliluia!***

Icosul 3

Ai făcut din inima ta biserică Domnului, căci fără de margini a fost şi iubirea ta pentru cele făcute şi binecuvântate de Domnul.
Bucură-te, dar al iubirii lui Hristos;
Bucură-te, cuib al Sfântului Duh;
Bucură-te, binecuvântarea lui Dumnezeu Tatăl;
Bucură-te, cel ce tot postul mare desăvârşit ajunai;
Bucură-te, unitule doar cu Hristos;
Bucură-te, deşert de netrecut pentru necredincioşi;
Bucură-te, bucuria nevoinţei;
Bucură-te, câmpie roditoare celor iubitori de Hristos;
Bucură-te, viţă cu rod de viaţă veşnică;
Bucură-te, nor cu apă dumnezeiască;
Bucură-te, altă năstrapă mai cuprinzătoare decât prima;
Bucură-te, Sfinte părinte Gherasim, chipul sfinţeniei iubirii lui Hristos!

Condacul 4

Cu moartea pe moarte călcând viaţă veşnică a izvorât Dumnezeu tuturor celor ce-L urmează şi sfântul lui jug pe grumaz şi-l aşează, odihna cea lucrătoare aflând, veşnic bucurându-se cu cântarea: ***Aliluia!***

Icosul 4

Taină şi lumină, şoaptă şi strigare, bucurie în nevoinţe, ajunare îndestulătoare, deşert verde, furtună neprimejduită, blândeţe nestricăcioasă şi stăpânitoare, iubire din iubirea lui Dumnezeu te-ai arătat.

Bucură-te, candelă aprinsă Mântuitorului lumii;
Bucură-te, cetate a prea măritului Împărat Ceresc;
Bucură-te, trezorerie a Mângâietorului;
Bucură-te, revărsare din nesfârşitul fluviu al iubirei Sfintei Treimi;
Bucură-te, palat nestricăcios al faptelor bune;
Bucură-te, săgeată trimisă spre cer de arcul monahismului;
Bucură-te, armă de care doar iadul şi păcatul se înspăimântă;
Bucură-te, piatră în care Domnul lovind cu dragostea Sa a izvorât apa vie a rugăciunii;
Bucură-te, grădină mai frumoasă decât poate vedea ochiul lumii;
Bucură-te, plâns auzit doar de îngeri şi bunul Dumnezeu;
Bucură-te, îndestulătorul celor ce se satură doar cu rostirea cea aspră;
Bucură-te, Sfinte părinte Gherasim, chipul sfinţeniei iubirii lui Hristos!

Condacul 5

Căutat erai de toţi cei aflaţi în nevoinţe şi te-ai făcut ca o oaste dumnezeiască, taină peste fire, tămăduitorule al urii, cel ce desăvârşit ai cântat: ***Aliluia!***

Icosul 5

Peste fire a fost alcătuirea ta pentru că peste fire te-ai nevoit, aducând la firea cea dintâi cele pierdute din neascultare.
Bucură-te, buruitorule al iadului fără de arme;
Bucură-te, blândeţe izvorâtă din iubirea lui Dumnezeu;
Bucură-te, împărate cela ce ai stăpânit peste regele fiarelor;
Bucură-te, foc ce pârjoleşte vrăjmăşiile diavoleşti;
Bucură-te, că leul a ajuns paznic la dobitoace, din dragostea ta pentru Hristos;
Bucură-te, cel de din contrarii ai făcut armonie de Rai;
Bucură-te, că smerenia ta a întors cele pierdute;
Bucură-te, că din animale ai făcut fraţi de ascultare duhovnicească;
Bucură-te, că leul a ajuns ca mieluşelul;
Bucură-te, că ai smerit pe cel ce înfricoşează omenirea;
Bucură-te, că leul cel fioros te-a urmat chiar şi dincolo de hotarul vieţii vremelnice;
Bucură-te, Sfinte părinte Gherasim, chipul sfinţeniei iubirii lui Hristos!

Condacul 6

Ai împlinit ascultarea cea mare iubind pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu tot cugetul tău şi pe aproapele ca pe tine însuţi, întorcând înţelegerea desăvârşită a creaţiei şi lumină în ochii tuturor, oameni şi fiare, cu îngerii toţi cântând: ***Aliluia!***

Icosul 6

Cu fapta şi adevărul, urmând lui Hristos în iubire cruce ai aflat, prin care cei ce te urmau îi scăpai de frica satanei, îi tămăduiai de neputinţa lumească, trecându-i hotarul păcatelor cel de netrecut fără de răstignirea întru dragostea lui Dumnezeu.

Bucură-te, cel ce ai înţeles că Dumnezeu este iubire;

Bucură-te, că a iubi înseamnă a asculta şi a împlini;
Bucură-te, pământ ce ai rodit dumnezeiesc;
Bucură-te, că ai dat hrana ta tuturor ce-L urmau pe Hristos;
Bucură-te, că în pustiu ai fost grădinarul vieţii veşnice;
Bucură-te, că ai aşezat pravilă dumnezeiască în cei dornici de dumnezeire;
Bucură-te, că ai îngăduit focul numai în inima ta;
Bucură-te, că acest foc a pârjolit toată răutatea potrivnicului;
Bucură-te, că sărăcia ta a fost desăvârşită;
Bucură-te, că nădejdea ta scară la Rai s-a făcut;
Bucură-te, că în iubire ai urmat Stăpânului tuturor;

Bucură-te, Sfinte părinte Gherasim, chipul sfinţeniei iubirii lui Hristos!

Condacul 7

Taină şi împlinire a voii lui Dumnezeu, pustnicia cea lepădată de toate cele lumeşti aduce tuturor bogăţia mântuirii: ***Aliluia!***

Icosul 7

Vieţuirea ta cine o poate înţelege şi urma, îngerule în trup omenesc care ai dăruit tuturor ucenicilor tăi postul desăvârşit, roditor al rugăciunii rugului aprins şi împlinirea vieţii.

Bucură-te, potir sfânt al posturilor mari;
Bucură-te, că pentru rugăciunile şi nevoinţa ta Domnul a făcut pustia Iordanului mai bogată decât toate trezoreriile lumii;
Bucură-te, că 70 de pustnici luminau calea mântuirii acelor ţinuturi;
Bucură-te, că toţi aveau o inimă şi-un suflet vieţuind apostoleşte;
Bucură-te, miere duhovnicească celor râvnitori;
Bucură-te, amăreală tămăduitoare celor în patimi;
Bucură-te, cale tainică ce duce la Rai;
Bucură-te, că doar focul dragostei lui Hristos lumina şi încălzea chiliile voastre;
Bucură-te, umbrire ce descoperi tainic strălucirea soarelui nostru Hristos Dumnezeu;
Bucură-te, răcoare tuturor celor arşi de patimi;
Bucură-te, râu de foc dumnezeiesc ce arzi uneltirile vrăjmaşului;

Bucură-te, Sfinte părinte Gherasim, chipul sfinţeniei iubirii lui Hristos!

Condacul 8

Taina Sfintei Cruci, taina jertfei iubirii, taina unirii ce ruperea păcatului o trece, taina chipului omului robit în căutarea Domnului ai împlinit-o, înveşnicirea redând-o cu rugăciunile tale: ***Aliluia!***

Icosul 8

Toate le-ai lepădat pentru a dobândi tot de la unicul Dumnezeu cel Întreit Sfânt, pe care L-ai slujit şi de la care ai dobândit turmă aleasă, cuvântătoare.
Bucură-te, îmbogăţitule prin părăsirea a toate cele lumeşti;
Bucură-te, prescură din aluatul dumnezeieştii iubiri;
Bucură-te, că din lut ai devenit, cu voia Domnului şi credinţa ta cea dreaptă împărtăşire de Duh Sfânt;
Bucură-te, foc ce ne-ai încălzit spre coacerea duhovnicească;
Bucură-te, rază din lumina cea nesfârşită şi fără de pată;
Bucură-te, lumină ce alungă întunericul din noi;
Bucură-te, casă unde Domnul a găsit adăpost;
Bucură-te, palat al desfătărilor duhovniceşti;
Bucură-te, ocol pentru oile cuvântătoare;
Bucură-te, că timpul şi moartea nu te-au atins cu nimic;
Bucură-te, că azi eşti mai puternic, curat şi luminat decât ieri;
Bucură-te, Sfinte părinte Gherasim, chipul sfinţeniei iubirii lui Hristos!

Condacul 9

Mierea din faguri laolaltă strânge şi albina şi musca, ursul şi omul, deopotrivă hrănindu-i, vindecându-i şi alinându-i. Astfel a fost şi cântarea ta, astfel sunt şi rugăciunile tale acum: ***Aliluia!***

Icosul 9

Cu ce arme ai biruit iadul şi slăbiciunile noastre omeneşti, cel ce n-ai avut ca arme decât credinţa, nădejdea şi dragostea? Ca şi noi cu ele înarmându-ne să-ţi urmăm la Rai.
Bucură-te, că asprele tale canoane au ridicat jugul păcatelor şi al neputinţelor;
Bucură-te, că te-ai făcut mai hrănitor decât mierea;
Bucură-te, că învăţăturile tale revarsă şi astăzi bună mireasmă duhovnicească;
Bucură-te, alergare mai iute ca fulgerul la tronul Sfintei Treimi pentru iertarea păcatelor noastre;
Bucură-te, credinţă ortodoxă ce înmoi împietrirea sufletelor fiarelor;
Bucură-te, nădejde în viaţa cea veşnică ce topeşti cu focul iubirii orice ură;
Bucură-te, că iubit ai fost de Domnul după iubirea cu care ai iubit creaţia lui Dumnezeu;

Bucură-te, îmblânzitorule al pustiului din noi;
Bucură-te, pietricică din mozaicul cel mare al Patericului;
Bucură-te, că bucurie te-ai făcut nouă, tuturor robilor lui Dumnezeu;
Bucură-te, cel ce te-ai lăsat stăpânit pentru a te stăpâni de la tot răul şi vicleşugul;
Bucură-te, Sfinte părinte Gherasim, chipul sfinţeniei iubirii lui Hristos!

Condacul 10

Împreună vieţuitori aţi fost Sfinţilor părinţi de la Iordan şi Palestina şi Egipt şi Sinai şi Rait cu mulţimile de sfinţi şi mucenici şi cu toţi îngerii în chip văzut şi nevăzut, dar ştiut şi adeverit aţi cântat: ***Aliluia!***

Icosul 10

Timp de odihnă nu are biserica luptătoare a Domnului decât la ceruri, în sânul cel blând al lui Avraam, acolo unde cei ce n-au vrut să cunoască odihna se adună în cete pe cete, cântare îngerească să audă şi să cânte.
Bucură-te, rod al marii iubiri a lui Dumnezeu;
Bucură-te, spic ce sfinţirea ai copt;
Bucură-te, vin ce-L înveseleşti pe însuşi Dumnezeu;
Bucură-te, smerenie ce ai fost înălţată la timpul cuvenit;
Bucură-te, că leul grăitor, diavolul n-a avut pe cine înghiţi;
Bucură-te, treime biruitoare: Sfinte Gherasime, Sfinte Sava şi Sfinte Teodosie;
Bucură-te, că Sinaxarul cel tainic al bisericii triumfătoare l-ai umplut cu cei chemaţi de Domnul;
Bucură-te, că şi astăzi pe cei ce te urmează îi miluieşti;
Bucură-te, pilda dreptei credinţe ce ai luat bunurile neveştejite ale slavei;
Bucură-te, gură pecetluită grăirii de rău;
Bucură-te, dulce grăire a Sfintelor Scripturi;
Bucură-te, Sfinte părinte Gherasim, chipul sfinţeniei iubirii lui Hristos!

Condacul 11

În pustiul Iordanului ai trăit, dar grădină mai desfătată decât a Semiramidei te-ai făcut, veşnicule, roada Duhului împlinind, taine ce se descoperă doar în cântarea întreit sfântă: ***Aliluia!***

Icosul 11

Dumnezeu este iubire şi cel ce rămâne în iubire rămâne în Dumnezeu şi Dumnezeu rămâne întru el - a tunat glasul de tunet al Domnului, Sfântului Ioan Bogoslovul, apostolul iubirii ce o ai urmat.
Bucură-te, următorule de taine al apostolului iubirii;
Bucură-te, golitule de răutate, pizmă, egoism şi toate buruienile satanei;

Bucură-te, că iubind nevăzut pe Dumnezeu, de El te bucuri în veci;
Bucură-te, iubire care înseamnă jertfă a lui Dumnezeu pentru noi;
Bucură-te, mucenicie albă;
Bucură-te, fulgeratule al vestirii prea sfinte;
Bucură-te, rănitule cu rană aducătoare de viaţă veşnică;
Bucură-te, că ai sângerat pentru Domnul nostru Iisus Hristos, şi Sângele Lui prea scump l-ai băut;
Bucură-te, că ai mărturisit că Iisus Dumnezeu este în Trup, şi cu Trupul Lui te-ai îndumnezeit;
Bucură-te, cel închis între zidurile ce aduc singură libertate, iubirea lui Dumnezeu;
Bucură-te, îngrăditule ce nu ai hotare, oriunde şi oricând aflându-te când eşti chemat în numele Dumnului Hristos;
Bucură-te, Sfinte părinte Gherasim, chipul sfinţeniei iubirii lui Hristos!

Condacul 12
Căutat erai de toţi cei aflaţi în nevoinţe şi te-ai făcut ca o oaste dumnezeiască, taină peste fire, tămăduitorule al urii, cel ce desăvârşit ai cântat: ***Aliluia!***

Icosul 12
Ai înţeles cine este Biruitorul lumii, şi L-ai mărturisit cu gândul, cu cuvântul şi cu faptele tale bune, arătându-ne tuturor de atunci şi din veac că Iisus este Fiul lui Dumnezeu venit la noi prin apă şi prin sânge.
Bucură-te, cel ce apa vieţii ai revărsat în locuri fără de apă;
Bucură-te, cel ce sângele în jertfă fără de sânge ai arătat celor botezaţi;
Bucură-te, cel ce ai arătat celor dornici calea, adevărul şi viaţa;
Bucură-te, că ai hrănit cu cuvântul pe cei flămânzi de cuvânt;
Bucură-te, că şi leul Iordan, necuvântătorul, a trăit în boarea Raiului iubirii;
Bucură-te, prea măritule de Dumnezeu prin durerea dobitocului răpus de iubirea de tine;
Bucură-te, feciorie odrăslitoare de ucenici;
Bucură-te, mai curatule decât lumina soarelui;
Bucură-te, cel născut din Dumnezeu, care la El te-ai întors după călătoria prin viaţa aceasta;
Bucură-te, că la Cina cea de taină te-ai arătat îmbrăcat în Hristos;
Bucură-te, că acum cu Preasfânta Fecioară, cu toţi sfinţii şi îngerii faţă către faţă exişti cu Dumnezeu;
Bucură-te, Sfinte părinte Gherasim, chipul sfinţeniei iubirii lui Hristos!

Condacul 13 (de trei ori)

Aşa cum oglinda reflectă orice chip sau lucru aşezat înainte-i, aşa te-ai făcut tu oglindă de taină şi iubirea sfinţeniei lui Hristos, pentru care cu cutremur şi linişte glăsuim şi noi cu tine, cu voi, cu toţi cei ajunşi la limanul ceresc: ***Aliluia!***

Se citesc apoi din nou:

Icosul 1

Din părţile Lichiei adunat de chemarea slujirii dumnezeieşti, te-ai ocolit cu frică de Dunnezeu şi cuget dumnezeiesc dobândind ai lăsat cele stricăcioase şi trecătoare.
Bucură-te, tinereţe luminată de lumina învierii;
Bucură-te, viaţă neirosită în alergări deşarte;
Bucură-te, că adâncul pustiei ţi-a fost cetatea şi şcoala;
Bucură-te, că Lichia ai părăsit pentru Tebaida Egiptului;
Bucură-te, în toate înţelepţite;
Bucură-te, că ai găsit comoară din ţarină;
Bucură-te, că pe cele multe le-ai lăsat pentru sărăcia îndestulătoare;
Bucură-te, cel ce inima smerită ai făcut-o dar tuturor;
Bucură-te, izvor nesecat al iubirii lui Dumnezeu;
Bucură-te, ţarină roditoare de cele mântuitoare;
Bucură-te, punte peste hotarul blestemului strămoşesc;
Bucură-te, Sfinte părinte Gherasim, chipul sfinţeniei iubirii lui Hristos!

Condacul 1

Limba să nu tacă şi gura să nu se ostenească aducând laude celor ce din tinereţe au alergat la purtarea cea anevoioasă a duhovniciei, că din iubirea Sa Domnul a revărsat har de iubire în inimile deschise Lui, întru care ai strălucit şi tu. ***Bucură-te, Sfinte părinte Gherasim, chipul sfinţeniei iubirii lui Hristos.***

(Extras din cartea: Ieromonah Ghelasie Gheorghe - Imnografie II Acatistier ediţie îngrijită şi adăugită de Ierom. Ghelasie şi Ierom. Valerian - Editura Platytera, Colecţia Isihasm)

Acatistul Sfântului Gherasim de la Iordan (al doilea acatist) - 4 martie

traducere din limba rusă

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte (de 3 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Strana: Amin.

Dacă nu este preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul rosteşte: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Apoi **troparele** de umilinţă, glasul 6:

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Apoi:

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

***

Tropar, glas 8: Cu curgerile lacrimilor tale ai lucrat pustiul cel neroditor şi cu suspinurile cele dintru adânc ai făcut ostenelile tale însutit roditoare; şi te-ai făcut luminător lumii, strălucind cu minunile, Gherasim, părintele nostru. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

Condac, glas 4: Aprins în duh pentru slujirea lui Dumnezeu, ai preferat cruzimea pustiei Iordanului mai mult decât toate dulceţile lumii: leul te-a ascultat până la moarte, cuvioase, plângând şi murind pe mormântul tău, căci prin el te-a prea mărit Dumnezeu. Roagă-te lui Dumnezeu şi pentru noi, Sfinte părinte Gherasim.

&&&

Condacul 1

Pe cel ales al lui Dumnezeu şi pe făcătorul de minuni, pe locuitorul şi păzitorul Iordaniei, pustnic cuvios te lăudăm Sfinte Gherasim purtător de Dumnezeu, iar tu care ai îndrăzneală la Domnul apără-ne de duşmani, iar noi te strigăm: ***Bucură-te, Sfinte cuvioase Gherasim, pustnic slăvit al deşertului!***

Icos 1

Ai fost un înger pământesc, Sfinte cuvioase Gherasim, înălțând mereu rugăciuni de pe pământ către cer, iar acum te bucuri cu cei fără de trup, iar noi cu teamă te chemăm din suflet:
Bucură-te, rodind har din rugăciune;
Bucură-te, slava nepieritoare a Iordaniei;
Bucură-te, adevărat prieten al virtuții;
Bucură-te, mare slujitor al lui Hristos;
Bucură-te, că ai dat totul și L-ai câștigat pe Hristos;
Bucură-te, că ai învins toată deșertăciunea de dragul Lui;
Bucură-te, uimindu-i și pe Îngeri;
Bucură-te, că ai avut un leu care îți slujea;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Gherasim, pustnic slăvit al deșertului!

Condacul 2
Văzând zădărnicia acestei lumi și grijile lumești, ai renunțat la totul pentru Dumnezeu, și ai găsit calea de a urca în nevoință spre El, Sfinte Gherasim. Pentru aceasta, de dragul Domnului tău ai strigat cu dragoste: ***Aliluia!***

Icos 2
Minte dreaptă având, ai respirat harul divin ca un nou Antonie, Sfinte Gherasim și ai îmbrățișat viața monahală. Noi, privindu-te, strigăm din inimă până la cer:
Bucură-te, stâlp al tăceri;
Bucură-te, minune a cumpătării;
Bucură-te, măreție a vieții monahale;
Bucură-te, apărător drept;
Bucură-te, căci te-ai făcut prețuit de Dumnezeu;
Bucură-te, cel ce ai luptat cu evlavie în numele Lui;
Bucură-te, cel înconjurat de îngeri încă de pe pământ;
Bucură-te, căci acum te bucuri în cer cu forțele cerești;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Gherasim, pustnic slăvit al deșertului!

Condacul 3
Ai fost îmbrăcat cu putere de sus, binecuvântate Sfinte Gherasim, și te-ai retras în pustie arătând ca un câmp rodnic și bun, astfel că înțelepții care doresc să dobândească Împărăția lui Hristos să îi cânte cu tine: ***Aliluia!***

Icos 3

Te-ai nevoit cu inima plină de dragoste, Sfinte Gherasim, căci în ea trăia harul lui Dumnezeu, şi ai urcat neîncetat şi cu cumpătare pe urcuşul duhovnicesc, iar acum te bucuri în Împărăţia cea cerească; noi te rugăm să primeşti aceste cuvinte în dar:
Bucură-te, înălţimea gândului divin;
Bucură-te, adânc al smereniei;
Bucură-te, păzitor înflăcărat al tăcerii;
Bucură-te, cel chibzuit în toate;
Bucură-te, podoaba călugărilor sobri;
Bucură-te, lauda virtuoşilor asceţi;
Bucură-te, frumuseţe strălucitoare a cuvioşilor;
Bucură-te, slava plină de bunătate a sfinţilor;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Gherasim, pustnic slăvit al deşertului!

Condacul 4

Dragostea Domnului arzând în sufletul tău, Sfinte Gherasim, ţi s-a înfăţişat un Înger arătându-ţi bogăţia Sfintei Treimi, iar tu ai strigat împreună cu el un cântec divin: ***Aliluia!***

Icos 4

Auzindu-se despre tine şi slava ta în ţara Iordanului, veneau oameni în pustie să îţi ceară povaţa; noi, care te slăvim acum ca cel care stai la tronul Atotputernicului Dumnezeu, te rugăm să ne ajuţi în pustia vieţii noastre, lăudându-te şi cântând astfel:
Bucură-te, înţelept conducător al turmei;
Bucură-te, bunul nostru păstor;
Bucură-te, conducător al călugărilor;
Bucură-te, ajutor al celor care muncesc;
Bucură-te, cea mai clară lumină a Iordanului;
Bucură-te, flacără strălucitoare a deşertului;
Bucură-te, că Dumnezeu este proslăvit prin tine;
Bucură-te, că vrăjmaşul este ruşinat prin rugăciunile tale;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Gherasim, pustnic slăvit al deşertului!

Condacul 5

Purtătorule de Dumnezeu Sfinte Gherasim, conducătorul monahilor mari şi slăviţi, primeşte cu bucurie rugăciunea noastră şi ne luminează ca un felinar cu învăţăturile tale, pentru ca noi fiind învăţaţi de tainele cele ascunse ale dumnezeirii, să îi cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 5

Pustnicii din deșert, cunoscându-te pe tine și viața ta curată, Sfinte Gherasim, te-au urmat precum Pavel Tebeul, fiind slăvit ca un nou Antonie, și minunându-se de tine îți strigă:
Bucură-te, stea ce ne descoperi harul divin;
Bucură-te, foc alungând întunericul vrăjmașului;
Bucură-te, că ai călcat nenorocirile diavolului;
Bucură-te, că ai umilit mândria demonică;
Bucură-te, vestire de biruință din adâncul patimilor;
Bucură-te, îndreptarea răutății întunecate;
Bucură-te, ocrotitor și izbăvitor al turmelor tale;
Bucură-te, îndrumătorul și învățătorul ucenicilor tăi;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Gherasim, pustnic slăvit al deșertului!

Condacul 6
Ai fost un adăpost duhovnicesc în pustia Iordanului, Sfinte Gherasim purtător de Dumnezeu, nu ți-a fost frică de cruzimea și căldura pustiului, fiind înțelept, și bucurându-te din inimă ai strigat către Mântuitorul, cântând: ***Aliluia!***

Icos 6
Slava vieţuirii tale curate s-a răspândit peste tot, fiind prețuit pentru asceza vieții tale, și o mulțime de călugări te-au urmat, ca, văzând faptele tale, să te laude așa:
Bucură-te, că ai schimbat pământescul în ceresc;
Bucură-te, că din tinerețe L-ai urmat pe Hristos;
Bucură-te, predicatorul poruncilor lui Hristos;
Bucură-te, cel ce lovești dușmanul omenirii cu toporul ascuțit al rugăciunii;
Bucură-te, păstrarea tradițiilor pustiei;
Bucură-te, puterea celor care vor să îți urmeze;
Bucură-te, lauda călugărilor;
Bucură-te, căci toate popoarele se ridică să te slăvească;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Gherasim, pustnic slăvit al deșertului!

Condacul 7
Ai băut din izvorul Apei celei vii, ai învățat să trăiești în legea Domnului și ai fost de neclintit ca o piatră, fiind puternic în ispite, având un leu care te urma pretutindeni și plângând mereu lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 7
Ai adunat peste 70 de călugări din pustiul Tebaidei şi Nitria, Sfinte Gherasim, făcând obște monahală în Ierihon, povățuindu-i pe fiecare la viața pustinească și adunându-i din pustie la mănăstire doar sâmbăta și duminică pentru Sfânta Liturghie și

împărtășirea cu Sfintele Taine. Acum stai în Împărăția cerească împreună cu îngerii, iar noi îți cântăm:
Bucură-te, tovarăș al Sfântului Eftimie;
Bucură-te, având aceeași sârguință ca Sfântul Antonie cel mare;
Bucură-te, cel cinstit ca Sfântul Onufrie;
Bucură-te, egal în nevoință cu Sfântul Pahomie;
Bucură-te, că l-ai imitat pe cinstitul Agaton;
Bucură-te, că ai fost slăvit ca Sfântul Paisie cel mare;
Bucură-te, iubindu-L pe Hristos cu o dragoste arzătoare;
Bucură-te, care ai luptat să păstrezi tăcerea Sfântului Pamo;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Gherasim, pustnic slăvit al deșertului!

Condacul 8
Ai sădit roadele Duhului Sfânt în inima călugărilor ucenici, de Dumnezeu înțelepți Sfinte Gherasim, și pentru aceasta, văzând roadele nestingherite care au răsărit, minunându-ne, Îi cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 8
Crescând tot mai mult în cele înalte, minunate Sfinte Gherasim, ai lăsat cele pământești, fiind împodobit cu virtuți duhovnicești, iar noi te lăudăm:
Bucură-te, minunată floare a pustiului;
Bucură-te, izvorul minunat al apei celei sfinte;
Bucură-te, mântuindu-ne sufletele prin sfințirea ta;
Bucură-te, tămâie evlavioasă jertfită lui Hristos;
Bucură-te, mare pustnic, ținând cu temeinicie asceza;
Bucură-te, înțelepciune sădită și în inimile noastre;
Bucură-te, rușinându-i pe fermecători și vrăjitori;
Bucură-te, doborându-l pe satana;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Gherasim, pustnic slăvit al deșertului!

Condacul 9
Oamenii se miră de tine, Sfinte Gherasim, cum leul ți-a fost ascultător, cum ai umblat pe apă și ai învins vrăjmașul, strigând necontenit lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 9
Ai iubit pustia, Sfinte Gherasim și din pustie ai urcat la Dumnezeu, pentru că inima ta a devenit templul pur și mereu luminos al lui Dumnezeu. Pentru aceasta, strigăm către tine:

Bucură-te, bucurându-te de tainele călugăriei;

Bucură-te, învățându-i pe ucenici să fie călugări buni;
Bucură-te, lauda dumnezeiască a ostenelii călugărilor;
Bucură-te, neîncetată bucurie a credincioșilor;
Bucură-te, că ai învins ispitirea diavolului;
Bucură-te, că ai doborât intrigile lui;
Bucură-te, ajutându-i pe cei care cinstesc apărarea ta;
Bucură-te, prieten al celor care i se roagă;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Gherasim, pustnic slăvit al deșertului!

Condacul 10

Sfinte Gherasim care locuiești împreună cu sfinții din ceruri, roagă-te către Creatorul și Mântuitorul nostru să ierte cu milostivire păcatele noastre, să renaștem ca oameni noi, duhovnicești, și să ne ferească de a ajunge cu caprele de-a stânga, iar noi strigăm către El cu recunoștință: ***Aliluia!***

Icos 10

Ai fost un zid neclintit monahilor din pustia Iordanului şi eşti şi acum tuturor celor care aleargă la tine, Sfinte Gherasim, te rugăm să te rogi și pentru noi cei care te cinstim și cu dragoste îți cântăm:
Bucură-te, înfrumusețarea sfinților;
Bucurați-vă, cel ce privești acum fața sfinților;
Bucură-te, asemănător în nevoință cu Sfântul Ilarion;
Bucură-te, zelos ca și Sfântul Hariton;
Bucură-te, slăvit ca și Sfântul Simeon cel nebun pentru Hristos;
Bucură-te, puternic ca și Sfântul Ioan postitorul;
Bucură-te, duhovnicul lui Chiriac ucenicul tău binecuvântat;
Bucură-te, bucurându-te ca și Sfântul Nicon;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Gherasim, pustnic slăvit al deșertului!

Condacul 11

Cântând mereu cu sârguiță către Hristos și priveghiind fără încetare ai devenit ca un înger, Sfinte Gherasim binecuvântat. Ai văzut adormirea Sfântului Eftimie cum îngerii i-au dus bucuroși sufletul la cer, și I-ai cântat Domnului ca un înger: ***Aliluia!***

Icos 11

Ai fost o lumină care i-ai luminat pe ucenicii tăi din pustia Iordanului: ai fost purtător de harul Duhului Sfânt care te-a călăuzit către a dobândi înțelepciunea duhovnicească, luminându-i cu înțelepciune și pe cei care ți se roagă și îți strigă cu recunoștință:

Bucură-te, înveselind sufletele călugărilor;
Bucură-te, că ai adus mulțîmi de suflete la Dumnezeu;
Bucură-te, că i-ai primit pe toți sub mantia ta;
Bucură-te, cel ce i-ai trimis în pustie să viețuiască viața de pustnici;
Bucură-te, dulceața plină de har a asceților;
Bucură-te, bucuria cerească a călugărilor;
Bucură-te, te lăudăm cu cinste;
Bucură-te, păzind fecioria;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Gherasim, pustnic slăvit al deșertului!

Condacul 12
Bucură-te, Sfinte Gherasim, căci ai luptat în tăcere lupta cea bună, cot la cot cu Sfinții părinți purtători de Dumnezeu, retrăgându-te în pustie de dragul postului și acum Îi cânți lui Dumnezeu împreună cu îngerii: ***Aliluia!***

Icos 12
Eşti hrănit acum de Îngerii din cer, Sfinte Gherasim, cântând laude Sfintei Treimi şi slăvindu-L pe Dumnezeu. Roagă-te mereu pentru noi cei care te cinstim și te slăvim cu cântarea aceasta:
Bucură-te, mijlocitor al mântuirii noastre;
Bucură-te, slava şi mireasma Bisericii;
Bucură-te, zid de apărare al Ortodoxiei;
Bucură-te, mare învățător al creştinătății;
Bucură-te, aducându-ne în dar iubirea de Hristos;
Bucură-te, mijlocitorul nostru călduros la tronul Sfintei Treimi;
Bucură-te, şi ne fii alături în ceasul morții;
Bucură-te, cel ce nu te ruşinezi de noi în rugăciune;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Gherasim, pustnic slăvit al deșertului!

Condacul 13 (de 3 ori)
O, Sfinte şi slăvite cuvioase Gherasim, ocrotitorul călugărilor, slujitor al lui Hristos primește această mică rugăciune și cu rugăciunile tale către Dumnezeu salvează-ne de toate nenorocirile pe noi care strigăm către El: ***Aliluia!***

Apoi iarăşi se zice:

Icos 1

Ai fost un înger pământesc, Sfinte cuvioase Gherasim, înălțând mereu rugăciuni de pe pământ către cer, iar acum te bucuri cu cei fără de trup, iar noi cu teamă te chemăm din suflet:
Bucură-te, rodind har din rugăciune;
Bucură-te, slava nepieritoare a Iordaniei;
Bucură-te, adevărat prieten al virtuții;
Bucură-te, mare slujitor al lui Hristos;
Bucură-te, că ai dat totul și L-ai câștigat pe Hristos;
Bucură-te, că ai învins toată deșertăciunea de dragul Lui;
Bucură-te, uimindu-i și pe Îngeri;
Bucură-te, că ai avut un leu care îți slujea;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Gherasim, pustnic slăvit al deșertului!

Condacul 1
Pe cel ales al lui Dumnezeu și pe făcătorul de minuni, pe locuitorul și păzitorul Iordaniei, pustnic cuvios te lăudăm Sfinte Gherasim purtător de Dumnezeu, iar tu care ai îndrăzneală la Domnul apără-ne de dușmani, iar noi te strigăm: ***Bucură-te, Sfinte cuvioase Gherasim, pustnic slăvit al deșertului!***

Apoi se zice această:

Rugăciune:

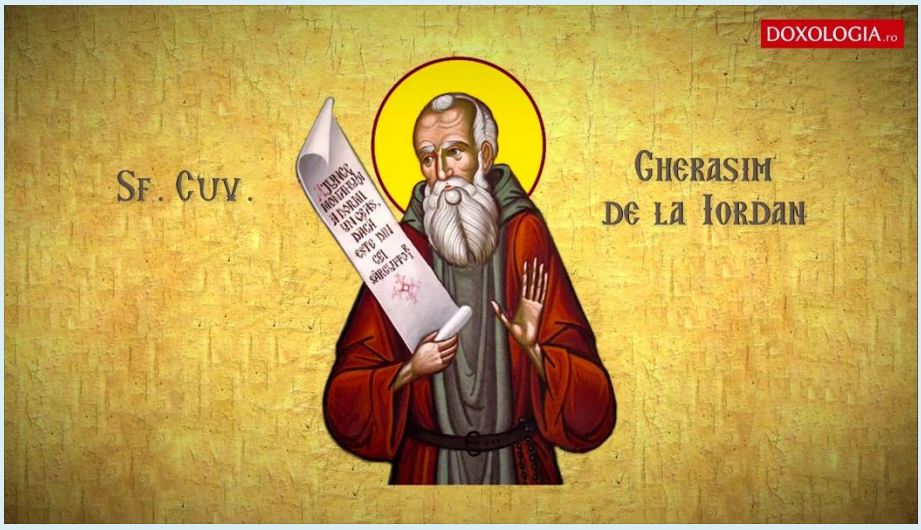

O, Sfinte părinte Gherasim, binecuvântat de Dumnezeu nu ne uita pe noi săracii și amintește-ți întotdeauna de noi în rugăciunile tale sfinte către Dumnezeu. Nu ți uita turma care te slăvește și fii părintele nostru duhovnicesc așa cum și noi suntem copii tăi.

Roagă-te pentru noi, sfinte părinte, pentru copiii tăi duhovnicești, căci ai îndrăzneală față de Împăratul Ceresc: să nu taci pentru noi către Domnul și nu ne disprețui pe noi, care te cinstim cu credință și dragoste. Adu-ți aminte de noi, nevrednicii, la tronul Atotputernicului Dumnezeu și nu înceta să te rogi pentru noi lui Hristos Dumnezeu, pentru că ți s-a dat asemenea har de rugăciune.

Noi nu credem că ai murit: chiar dacă ai părăsit trupul, după moarte ai primit viața veșnică. Nu te îndepărta de noi în duh, apărându-ne de săgețile vrăjmașului și de toate ispitele demonilor și de înșelăciunile diavolului, bunule nostru păstor, căci ai puterea de a ne feri de rău, fiind în cer cu Oștirile îngerești lângă tronul Celui Atotputernic, bucurându-te cu demnitate de viața cea veșnică și nepieritoare.

Știind că ai învins moartea și viețuiești veșnic în cer, cădem în fața ta și te rugăm: roagă-te pentru noi către Dumnezeul Atotputernic spre folosul sufletelor noastre, și cere timp pentru ca să ne căim, să ajungem de pe pământ la cer fără ispite ale demonilor, să trecem vămile și să scăpăm de chinurile veșnice pentru a fi moștenitori ai Împărăției cerești împreună cu toți cei drepți care au plăcut Domnului nostru Iisus Hristos, iar noi înălțăm toată slava, cinstea și închinăciunea Sfintei Treimi, Tatălui cel fără de Început, Fiului unuia Născut Iisus Hristos și Preasfântului și bunului și dătătorului de viață Duhului Sfânt, acum și în vecii vecilor. Amin.

Şi apoi se face Otpustul: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale, ale Sfântului cuvios Gherasim de la Iordan şi ale tuturor Sfinţilor, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Sursa:
https://acoperamantulmaiciidomnului.wordpress.com/2021/09/24/acatistul-sfantului-gherasim-de-la-iordan-17-martie-al-doile-acatist/

Imnografie

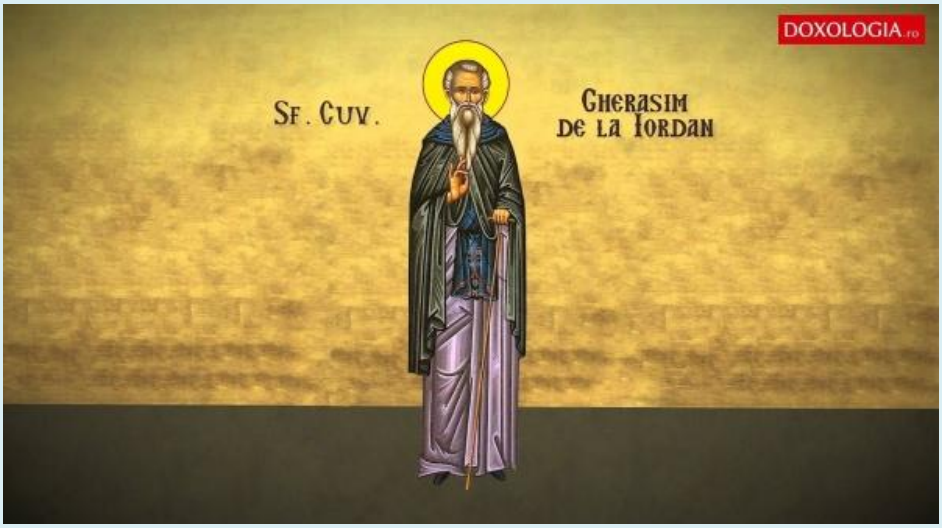

Condacul Sfântului cuvios Gherasim de la Iordan :Aprinzându-te de dorirea celor de sus, asprimea pustiului Iordanului mai mult decât toate dulceţile lumii ai socotit-o, acolo, plecându-se ţie fiara cu ascultare până la moarte, cu jale pe mormântul tău s-a sfârşit, într-acest fel prea mărindu-te Dumnezeu; pe care roagă-L pentru noi, Sfinte prea cuvioase părinte Gherasim.

Troparul Sfântului cuvios Gherasim de la Iordan: Cu curgerile lacrimilor tale ai lucrat pustiul cel neroditor şi cu suspinurile cele dintru adânc ai făcut ostenelile tale însutit roditoare; şi te-ai făcut luminător lumii, strălucind cu minunile, Gherasim, părintele nostru. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

(Video) Troparul Sfântului cuvios Gherasim de la Iordan - Interpret: Otilia Simeria:
https://doxologia.ro/tropare/video-sfantul-cuvios-gherasim-de-la-iordan-tropar

***

Marturie Athonita - Cuviosul Gherasim de la Iordan - film pentru copii:
https://www.youtube.com/watch?v=dfZwpSAFNoY

Mănăstirea Dragomirna - Viața Sfântului Gherasim de la Iordan animat:
https://www.youtube.com/watch?v=lPAFk6N2fdc

Dreapta Credinta - Poveste crestina pentru copii - Cuviosul Gherasim si Leul Iordan:
https://www.youtube.com/watch?v=02UuiSUtaU0

Holy Cross Romanian Orthodox Church Alexandria, VA - Povesti cu Sfinti - Sfantul si leul:
https://www.youtube.com/watch?v=NnEjo44FP-k

O Chilie Athonită - Bucurii din Sfântul Munte - Sfântul Gherasim de la Iordan: Simplitatea omului nepăcătos - părintele Pimen Vlad:
https://www.youtube.com/watch?v=E7KyRWz5Qx8

Vieţile Sfinţilor - Viaţa cuviosului părintelui nostru Gherasim de la Iordan

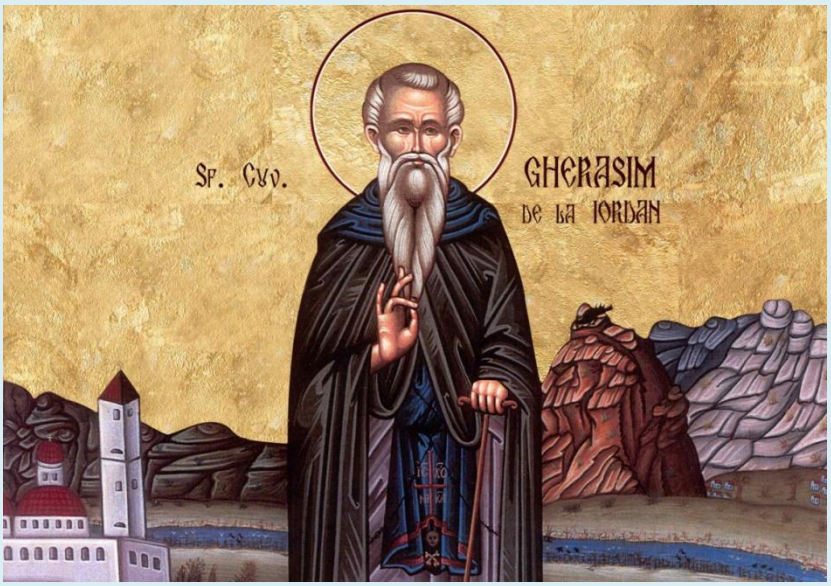

Cuvant Ortodox - Cuviosul Gherasim de la Iordan - 4 martie:
https://www.youtube.com/watch?v=iBBkfr-9MYk

***

Cuviosul Gherasim, lauda pustnicilor, era de neam din părţile Lichiei. Din tinereţe, având cuget dumnezeiesc, s-a îngrădit cu frica lui Dumnezeu. Primind sfinţitul chip monahicesc, mai întâi s-a dus în cea mai dinăuntru pustie a Tebaidei din Egipt şi, acolo vieţuind cu plăcere de Dumnezeu o vreme oarecare în nevoinţe duhovniceşti, s-a întors iarăşi la Lichia, în patria sa. După aceea a venit în Palestina, pe la sfârşitul împărăţiei lui Teodosie cel tânăr (408-450), şi s-a sălăşluit în pustia Iordanului, în care strălucea ca o stea luminoasă cu razele cele pline de fapte bune. Acolo a făcut o mănăstire lângă râul Iordanului.

În zilele petrecerii lui în Palestina, împărăţind Marchian şi cu Pulheria (450-457), s-a făcut în Calcedon al patrulea Sinod a toată lumea (451) al Sfinţilor Părinţi, împotriva lui Dioscor, rău credinciosul patriarh al Alexandriei, şi a lui Eutihie arhimandritul, care ziceau că este numai o fire în Domnul nostru Iisus Hristos, şi pe care i-au afurisit Sfinţii Părinţi.

După sinodul acela s-au sculat unii eretici care huleau sinodul ce se făcuse, ca şi cum printr-însul ar fi lepădate dogmele dreptei credinţe, iar învăţătura lui Nestorie ar fi înnoită.

Unul din aceia a fost un oarecare Teodosie, cu chipul monah, dar cu obiceiul vrăjitor, ţinând de reaua credinţă a lui Eutihie. Acesta, venind în Ierusalim, a tulburat toată Palestina, amăgind nu numai pe cei simpli, ci pe mulţi sfinţi şi pe împărăteasa Evdochia, văduva, care fusese soţia împăratului Teodosie cel tânăr şi care, în acea vreme, locuia în Ierusalim. Cu ajutorul ei şi al multor monahi palestinieni înşelaţi de el, au izgonit pe fericitul Iuvenalie, patriarhul Ierusalimului, de pe scaun, iar Teodosie monahul însuşi a răpit scaunul. Iar cei ce erau nemişcaţi întru dreapta credinţă, aceia, prin neliniştea ce li se făcea de mincinosul Teodosie, s-au dus în pustietăţile cele mai dinăuntru: la început s-a dus cuviosul Eftimie cel mare, iar după dânsul şi ceilalţi sfinţi.

Într-acea vreme, s-a amăgit cu înşelăciunea eretică şi cuviosul Gherasim. Însă voind Dumnezeu, degrabă s-a îndreptat, precum scrie despre acesta Chiril al Ierusalimului, în viaţa cuviosului Eftimie: "A fost atunci, în pustia Iordanului un sihastru, care nu de mult venise din Lichia, anume Gherasim, care toate rânduielile vieţii monahiceşti le trecuse şi bine se nevoise asupra necuratelor duhuri.

Acela, biruind şi izgonind pe diavolii cei nevăzuţi, a fost împiedicat şi amăgit de diavolii cei văzuţi, adică de eretici, căci a căzut în eresul lui Eutihie. Auzind de cuviosul Eftimie, de a cărui slavă a faptelor bune se umpluseră urechile tuturor, a mers la dânsul, fiind el atunci în pustia ce se numeşte Ruva. Văzându-l, mult s-a folosit, sălăşluindu-se împreună cu dânsul multă vreme. Având pe deplin învăţătura dreptei credinţe, a lepădat vătămarea eretică şi s-a întors la dreapta credinţă, căindu-se foarte mult de înşelăciunea sa de mai înainte". Aceasta povesteşte Chiril despre dânsul.

După aceasta prea sfinţitul Iuvenalie iarăşi şi-a luat scaunul său; căci drept-credinciosul împărat Marchian a trimis să prindă pe acel mincinos patriarh Teodosie, ca să-şi ia pedeapsă după faptele sale. Iar el, înştiinţându-se despre aceea, a fugit la muntele Sinai şi, ascunzându-se, s-a făcut neştiut. Deci, iarăşi a răsărit în Ierusalim şi în toată Palestina dreapta credinţă, încât mulţi care fuseseră amăgiţi cu eresul, s-au întors din nou la dreapta credinţă. Iar împărăteasa Evdochia, cunoscând greşeala sa în credinţă, s-a pocăit foarte, lipindu-se iarăşi de Biserica credincioşilor.

Mănăstirea cuviosului Gherasim era departe de Sfânta cetate a Ierusalimului ca la treizeci şi cinci de stadii, iar de râul Iordanului ca de o stadie. În aceasta primea pe cei noi începători, iar părinţilor celor desăvârşiţi le dădea în pustie chilii sihăstreşti. Erau sub mâna lui în pustie nu mai puţin de şaptezeci dintr-aceşti vieţuitori, cărora le era dată rânduiala vieţii de cuviosul Gherasim, astfel: Cinci zile pe fiecare şedea

în pustnicească sa chilie, singur, în tăcere, având oarecare lucru de mâini; mânca puţină pâine uscată, pe care o aducea cu sine din mănăstire, apă şi curmale; iar a gusta vreo fiertură nu le era slobod; nici foc nu-i lăsa să aprindă în chiliile lor, ca nici cu cugetul să nu dorească ceva în acele cinci zile.

Sâmbăta şi Duminica toţi veneau în mănăstire şi se adunau în biserică la Sfânta Liturghie şi se împărtăşeau cu Preacuratele şi de viaţă făcătoarele Taine ale lui Hristos. După aceea, intrând în trapeză, mâncau fiertură şi beau puţin vin, întru slava lui Dumnezeu. Apoi fiecare îşi aducea lucrul mâinilor sale, pe care îl lucrase în cele cinci zile, şi-l punea înaintea cuviosului.

Duminică după-amiază, iarăşi fiecare se ducea la pustnicească sa chilie, luând puţină pâine şi curmale şi un vas cu apă, cum şi mlădiţe de finic, pentru împletit coşniţe. Şi atât de mare le era sărăcia, încât fiecare nu avea nimic altceva, decât numai o haină veche ce-i acoperea trupul, o rogojină pe care se odihnea şi un vas de lut cu apă. Şi aveau poruncă de la părintele lor ca, ieşind din chilie, să nu-şi închidă uşa, ci să lase chilia deschisă, ca oricine ar fi voit să intre şi să ia ce i-ar plăcea din acele lucruri, să nu fie oprit. Toţi aveau o inimă şi un suflet, încât fiecare dintre dânşii zicea că nimic nu este al său, ci toate sunt de obşte.
Se mai povesteşte şi aceasta: Unii din acei părinţi pustnici, venind la cuviosul Gherasim, îl rugau ca să le poruncească să aprindă uneori luminare în sihăstreştile lor chilii, pentru citirea de noapte, iar uneori să aprindă şi foc ca să-şi încălzească apă pentru trebuinţa lor.

Sfântul le răspundea: ***"De voiţi să aveţi foc în pustie, veniţi de petreceţi în mănăstire, împreună cu noii începători, căci eu niciodată nu voi lăsa să se facă foc în locaşurile pustniceşti, în toate zilele vieţii mele!"***

Auzind cei din Ierihon de o viaţă aşa de aspră a pustnicilor, care erau sub mâna Sfântului Gherasim, şi-au făcut obicei ca, în toate sâmbetele şi Duminicile, să vină la locaşul cuviosului Gherasim şi să aducă îndestulare de hrană şi vin şi toate câte erau de trebuinţă mănăstirii. Cuviosul Gherasim atât era de postitor, încât în Sfântul şi marele Post nimic nu gusta până la luminata zi a Învierii lui Hristos, decât numai îşi întărea trupul şi sufletul cu Sfânta Împărtăşanie a dumnezeieştilor Taine.

Lângă acest cuvios povăţuitor a petrecut în singurătate şi fericitul Chiriac, precum se află scris în viaţa lui, unde se zice: "Eftimie cuviosul a primit cu dragoste pe Chiriac când a venit la dânsul, văzând într-însul, prin proorocie, darurile lui Dumnezeu care erau să fie în el. Apoi degrabă l-a îmbrăcat în schimă cu mâinile

sale şi l-a trimis la Iordan, la Sfântul Gherasim, fiindcă marele Teoctist se dusese către Domnul.

Sfântul Gherasim, văzând pe Chiriac tânăr, i-a poruncit să vieţuiască în mănăstirea de obşte şi să slujească la ascultări. Iar Chiriac se arăta gata la toate ostenelile, se îndeletnicea în slujbele mănăstirii toată ziua şi stătea la rugăciune toată noaptea, având rar puţin somn. Iar postul lui era că gusta la două zile pâine şi apă. Cuviosul Gherasim văzând o înfrânare ca aceea la vârsta lui tânără, se minuna şi îl iubea.

Sfântul Gherasim avea obicei în Sfântul şi marele Post, să meargă în pustia cea mai adâncă, ce se numea Ruva, în care se sălăşluia câteodată şi cuviosul Eftimie. Deci, iubind pe fericitul Chiriac pentru înfrânarea lui cea mare, îl lua cu dânsul la pustie. Acolo Chiriac se împărtăşea în toate Duminicile cu Sfintele Taine din mâinile lui Gherasim, şi petrecea în linişte pustnicească până la Duminica Stâlpărilor; apoi se întorcea în mănăstire cu mult folos în suflet. După câtăva vreme, cuviosul părintele nostru Eftimie a murit, a cărui mutare cuviosul Gherasim a cunoscut-o pe când şedea în chilia sa, pentru că a văzut pe îngerii lui Dumnezeu înălţând la cer cu bucurie sufletul cuviosului Eftimie.

Deci sculându-se, a luat pe Chiriac şi s-a dus în lavra lui Eftimie şi l-a găsit adormit întru Domnul. După ce a îngropat cinstitul lui trup, s-a întors în chilia sa, împreună cu iubitul său ucenic Chiriac.

Acestui mare plăcut al lui Dumnezeu i-a slujit o fiară necuvântătoare, ca un om cu pricepere, din care pricină fericiţii părinţi Ioan Evirat şi Sofronie sofistul scriu aşa în Limonar:

***

Am venit în lavra lui ava Gherasim, care era departe ca de o stadie de la Iordan. Iar monahii care vieţuiau acolo ne-au spus despre ava Gherasim că, umblând el prin pustiul Iordanului, l-a întâmpinat un leu bolnav, care i-a arătat piciorul în care intrase un ghimpe mare, încât i se umflase piciorul. Leul se uita spre stareţ cu ochi blânzi şi, deşi nu spunea cuvinte fiind necuvântător, însă cu chip smerit ruga pe stareţ să-l vindece.

Stareţul, văzându-l că este într-o nevoie ca aceea, a şezut şi, luând piciorul fiarei, a scos spinul. Apoi curăţindu-i rana bine, a învăluit-o cu un petec şi i-a dat drumul.

Iar leul, după ce s-a vindecat, nu l-a mai părăsit pe stareţ, ci, ca un ucenic, umbla după dânsul ori unde se ducea, încât se mira stareţul de recunoştinţa cea bună a fiarei. De atunci îl hrănea stareţul, dându-i uneori pâine, iar alteori linte.

Părinţii aveau în lavră un catâr cu care îşi aduceau apa de la sfântul Iordan, pentru trebuinţa fraţilor. Stareţul a poruncit să dea catârul în seama leului, să umble cu el şi să-l pască pe lângă râul Iordanului.

Într-una din zile, păscând leul pe catâr, s-a dus de lângă dânsul o depărtare cam mare şi a adormit la soare.

Trecând din Arabia un om cu cămile, a văzut catârul singur fără păstorul lui, şi l-a prins şi l-a luat într-ale sale. Leul deşteptându-se şi căutând catârul, nu l-a găsit; apoi a venit la ava Gherasim trist şi mâhnit că pierduse catârul.

Stareţul, gândind că leul a mâncat catârul, i-a zis: ***"Unde este catârul?"***

Iar el stând ca omul, tăcea, căutând în jos.

Stareţul i-a zis iarăşi: ***"Oare l-ai mâncat? Bine este cuvântat Domnul, că nu te vei duce de aici şi tot lucrul care îl făcea catârul, tu îl vei face, slujind la trebuinţa mănăstirească!"*** De atunci, din porunca stareţului, puseră deasupra leului sarcina ce se punea pe catâr, adică un vas mare, cu care se aducea apă în mănăstire de la Iordan.

Într-una din zile, a venit la stareţ un ostaş oarecare, pentru rugăciuni. Văzând pe leu aducând apă şi aflând pricina, i-a fost milă de el şi a dat trei galbeni părinţilor ca să cumpere un catâr pentru trebuinţa lor, iar pe leu să-l elibereze de o robie ca aceea. S-a făcut aşa, adică s-a cumpărat alt catâr pentru slujba mănăstirească, iar pe leu l-a eliberat.

După puţină vreme, neguţătorul acela din Arabia care luase catârul trecând iarăşi cu cămilele la sfânta cetate a Ierusalimului să vândă grâu, avea cu el şi catârul acela. Şi după ce a trecut Iordanul, din întâmplare, l-a întâmpinat leul, care, văzând pe catâr împreună cu cămilele, l-a cunoscut. Apoi deodată răcnind, s-a repezit la dânsul.

Neguţătorul şi cei care erau cu dânsul, văzând leul, se înspăimântară şi fugiră; iar leul, prinzându-l de frâu cu gura, cum era obiceiul lui mai înainte, ducea catârul

împreună cu trei cămile legate una după alta, încărcate cu grâu, bucurându-se foarte şi mugind, că a aflat catârul pe care-l pierduse, şi l-a adus la stareţ.

Cuviosul stareţ zâmbind, a zis către fraţi: ***"În zadar am ocărit leul, crezând că a mâncat catârul!"*** Şi a numit leul Iordan.

De atunci, adeseori venind leul la stareţ şi luând hrană de la dânsul, nu s-a despărţit de lavră cinci ani.

&&&

Iar după ce cuviosul Gherasim s-a dus către Domnul şi s-a îngropat de către părinţi, după a lui Dumnezeu purtare de grijă leul nu s-a aflat atunci în lavră. Venind după puţină vreme, îşi căuta stareţul său.

Iar Savatie, ucenicul lui Gherasim, văzând leul, a zis către dânsul: "Iordane, stareţul nostru ne-a lăsat sărmani şi s-a dus către Domnul!"

Apoi îi dădu hrană, zicându-i: "Ia şi mănâncă!" Dar leul nu voia să primească hrană, ci lua aminte adeseori încoace şi încolo şi căutându-şi stareţul, adică pe cuviosul Gherasim, răcnea foarte tare, mâhnindu-se.

Iar Savatie şi ceilalţi bătrâni îl mângâiau, zicându-i: "S-a dus stareţul către Domnul, lăsându-ne pe noi!" Dar nu puteau să-l potolească din strigare; şi cu cât ei socoteau a-l mângâia prin cuvinte, el cu atât mai mult se tânguia şi făcea mare strigare, răcnind şi schimbând glasuri şi cu faţa şi cu ochii, arătându-şi mâhnirea pe care o avea nevăzându-şi stareţul.

Atunci i-a zis părintele Savatie: "Dacă nu ne crezi, mergi cu noi şi-ţi vom arăta locul unde zace stareţul".

Şi luându-l, l-au dus la mormântul unde era îngropat cuviosul Gherasim. Mormântul era departe de biserică, ca la cinci paşi de picior.

Stând părintele Savatie deasupra mormântului cuviosului Gherasim, a zis către leu: "Iată aici este îngropat stareţul nostru!" Şi, plecându-şi genunchii deasupra mormântului stareţului, părintele Savatie plângea.

Leul, auzind acestea şi văzând pe Savatie, se bătea şi el cu capul de pământ, răcnind tare; după aceea a murit îndată deasupra mormântului stareţului. Însă aceasta

s-a făcut nu pentru că leul a avut suflet cuvântător, ci Dumnezeu a voit să prea mărească pe cel ce L-a prea mărit pe El, adică pe Sfântul cuviosul Gherasim, nu numai în viaţă, ci şi după moarte. Apoi să ne arate nouă, câtă ascultare aveau fiarele către Adam în Rai, mai înainte de a lui neascultare şi cădere din Rai.

De aici se vede cât a fost de plăcut lui Dumnezeu cuviosul Gherasim cel mare, care, din tinereţe până la bătrâneţe, I-a slujit cu osârdie, şi a trecut către El, spre viaţa cea neîmbătrânită, unde împreună cu sfinţii sălăşluindu-se, slăveşte pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, în veci. Amin.

Notă: Prologul spune că acest cuvios Gherasim ar fi vieţuit pe timpul împă-răţiei lui Constantin bărbosul (668-685), nepotul lui Heraclie; dar se vede din viaţa cuviosului Eftimie cel mare, cum că în zilele lui şi ale cuviosului Gherasim a fost Sinodul al patrulea a toată lumea, în Calcedon, 451. Sinodul acela s-a ţinut pe vremea împărăţiei lui Marcian, care a fost mai înainte de Constantin bărbosul cu mai mult de două sute de ani. Căci Marcian a murit în anul 457 după naşterea lui Hristos, iar Constantin bărbosul a fost în anul 668. Însă sinaxarul Kievului scrie că Sfântul Gherasim a vieţuit în anul 5908 de la facerea lumii (400 d. Hr.), pe vremea împărăţiei lui Marcian. Acel an nu este însă al sfârşitului lui Gherasim, ci al vieţuirii lui în împărăţia lui Teodosie, înaintea lui Marcian. Se cuvine a şti că Sfântul Gherasim din Lichia a venit în Palestina pe la sfârşitul împărăţiei lui Teodosie cel tânăr, la începutul împărăţiei lui Marcian, care a fost în anul 408, după naşterea lui Hristos. A vieţuit Sfântul Gherasim în Palestina, când împărăţea acel Marcian, iar după dânsul, în timpul lui Leon cel mare, (450-474), apoi a lui Leon cel tânăr, şi a ajuns până la domnia lui Zenon (474-481), întru a cărui vreme, în anul al doilea, cuviosul Gherasim a murit. Şi a fost această moarte în anul 475, după naşterea lui Hristos, indictionul 13, adică o sută nouăzeci şi doi de ani mai înainte de Constantin bărbosul (668-685).

Sfântul Gherasim de la Iordan - drumul spre sfințenie

După ce a murit Sfântul Gherasim, leul nefiind prezent, l-a găsit îngropat când s-a întors și a început să strige cu putere, încât nimeni nu îi putea alina durerea și a murit îndată deasupra mormântului starețului.

Originar din părțile Lichiei, Sfântul Gherasim s-a născut în secolul al IV-lea și a pășit de mic pe calea către Dumnezeu, primind chipul îngeresc. A petrecut o vreme în pustia Tebaidei, după care s-a întors în patria sa, iar în cele din urmă și-a făcut locaș în pustia Iordanului. Înșelat fiind, a căzut din dreapta credință și a crezut în eresul lui Eutihie, dar, prin ucenicia la cuviosul Eftimie, și-a dat seama de greșeala lui și s-a întors la Dumnezeu.

Și avea 70 de călugări pe care îi învăța să Îi slujească Domnului, cinci zile pe săptămână petrecând în tăcere și lucrând cu mâinile, rugându-se și postind aspru, fără a face focul în chilii. Iar sâmbăta și duminica se întâlneau cu toții la slujbe și primeau hrană și vin din partea celor care veneau la mănăstire.

Iar în Postul mare, Sfântul Gherasim mergea împreună cu fericitul Chiriac în pustia Ruva, cea în care sălășluia și cuviosul Eftimie uneori. În momentul în care cuviosul Eftimie s-a mutat la Dumnezeu, Sfântul Gherasim a cunoscut acest lucru, văzând îngerii care îi duceau sufletul, așa că a mers și i-a îngropat trupul.

Printre „ucenicii” Sfântului Gherasim se număra și o fiară, un leu care i-a slujit precum un om. Căci fiind leul rănit, a venit la sfânt să îi scoată spinul din picior, iar după ce a fost vindecat, nu l-a mai părăsit pe cuviosul Gherasim.

Într-o zi, leul a adormit la soare, iar catârul pe care i-l dăduse starețul în grijă a fost luat de un trecător. Întorcându-se mâhnit, leul a preluat de atunci sarcina catârului pe care Sfântul Gherasim credea că l-a mâncat, așa că i se punea pe spinare un vas mare cu care se aducea apă în mănăstire, până când un om s-a milostivit și a dat starețului bani să cumpere un alt catâr.

La scurtă vreme, omul care furase primul catâr a trecut pe acolo și, recunoscând leul că acela e catârul pe care îl pierduse, a mugit, de l-a speriat pe om și a recuperat catârul, cu tot cu trei cămile.

Mergând împreună la stareț, a văzut sfântul că îl ocărâse degeaba pe leu, căci nu mâncase catârul, și i-a pus de atunci numele Iordan.

După ce a murit Sfântul Gherasim, leul nefiind prezent, l-a găsit îngropat când s-a întors și a început să strige cu putere, încât nimeni nu îi putea alina durerea și a murit îndată deasupra mormântului starețului.

Sinaxar - Pomenirea Sfântului prea cuviosului părintelui nostru Gherasim, cel de la Iordan

În această lună (martie), ziua a patra, pomenirea Sfântului prea cuviosului părintelui nostru Gherasim, cel de la Iordan.

Deprinzându-se, încă de copil, cu frica de Dumnezeu, când s-a făcut mai mare Sfântul Gherasim a îmbrăcat schima monahală şi s-a dus departe, în adâncul pustiului Tebaidei, pe vremea împăratului Constantin pogonatul, nepotul lui Eraclie. Acolo a depus atâta luptă pentru virtute şi s-a apropiat atât de mult de Dumnezeu, încât i se supuneau lui şi fiarele cele sălbatice.

Astfel, el avea pe lângă sine un leu care îi slujea şi care pe lângă toate celelalte slujbe pe care i le făcea, mai făcea şi pe aceea că ducea la păscut şi aducea înapoi catârul care îi căra sfântului apă.

Odată, pe când leul dormea, nişte călători care treceau pe acolo cu cămilele lor, văzând catârul păscând singur, l-au luat şi l-au legat de cămilele lor, pornind mai departe.

Spre seară, monahul ce-şi făcea ucenicia pe lângă Sfântul Gherasim, văzând că leul vine singur, s-a mâhnit, socotind că leul a mâncat catârul. Şi ducându-se a spus acest lucru sfântului.

Iar Sfântul Gherasim a poruncit ca mai departe leul să îndeplinească şi slujba catârului. Leul a primit aceasta şi tot timpul, cât catârul a fost ţinut de neguţătorii care-l luaseră, purta vasele cu apă pe spinarea lui şi alergând cât putea de repede, se silea să aducă apă.

Dar, s-a întâmplat ca neguţătorii amintiţi, la întoarcere, să apuce pe aceeaşi cale. Când s-au apropiat de râul unde se găsea leul ca să aducă apă, leul văzând şi cunoscând catârul, care urma cămilelor fiind legat de ele, năpustindu-se cu o săritură neaşteptată a înspăimântat pe neguţători şi i-a pus pe fugă. Apoi, apucând catârul

de căpăstru, l-a tras după sine, iar catârul a tras după el toate cămilele de care era legat şi care la rândul lor erau legate una de alta, aşa cum este obiceiul, şi le-a adus la chilia sfântului. Apoi bătând cu coada la uşa chiliei, le-a înfăţişat sfântului ca pe un vânat.

Văzând aceasta, Sfântul Gherasim, zâmbind ucenicului său, a zis: În deşert am grăit rău despre leu; deci, să fie mai departe slobod de slujba pe care o săvârşea şi să se ducă să petreacă după obiceiul său.

Atunci leul, plecându-şi capul, ca şi cum ar fi mulţumit sfântului şi-a luat calea către munte. Şi o dată pe săptămână venea şi se apropia de sfânt, plecându-şi capul înaintea lui, ca şi cum i s-ar fi închinat.

După ce Sfântul Gherasim s-a săvârşit din viaţă, leul a venit din nou să-şi primească binecuvântarea. Dar, negăsind pe sfânt şi aflând de la ucenicul acestuia despre sfârşitul lui şi fiind dus la mormântul sfântului, mai întâi a scos aici nişte mugete uşoare, dar în cele din urmă răcnind cu multă putere, şi-a dat duhul.

Astfel măreşte Dumnezeu pe cei ce-L slăvesc pe Dânsul, încât face ca şi fiarele să li se supună celor ce păstrează neîntinat chipul şi asemănarea Sa.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul cuvios Gherasim de la Iordan

Cuviosul Gherasim era din părţile Lichiei şi de tânăr a îmbrăţişat viaţa monahală, nevoindu-se mai întâi în pustiul Tebaidei din Egipt. După ce a vieţuit acolo o perioadă, plăcând lui Dumnezeu, s-a întors în patria sa Lichia. Pe la sfârşitul împărăţiei lui Teodosie cel tânăr s-a sălăşluit în pustiul Iordanului, făcând lângă râu o mănăstire.

În zilele vieţuirii sale în Palestina, împărăţind Marcian şi Pulheria, s-a făcut în Calcedon al patrulea Sinod Ecumenic (451), împotriva patriarhului Dioscor al Alexandriei şi a lui Eutihie arhimandritul, care susţineau că în Hristos, după întruparea Sa, este o singură fire. Învăţătura adevărată spune însă că Mântuitorul Iisus Hristos a avut două firi: dumnezeiască şi omenească, unite în chip neamestecat şi neschimbat, neîmpărţit şi nedespărţit.

În acea vreme s-a amăgit cu înşelăciunea şi cuviosul Gherasim, însă, voind Dumnezeu, degrabă s-a îndreptat, precum scrie cuviosul Chiril în „Viaţa Sfântului Eftimie”.

Sfântului Gherasim i-a slujit, asemenea unui om, un leu, pe care sfântul l-a vindecat, scoţându-i un ghimpe din picior.

Mănăstirea Sfântului Gherasim a fost nimicită în sec. al 13-lea, dar moaştele sale au fost aşezate de monahi în mănăstirea lui Calamon, care a primit de atunci numele Sfântului Gherasim.

Iulian Dumitraşcu - Calendar orthodox - Sfântul cuvios Gherasim de la Iordan; Sfinţii mucenici Pavel şi Iuliana, sora lui

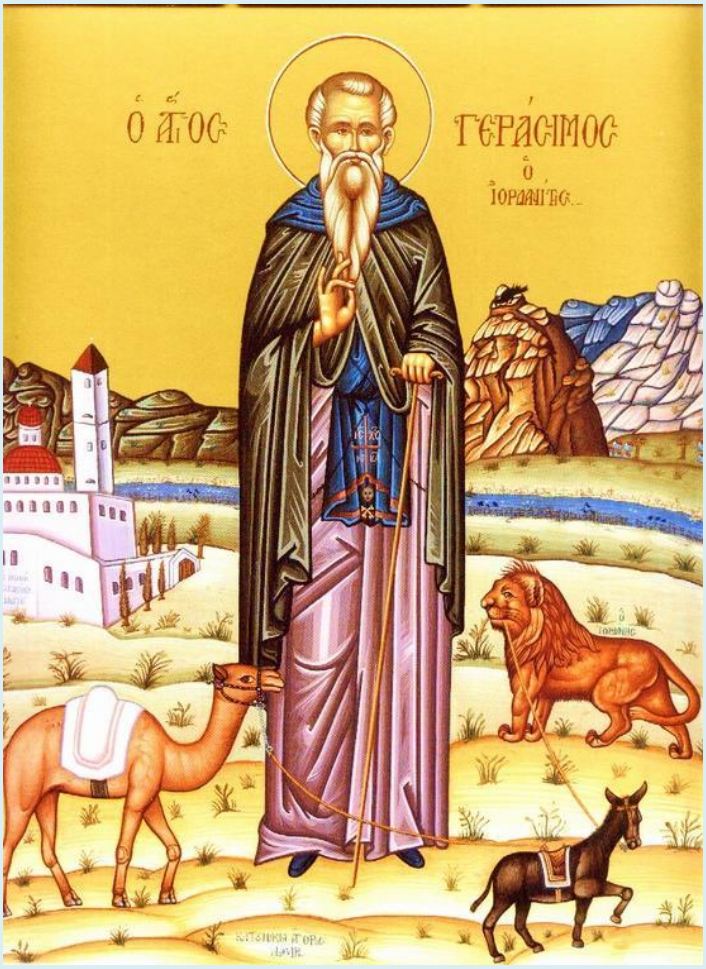

1. Prea cuviosul Gherasim de la Iordan (475) - Sfântul s-a născut în Licia (Asia Mică) din părinţi creştini care i-au oferit o educaţie aleasă.

A intrat în monahism de tânăr, retrăgându-se în pustiul Tebaidei din Egipt.

În vremea împăratului Marcian (450-457) a venit în Palestina, s-a stabilit într-un loc retras lângă râul Iordan, unde a întemeiat o mănăstire.

Regulile de viaţă monahală pe care le-a rânduit în mănăstirea sa au ajutat la organizarea monahismului care era în perioada de început.

Monahii se rugau în chiliile lor cinci zile din săptămână, iar sâmbăta şi duminica participau la sfintele slujbe şi se împărtăşeau cu Sfintele Taine.

Din mărturiile Sfinţilor Ioan Evirat şi Sofronie Scolasticul aflăm că prin puterea lui Dumnezeu, de Sfântul Gherasim ascultau şi fiarele sălbatice. Astfel, un leu pe care Sfântul l-a îngrijit şi tămăduit îl însoţea întotdeauna, ascultându-l în tot ceea ce i se poruncea.

2. Sfinţii mucenici Pavel şi Iuliana sora lui (274) - Sfinţii mucenici au fost supuşi supliciilor în timpul împăratului Aurelian (270-275) deoarece au refuzat să aducă jertfă zeilor.

Aflându-se în drum spre frontul de luptă împotriva reginei Zenobia a Siriei, împăratul s-a oprit în oraşul Ptolemaida din Fenicia (Libanul de astăzi) pentru a se asigura că i-a fost ascultat ordinul ca toată populaţia să jertfească zeilor.

Obligaţi fiind să participe la ceremonia întâmpinării împăratului, Sfinţii Pavel şi Iuliana au fost prezenţi la acest eveniment. Sfântul Pavel, însemnându-se cu semnul sfintei cruci, a fost văzut de către împărat, drept urmare a fost întemniţat, osândit la chinuri groaznice şi la moarte.

Luând apărarea fratelui ei, Sfânta Iuliana a fost supusă şi ea supliciilor. Prin puterea lui Dumnezeu au ieşit nevătămaţi dintr-un cazan cu smoală, dintr-o groapă plină cu şerpi veninoşi.

Văzând acestea, trei ostaşi, Codrat, Acachie şi Stratonic s-au convertit la creştinism.

Sfântul Iulia şi sora sa au suferit moarte martirică, fiind aruncaţi într-un cazan plin cu jar.

La rândul lor, Sfinţii mucenici Codrat, Acachie şi Stratonic s-au convertit la Ortodoxie în urma pătimirii Sfinţilor Pavel şi Iuliana. Au suferit moarte martirică prin decapitare.

Proloagele din 4 martie

Luna martie în 4 zile: Viața prea cuviosului părintelui nostru Gherasim, cel de la Iordan (475).

Cuviosul Gherasim, slava pustnicilor, era de neam din părțile Lichiei, și, din tinerețe, având cuget dumnezeiesc, s-a îngrădit pe sine cu frica lui Dumnezeu, și, primind sfințitul chip cel monahicesc, s-a dus, mai întâi, în cea mai adâncă pustie a Tebaidei, din Egipt. Și, după ce a viețuit acolo, o vreme oarecare, cu plăcere dumnezeiască, întru nevoințe duhovnicești s-a întors la Lichia, patria sa.

A venit, apoi, în Palestina, pe la sfârșitul împărăției lui Teodosie cel tânăr, și s-a sălășluit în pustia Iordanului, întru care strălucea ca o stea luminoasă, cu razele faptelor bune, și a făcut o mânăstire lângă râul Iordanului.

Iar în zilele petrecerii lui în Palestina, împărățind Marcian și Pulheria, s-a făcut în Calcedon al patrulea Sinod a toată lumea, al Sfinților Părinți (451), împotriva rău credinciosului patriarh al Alexandriei, Dioscor și Eutihie, arhimandritul, care ziceau că, în Hristos, măcar că El era Dumnezeu și om, este totuși numai o fire, împotriva dreptei credințe. Drept aceea, i-au și afurisit Sfinții Părinți.

Deci, după Sinodul acela, s-au ridicat unii eretici, care defăimau Sinodul ce se făcuse, ca și când printr-însul ar fi fost lepădate dogmele dreptei credințe. Unul dintre aceștia, a fost un oarecare Teodosie, cu chip de monah, dar cu obicei viclean, ținând de reaua credință a lui Eutihie, care, venind la Ierusalim, a tulburat toată Palestina, amăgind, nu numai pe cei simpli, ci și pe mulți sfinți, și pe împărăteasa Eudochia, care fusese soția împăratului Teodosie cel tânăr și care, în acea vreme, locuia la Ierusalim. Cu ajutorul ei și cu a mulțimii de monahi palestinieni înșelați de el, au izgonit pe fericitul Iuvenalie, patriarhul Ierusalimului, de pe scaun, iar Teodosie monahul a răpit, pentru sine însuși scaunul patriarhal.

Iar, cei ce erau neclintiți întru dreapta credință, aceia, prin neliniștea ce se făcea de mincinosul patriarh Teodosie, s-au dus în pustietățile cele mai adânci, care lucru l-a făcut, la început și cuviosul Eftimie cel mare, iar, după dânsul, și ceilalți sfinți.

Întru acea vreme, s-a amăgit cu înșelăciunea eretică și cuviosul Gherasim, dar, voind Dumnezeu, degrabă s-a îndreptat, precum scrie, despre aceasta, Chiril al Ierusalimului, în viața cuviosului Eftimie: *"A fost atunci, în pustia Iordanului, un sihastru, care nu demult venise din Lichia, anume Gherasim, care toate rânduielile vieții monahale le petrecuse și bine se nevoise asupra necuratelor duhuri. Acesta, biruind și gonind pe diavolii cei nevăzuți, a fost împiedicat și amăgit de diavolii cei văzuți, adică, de eretici, că a căzut în eresul lui Eutihie. Și, auzind el de cuviosul Eftimie, de a cărui slavă a faptelor bune se dusese vestea la urechile tuturor, a mers la el, fiind el atunci în pustia ce se numește Ruva și, văzându-l, mult s-a folosit, sălăşluindu-se împreună cu dânsul multă vreme, ascultând cuvintele cele folo-sitoare ale limbii lui, cele izvorâtoare de miere. Și, îndestulându-se de învățătura lui, pentru dreapta credință, a lepădat vătămarea cea eretică și s-a întors la dreapta credință, căindu-se foarte de înșelăciunea sa de mai înainte."* Aceasta povestește Chiril despre cuviosul Gherasim.

După aceasta, prea sfințitul Iuvenalie, iarăși, și-a luat scaunul său, că drept credinciosul împărat Marcian a trimis să prindă pe acel mincinos patriarh Teodosie, ca să-și ia pedeapsa după faptele sale. Iar el, înștiințându-se, a fugit la muntele Sinai și, ascunzându-se, s-a făcut neștiut. Și iarăși a răsărit la Ierusalim și în toată Palestina dreapta credință, încât mulți, care fuseseră amăgiți cu eresul, s-au întors la dreapta credință, iar împărăteasa Eudochia, cunoscând greșeala ei în credință, s-a pocăit mult, lipindu-se iarăși de Biserica ortodocșilor.

Mănăstirea cuviosului Gherasim era departe de Sfânta cetate a Ierusalimului, ca la 35 de stadii, iar de râul Iordanului, ca de o stadie. Acolo primea pe cei începători, iar părinților, celor mai înaintați, le da în pustie chilii sihăstreşti. Și erau sub mâna lui, în pustie, nu mai puțin de șaptezeci din acești viețuitori, cărora le era dată de cuviosul Gherasim acest fel de rânduială a vieții: Cinci zile pe săptămână fiecare ședea în pustnicească chilie, singur, în tăcere, având lucru de mână, mânca puțină pâine uscată, pe care o aducea cu sine din mânăstire, apă și curmale; iar a gusta o fiertură nu le era slobod, nici foc nu-i lăsa să aprindă în chiliile lor, ca, nici cu cugetul, să nu dorească ceva, în acele cinci zile. Iar sâmbăta și duminica, toți veneau în mânăstire și se adunau în biserică, la dumnezeiasca Liturghie și se împărtășeau cu prea curatele și de viață făcătoarele Taine ale lui Hristos. După aceea, intrând în trapeze, mâncau fiertură și beau puțin vin, întru slava lui Dumnezeu. Apoi, fiecare își aducea lucru mâinilor sale, pe care îl lucrase în cele cinci zile,

și-l punea înaintea stareţului, iar duminică după amiază, iarăşi, fiecare se ducea la pustniceasca chilie, luând puţină pâine şi curmale şi un vas cu apă, cum şi mlădiţe de finic, pentru împletit coşniţe.

Şi atât de mare le era sărăcia, încât fiecare nu avea nimic altceva, decât numai o haină veche, ce-i acoperea trupul, o rogojină, pe care se odihnea, şi un vas de lut, cu apă. Şi aveau poruncă de la părintele lor ca, ieşind din chilie, să nu-şi închidă uşa, ci să lase chilia deschisă, ca oricine ar fi voit să intre şi să ia ce i-ar plăcea din acele lucruri, să nu fie oprit. Ei aveau, totuşi, o inimă şi un suflet, deşi, fiecare dintr-înşii, zicea că nimic nu esle al său, ci toate sunt de obşte.

Încă se mai povesteşte şi aceasta, că unii din părinţii pustnici, venind la cuviosul Gherasim, îl rugau ca să le poruncească să aprindă uneori lumânare în sihastreştile lor chilii, pentru citirea de noapte, iar uneori să aprindă şi foc, ca să-şi încălzească apă, pentru trebuinţa lor.

Sfântul le răspundea: "De voiţi să aveţi foc în pustie, atunci mergeţi de petreceţi în mânăstire, împreună cu începătorii, că eu nu voi lăsa să se facă foc în lăcaşurile pustniceşti, în toate zilele vieţii mele".

Auzind de o viaţă aşa de aspră a pustnicilor, care erau sub oblăduirea Sfântului Gherasim, cei din Ierihon şi-au făcut obicei, ca în toate sâmbetele şi duminicile, să vină la locaşul Sfântului Gherasim şi să aducă îndestulare de toată hrana şi vin, şi toate câte erau de trebuinţă mănăstirii.
Şi atât era de postitor cuviosul Gherasim, încât, în sfântul şi marele Post, nimic nu gusta, până la luminata zi a Învierii lui Hristos, decât numai îşi întărea trupul şi sufletul numai cu Sfânta Împărtăşanie.

Lângă acest cuvios povăţuitor, a petrecut în singurătate şi fericitul Chiriac, precum se află scris în viaţa lui, unde se zice: "Eftimie cuviosul a primit cu dragoste pe Chiriac, când acesta a venit la dânsul, văzând într-însul, prin proorocie, darurile lui Dumnezeu, care aveau să fie la el; şi degrabă l-a îmbrăcat în schimă cu mâinile sale şi l-a trimis la Iordan, la Sfântul Gherasim, fiindcă, marele Teoctist se dusese către Domnul".

Sfântul Gherasim, văzând pe Chiriac tânăr, i-a poruncit să vieţuiască în mănăstirea de obşte şi să slujească la ascultări, iar el se arătă gata la toate ostenelile; toată ziua se îndeletnicea în slujbele mănăstirii şi toată noaptea sta la rugăciune, rar având puţin somn. Iar postul lui era că gusta la două zile. pâine şi apă. Văzând o înfrânare ca aceea, la vârsta lui cea tânără, Sfântul Gherasim se minuna şi îl iubea.

Și avea obicei cuviosul, în Postul cel mare, să meargă în pustia cea mai adâncă, ce se numea Ruva, în care se sălășluia câteodată și cuviosul Eftimie.

Deci, iubind pe Chiriac pentru înfrânarea lui cea mare, îl luă cu dânsul și, acolo, Chiriac se împărtășea în toate Duminicile cu Sfintele Taine, din mâinile lui Gherasim și petrecea în liniște pustnicească, până la Duminica Stâlpărilor, apoi se întorcea în mânăstire, cu mult folos în suflet.

Iar după câtăva vreme, a murit cuviosul părintele nostru Eftimie, a cărui mutare cuviosul Gherasim a cunoscut-o, pe când ședea în chilia sa, că a văzut pe îngerii lui Dumnezeu înalțând la cer, cu bucurie, sufletul cuviosului Eftimie. Și, sculându-se, a luat pe Chiriac și s-a dus în lavra lui Eftimie și l-a găsit adormit întru Domnul. Și, îngropând cinstitul lui trup, s-a întors la chilia sa, împreună cu Chiriac, ucenicul său iubit.

Acestui mare plăcut al lui Dumnezeu, Gherasim, i-a slujit și o fiară necuvântătoare, ca un om cu pricepere, de care lucru fericiții părinți Ioan Evirat și Sofronie cărturarul scriu așa, în Limonar: "Am venit în lavra lui ava Gherasim, care era depărtată de Iordan ca de o stadie și ne-au spus nouă monahii care vieţuiau acolo, despre ava Gherasim, că, umblând el prin pustia sfântului Iordan, l-a întâmpinat un leu bolnav, care îi arătase piciorul, în care intrase un ghimpe mare, de se umflase piciorul; și leul se uita spre stareț cu ochii blânzi, deși nu spunea cuvinte, ca un necuvântător ce era, însă, cu chip smerit, ruga pe stareț să-l vindece. Iar starețul, văzându-l că este într-o nevoie ca aceea, a șezut și, luând piciorul fiarei, a scos spinul și, curățindu-i rana bine, a învelit-o cu un petec și l-a slobozit. Iar leul, după ce s-a vindecat, nu mai părăsea pe stareț, ci, ca un ucenic, umbla după dânsul, oriunde se ducea, încât se mira starețul de cunoștința cea bună a fiarei și, de atunci, îl hrănea, dându-i uneori pâine, iar alteori linte.

Părinții aveau, însă, în lavră, un catâr, cu care-și aduceau apa de la Iordan, pentru trebuințele fraților și starețul a poruncit să dea catârul în seama leului, să umble cu el și să-l pască pe lângă apa Iordanului.

Într-una din zile, păzind leul pe catâr, s-a dus leul de lângă el la o depărtare cam mare și a adormit la soare. Și, trecând din Arabia, un om cu cămile, a văzut catârul singur, fără păzitor și l-a prins, luându-l cu dânsul.

Leul, deșteptându-se și căutând catârul, nu l-a găsit; apoi a venit în lavră la ava Gherasim, trist și mâhnit, că pierduse catârul.

Stareţul, gândind că leul a mâncat catârul, i-a zis: "Unde este catârul ?" Iar el, stând ca omul, tăcea, căutând în jos. Stareţul i-a zis, iarăşi: "Oare, l-ai mâncat ? Bine este cuvântat Domnul, că nu te vei duce de aici şi tot lucrul care îl făcea catârul, îl vei face tu, slujind la trebuinţele mănăstirii". De atunci, din porunca stareţului, au pus asupra leului sarcina ce se punea pe catâr, care era, să care de la Iordan, cu un vas mare, apa în mânăstire.

Într-una din zile, a venit la stareţ un oarecare ostaş, pentru rugăciuni, şi, văzând pe leu aducând apa şi aflând pricina, i-a fost milă de leu şi a dat părinţilor trei galbeni, ca să cumpere un catâr, pentru trebuinţele lor, iar pe leu să-l elibereze de o robie ca aceasta. Şi, s-a făcut aşa, adică s-a cumpărat alt catâr, pentru slujbele mănăstirii, iar pe leu l-au eliberat.

După puţină vreme, neguţătorul acela din Arabia, care luase catârul, trecea iarăşi cu cămilele la Sfânta cetate a Ierusalimului, să vândă grâu, având cu el şi catârul acela. Şi, după ce a trecut Iordanul, din întâmplare, l-a întâmpinat leul, care, văzând pe catâr mergând împreună cu cămilele, l-a recunoscut şi, răcnind, s-a repezit deodată la el, iar neguţătorul şi cei ce erau cu dânsul, văzând leul, s-au înspăimântat şi au fugit. Deci, leul, prinzând pe catâr de frâu cu gura, cum era obiceiul lui mai înainte, l-a dus, împreună cu trei cămile, legate una după alta, încărcate cu grâu, bucurându-se foarte şi mugind că a aflat catârul pe care îl pierduse; şi l-a dus la stareţ.
Cuviosul, zâmbind, a zis către fraţi: "În zadar am ocărât pe leu, crezând că el a mâncat catârul". Şi l-a numit pe leu cu numele de Iordan. De atunci, leul, adeseori venind la stareţ şi luând hrană de la dânsul, nu s-a despărţit de lavră, vreme de cinci ani.

Iar, după ce cuviosul Gherasim s-a dus către Domnul şi a fost îngropat de părinţi, prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, leul nu s-a aflat atunci în lavră, şi, venind el după puţină vreme, îl căuta pe stareţ.

Iar Savatie, ucenicul lui Gherasim, văzând leul, a zis către el: "Iordan, stareţul nostru ne-a lăsat sărmani şi s-a dus către Domnul". Apoi i-a dat hrană, zicându-i: "ia şi mănâncă". Dar leul nu vroia să primească hrană, ci tot privea mereu încoace şi încolo, căutând pe stareţul său, adică pe cuviosul Gherasim, şi mâhnindu-se, răcnea foarte tare. Iar Savatie şi ceilaiţi bătrâni încercau să-l mângâie, zicându-i: "S-a dus stareţul către Domnul, lăsându-ne pe noi." Şi, cu cât părinţii socoteau a-l mângâia prin cuvinte, el cu atât mai mult se tânguia şi făcea mai mare strigare, răcnind şi schimbând glasuri, şi, cu faţa şi cu ochii, arătându-şi mâhnirea pe care o avea.

Atunci i-a zis părintele Savatie: "Dacă nu ne crezi, mergi cu noi și-ți vom arăta locul în care zace starețul". Și, luându-l pe el, l-au dus la mormânt, unde era cuviosul Gherasim îngropat. Mormântul era departe ca la cinci pași de biserică și, stând la mormântul cuviosului, părintele Savatie a zis către leu: "Iată, aici este îngropat starețul nostru". Și, plecându-și genunchii deasupra mormântului, părintele Savatie se rugă, lăcrimând. Iar leul, auzind acestea și văzând pe Savatie plângând, se bătea și el cu capul de pământ, răcnind tare; după aceea, îndată a murit pe mormântul starețului.

Însă, aceasta s-a făcut nu fiindcă leul a avut suflet cuvântător, ci Dumnezeu a voit să prea mărească pe cela ce L-a mărit pe El, adică pe Sfântul și cuviosul Gherasim, nu numai în viața aceasta, ci și după moarte și să ne arate nouă câtă ascultare aveau fiarele către Adam în Rai, mai înainte de a lui neascultare și cădere. Iar, de aici, se vede cât a fost de plăcut lui Dumnezeu cuviosul Gherasim cel mare, care, din tinerețe și până la bătrânețe, a slujit Domnului și, a trecut către El, spre viața cea neîmbătrânitoare, unde împreună cu Sfinții sălășluindu-se, slăvește pe Tatăl, pe Fiul și pe Duhul Sfânt, în veci. Amin.

Întru această zi, cuvânt din Limonar.

A zis un oarecare stareț: "Să mă credeți pe mine, fiilor, că mare slavă și laudă este pentru împăratul, care se leapădă de împărăție și se face monah și rabdă pentru Domnul, de vreme ce mai cinstite sunt cele cerești, decât cele pământești. Și, iarăși, mare rușine și necinste este pentru un monah, care își lasă rânduiala lui monahicească și se face împărat și nu-și pune nădejdea sa în Dumnezeu, care răsplătește fiecăruia, după faptele sale".

Dumnezeului nostru slavă, acum și pururea și în vecii vecilor ! Amin.

Troparul și viața Sfântului cuvios Gherasim de la Iordan (4 martie)

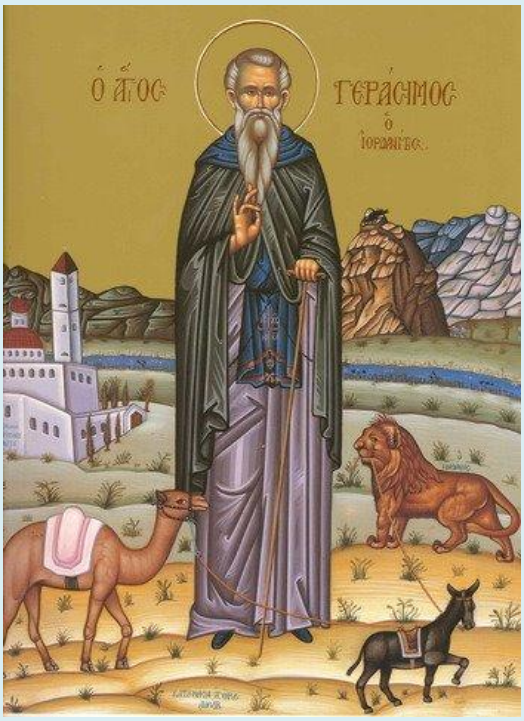

Locuitor pustiului, înger în trup şi de minuni făcător te-ai arătat, purtătorule de Dumnezeu, părintele nostru Gherasim. Cu postul, cu privegherea şi rugăciunea cereştile daruri luând, vindeci pe cei bolnavi şi sufletele celor ce aleargă la tine cu credinţă. Slavă Celui ce ţi-a dat ţie putere; Slavă Celui ce te-a încununat pe tine; Slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri.

***

Sfântul Gherasim de la Iordan a trăit în secolul al VII-lea. După ce s-a călugărit, s-a retras în pustiul Tebaidei unde a întemeiat un aşezământ monahal, prezent şi în zilele noastre. Atât de mult s-a împărtăşit de viaţa dumnezeiască, încât şi fiarele sălbatice i se supuneau.

Din scrierea vieţii sale aflăm că într-o zi, pe când mergea prin pustia Iordanului, a întâlnit un leu fioros care ragea cumplit din cauză că îi intrase în labă un spin. Sfântul Gherasim îi scoate spinul şi din acel moment leul nu-l mai părăseşte pe cuvios, îl urmează pretudindeni, ca un adevărat ucenic.

În acel timp, la mănăstire, părinţii aveau un catâr cu ajutorul căruia aduceau apa de la râul Iordan. Cuviosul Gherasim l-a pus pe leu să îl păzească pe catâr. Leul îndeplinea cu bucurie această sarcină. Însă, într-o zi, leul s-a depărtat cam mult de

catâr şi a adormit. Câţiva negustori, trecând cu o caravană de cămile pe acolo şi văzând catârul singur, l-au luat şi şi-au continuat drumul.

Cuviosul Gherasim, văzând că lipseşte de la mănăstire catârul şi crezând că leul l-a mâncat, i-a spus acestuia: „lucrul pe care îl făcea catârul îl vei face tu, slujind trebuinţele mănăstirii“. Şi leul s-a făcut de îndată ascultător şi căra zi de zi apa de la Iordan pentru mănăstire.

După o vreme, negustorii s-au întors pe acelaşi drum. Şi pe când treceau Iordanul, s-au întâlnit cu leul care împlinea lucrul catârului. Negustorii, văzând leul, s-au speriat şi au fugit. Leul a luat catârul de frâu şi s-a întors la Sfântul Gherasim şi cu câteva cămile.

Cuviosul Gherasim s-a bucurat de cele petrecute, nu atât pentru că îşi recuperase catârul, ci mai ales pentru faptul că a cunoscut că leul nu a mâncat catârul. Cuviosul Gherasim l-a eliberat pe leu de sarcinile pe care le primise.

Cu toate acestea leul, deşi părăsise mănăstirea, venea o dată pe săptămână la cuviosul Ghersim, plecându-şi capul înaintea lui, ca şi cum i s-ar fi închinat.

După ce Sfântul Gherasim a trecut la cele veşnice, leul s-a dus la mormântul lui şi răcnind cu putere, a murit.

În aşezământul monahal de la Ierihon, Sfântul Gherasim a aşezat anumite rânduieli în mănăstire, potrivit cărora cinci zile din săptămână, monahii trebuiau să şadă în chiliile lor şi să împletească coşniţe şi presuri din trestie. În tot acest timp, ei nu trebuiau niciodată să aprindă focul şi să se hrănească doar cu puţină pâine uscată şi curmale. Uşa chiliei trebuia să rămână în permanenţă deschisă, ca oricine ar fi vrut să poată să intre şi să ia orice doreşte.

Sâmbăta şi duminica ei trebuiau să se adune în biserica mănăstirii. În aceste zile ei aveau masa de obşte cu puţine legume şi puţin vin spre slava lui Dumnezeu.

Fiecare monah aducea la picioarele stareţului lucrul lui săvârşit peste săptămână. Fiecare monah avea o singură haină.

Sfântul Gherasim însuşi se conforma acestor rânduieli, fiind un exemplu pentru toţi.

Marius Nedelcu - Theologica - Sfântul Gherasim şi destinul eshatologic al creaţiei

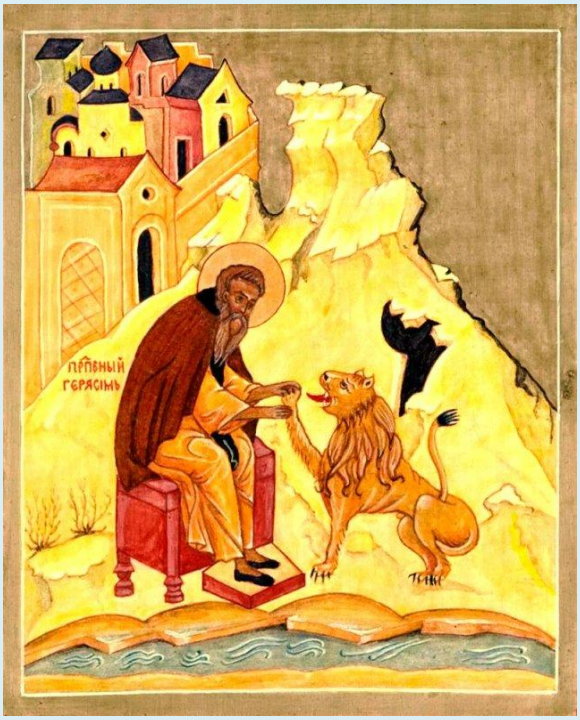

Din viaţa Sfântului Gherasim de la Iordan, poate cel mai interesant episod este cel al uceniciei unui leu sălbatic pe lângă acest sfânt. Îmblânzirea leului, transformarea firii sale dintr-un animal sălbatic carnivor într-un animal domesticit, vegetal, este o amintire a grădinii Edenului, unde animalele convieţuiau cu omul în armonie. În cele ce urmează ne dorim să înfăţişăm câteva erminii patristice despre Rai: loc pământesc, sau realitate spirituală îndepărtată de lumea aceasta.

Paradisul sau Raiul primilor oameni este descris la Facere 2, 8-14, imediat după consemnarea creaţiei. La fel ca şi creaţia însăşi, Edenul a primit în tradiţia creştină, după caz, interpretare alegorică, spirituală sau literară.

Scriitorul bisericesc Origen, în secolul al III-lea, în comentariul său la Facere spunea că starea primordială a lui Adam în Eden este starea omului botezat în Biserica creştină, şi a explicat că pomii din Rai au un înţeles mai mult spiritual decât unul material: *„În lectura noastră, ne ridicăm de la mituri şi de la interpretarea literară şi ne întrebăm ce sunt pomii pe care Dumnezeu i-a sădit. Noi spunem că nu sunt pomi în locul acela (Eden) care pot fi percepuţi cu simţurile“.*

De asemenea, Origen interpretează viziunea lui Pavel a celui de-al treilea cer, de la 2 Corinteni 12, 2-4, şi spune că paradisul pământesc este o alegorie a Raiului ceresc.

De la Origen, vom vedea că în interpretarea Sfinţilor părinţi cele două naraţiuni, de la Facere şi de la 2 Corinteni, vor deveni precumpănitoare asupra învăţăturii despre rai. Astfel, în secolul al IV-lea, Sfântul Epifanie, episcop de Salamina, refuză interpretarea lui Origen şi spune: *„Cine să asculte de Origen, când ne arată Edenul în al treilea cer, când el transferă ce spune Scriptura despre pământ la cer, şi când el înţelege toţi pomii care sunt descrişi în Facere într-un mod alegoric, încât el este sigur că pomii sunt făpturi cereşti, deşi adevărul nu poate accepta asta?“*

Pomi adevăraţi, cu roade pământeşti

Episcopul de Salamina spune că Edenul pământesc trebuie înţeles în mod literal, la fel ca celelalte aspecte ale creaţiei, deoarece aceasta poate fi experimentată cu simţurile noastre. El învaţă că râurile Paradisului sunt râuri adevărate, pe care le putem vedea şi din care putem gusta atunci când ajung în locurile locuite de oameni, aşa şi fructele pomilor din Rai, sunt fructe reale, asemănătoare cu cele ale pomilor pământeşti.

Printre cei care au avut o viziune spirituală asupra Edenului a fost Sfântul Ambrozie al Milanului. În lucrarea sa, „De paradiso“, el se foloseşte de cuvintele lui Pavel şi adaugă că Dumnezeu a dat oamenilor, prin Adam, stăpânirea asupra animalelor, care înseamnă puterea de a discerne şi a forma judecăţi sau păreri despre lucruri. Dar, pentru neascultarea sa, omul a fost alungat din Eden. Cu toate acestea, el are o „memorie a Paradisului“, şi prin „înălţarea prin virtute“, omul drept poate fi „prins în Paradis“, la fel ca Sfântul Pavel, încât el are puterea să judece toate lucrurile.

„Fiecare om“, spune Sfântul Ambrozie, *„este în primul rând corporal; în al doilea rând, el are o natură simţuală, în al treilea rând, el este spiritual, în aceea că este răpit până la al treilea cer ca să vadă strălucirea harului spiritual, pentru că omul trupesc nu primeşte cele ale Duhului lui Dumnezeu (1 Cor. 2, 14), şi pentru acest motiv, ridicarea la cel de-al treilea cer este necesară pentru a ajunge în Rai“*. Pentrul el, stăpânirea lui Adam asupra animalelor în Edenul pământesc este un model al omului drept care a urcat de la starea corporală la starea spirituală sau duhovnicească.

„Cei care sunt educaţi în virtute nu se tem de atacurile fiarelor sălbatice“

Teologul antiohian Teodoret de Cyr a lăsat nişte răspunsuri la aşa-numitele Întrebări asupra Genezei, pe care le-a scris în anul 453 la cererea unui anume Hypatios. În răspuns la întrebarea „Pentru ce scop a creat Dumnezeu fiarele şi reptilele?“ Teodoret spune că aşa cum noi ne folosim de pedepse în creşterea şi educarea copiilor, pentru a-i disciplina, aşa şi Dumnezeu, când ne-a văzut înclinaţi spre trândăvie, a creat fiarele şi reptilele ca nuiele şi pedepse pentru a ne speria şi pentru a ne induce să cerem ajutorul său“.

El mai oferă şi o interpretare morală a creaţiei, spunând că „cei care sunt educaţi în virtute nu se tem de atacurile fiarelor sălbatice, după cum animalele stăteau lângă Adam înainte ca el să păcătuiască, şi se supuneau acestuia. Şi iarăşi, când Noe a intrat în arcă, leul, leopardul şi cele mai periculoase reptile l-au urmat ca nişte oi. Şi leii au stat lângă Daniel, şi, deşi ei erau flămânzi, nu au îndrăznit să se apropie... În acelaşi fel, vipera care şi-a înfipt colţii în mâna apostolui Pavel, şi negăsind nici o slăbiciune sau moliciune a păcatului în el, imediat s-a desprins şi s-a aruncat în foc“.

Aşadar, pentru Teodoret, imunitatea Sfântului Pavel la vipera care l-a muşcat în Malta era dată de libertatea lui faţă de păcat, o stare pe care a avut-o Adam înainte de cădere.

Istoria Sfântului Gherasim şi a leului îmblânzit

Pe lângă aceste două interpretări, materială şi spirituală, Biserica a apelat întotdeauna şi la experienţa niptică sau duhovnicească a părinţilor îmbunătăţiţi.

Unul dintre aceştia este Sfântul Gherasim de la Iordan, un om duhovnicesc, prin care harul lui Dumnezeu a strălucit. Scriitorul Ioan Moschos reţine o poveste impresionantă despre acest sfânt.

Se spune că prin statura lui duhovnicească a îmblânzit un leu fioros, pe care l-a numit Iordan. Acesta a devenit o companie nelipsită pentru bunul Gherasim, schimbându-şi aşa de mult purtarea, încât se hrănea cu legume şi alte vegetale. O întâmplare oarecum hazlie ne arată că leul devine un model de smerenie şi ascultare pentru fraţi. Acuzat pe nedrept că a mâncat măgarul care căra zilnic apă pentru treburile mănăstirii, leul acceptă să facă el treaba măgarului dispărut. Răbdarea şi ascultarea leului au fost dovedite când măgarul, furat de nişte hoţi, a revenit la mănăstire, iar Sfântul Gherasim a spus că au acuzat în mod greşit leul, redându-i în final libertatea.

Un alt episod este legat de moartea părintelui. Se spune că, după ce l-au îngropat pe Sfântul Gherasim, leul a venit şi l-a jelit pe sfântul care a avut grijă de el. Ioan Moschos spune că, prin acest leu, Dumnezeu ne arată cum erau animalele supuse lui Adam înainte de nesupunerea sa şi alungarea din Eden. Dar noi nu putem spune doar că Sfântul Gherasim a ajuns la starea lui Adam înainte de cădere, ci ni se arată o altfel de solidaritate şi comuniune între om şi natură, iar sfinţenia şi harul lui Dumnezeu sunt la baza acestei legături.

De la Sfântul Gherasim înţelegem că Raiul sau Edenul este o realitate care nu poate fi cugetată în afara omului, ci mai degrabă înlăuntrul lui, oferindu-ne un nou sens al cuvintelor Domnului: „Împărăţia lui Dumnezeu este înăuntrul vostru“ (Luca 17, 21).

Dacă în Edenul pământesc Adam a numit animale care i se supuneau în virtutea poruncii lui Dumnezeu, la Sfântul Gherasim vedem că leul nu numai că se îmblânzeşte, dar capătă un comportament uman, devine într-un fel frate de ascultare al Sfântului Gherasim. El îşi schimbă firea, prin aceea că nu mai este carnivor, ci se hrăneşte cu legume şi vegetale asemenea unui pustnic şi dă dovadă de virtuţi umane: smerenie, răbdare, rugăciune, recunoştinţă. Prin purtarea lui, leul nu ne descoperă numai cum trăia Adam în Eden cu animalele, ci spre ce ţintă eshatologică trebuia să ajungă omul, adică o umanizare a întregii creaţii, o sfinţire a acesteia prin revărsarea harului lui Dumnezeu şi a sfinţeniei Lui.

Magdalena Gheorghe - Pagina copiilor - Cuviosul Gherasim şi leul

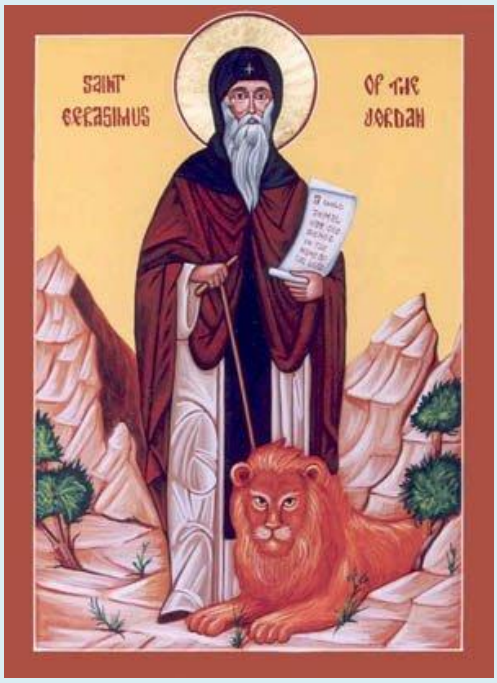

Pentru că pe 4 martie îl prăznuim pe cuviosul Gherasim, m-am gândit ca astăzi să vă povestesc o întâmplare minunată din viaţa acestui sfânt care s-a nevoit în veacul al V-lea în pustia Iordanului. Aici, lângă râul Iordan, a întemeiat o mănăstire, departe de Ierusalim şi de viaţa agitată a cetăţii.

Întâlnirea cu leul

Într-o zi, pe când mergea prin pustia Iordanului, Sfântul Gherasim a întâlnit un leu fioros care răgea cumplit din cauză că îi intrase în labă un spin şi îl durea foarte tare. Când leul l-a văzut pe călugăr, s-a apropiat de el şi i-a arătat laba rănită, rugându-l cu privirea să îl tămăduiască.

Văzându-i suferinţa, cuviosul Gherasim, fără teamă, i-a scos spinul care se înfipsese foarte adânc. După aceea i-a curăţat rana cu grijă şi l-a pansat cu o bucată de pânză. Apoi i-a zis: „Acum eşti bine, poţi merge“.

Dar leul, după ce s-a vindecat, nu l-a mai părăsit pe cuvios, ci îl urma pretutindeni, ca un adevărat ucenic.

Toţi se minunau de marea recunoştinţă a fiarei, iar bătrânul, văzând râvna şi bunătatea leului, a început să îl îndrăgească şi să-l hrănească, dându-i uneori pâine, alteori linte.

Leul şi catârul

În acea vreme, la mănăstire, părinţii aveau un catâr cu ajutorul căruia aduceau apa de la râul Iordan. Cuviosul Gherasim l-a pus pe leu să îl păzească pe catâr şi să îl pască pe lângă apa Iordanului. Leul îndeplinea cu bucurie această sarcină.

Într-o zi însă, leul s-a depărtat cam mult de catâr şi a adormit. Tocmai atunci au trecut pe acolo nişte negustori din Arabia cu o caravană de cămile. Aceştia, văzând catârul singur, l-au luat şi au plecat mai departe cu el.

Când s-a trezit, leul a plecat în căutarea catârului, dar nu l-a mai găsit şi s-a întors la mănăstire foarte întristat, dându-şi seama de greşeala făcută.

Văzându-l singur, cuviosul a crezut că leul a mâncat catârul şi l-a întrebat: „Unde este catârul? Nu cumva l-ai mâncat? Bine este cuvântat Domnul, că nu te vei duce de aici şi tot lucrul pe care îl făcea catârul îl vei face tu, slujind trebuinţele mănăstirii“.

Şi de data aceasta leul a fost ascultător şi a cărat zi de zi apa de la râul Iordan şi toţi care vedeau aceasta se minunau.

Într-o zi a venit la mănăstire un ostaş pentru a-i cere Sfântului Gherasim să se roage pentru el. Văzându-l pe leu, i s-a făcut milă de el şi a dat călugărilor trei galbeni ca să cumpere un catâr pentru căratul apei şi să-l elibereze pe leu de această muncă. Leul a rămas însă tot în mănăstire, pe lângă avva Gherasim.

După ceva vreme, negustorul arab care luase catârul a venit la Ierusalim să vândă grâu, ducând cu sine şi catârul pe care îl luase. Şi, pe când trecea el Iordanul împreună cu catârul şi cămilele, s-a întâlnit cu leul. Speriindu-se foarte tare, a lăsat şi catârul şi cămilele şi a fugit.

Atunci leul a luat catârul de frâu, aşa cum făcea şi înainte, şi s-a întors la Sfântul Gherasim foarte bucuros, nu doar cu catârul, ci şi cu trei cămile încărcate cu grâu.

Când l-a văzut, cuviosul s-a bucurat foarte mult, nu atât pentru că îşi recuperase catârul, ci mai ales pentru nevinovăţia şi ascultarea leului. Ca răsplată, bătrânul l-a numit de atunci pe leu Iordan.

Leul a rămas ascultător şi supus sfântului în continuare şi vreme de cinci ani nu s-a despărţit de mănăstire.

Un sfârşit minunat

Timpul a trecut şi cuviosul Gherasim a plecat din lumea aceasta către Cel pe care L-a iubit atât de mult.

În acea vreme, leul nu s-a aflat în mănăstire şi nu a ştiut de pierderea suferită de călugări.

Când a venit la mănăstire, leul l-a căutat pe bătrân, iar ucenicul Sfântului Gherasim, avva Savatie, văzându-l pe leu, i-a spus: „Iordane, Stareţul nostru s-a dus la Domnul“.

Şi pentru că leul se tot plimba căutându-l pe bătrân, ucenicul l-a luat şi l-a dus la mormântul cuviosului. Atunci leul a început să răcnească puternic şi, aşezându-se lângă mormânt, a murit îndată.

Aceste lucruri minunate s-au petrecut pentru a se arăta cât de plăcut lui Dumnezeu a fost Sfântul Gherasim, pe care pentru bunătatea şi credinţa lui, l-au ascultat chiar şi animalele sălbatice.

Leul - ucenicul cuviosului Gherasim de la Iordan

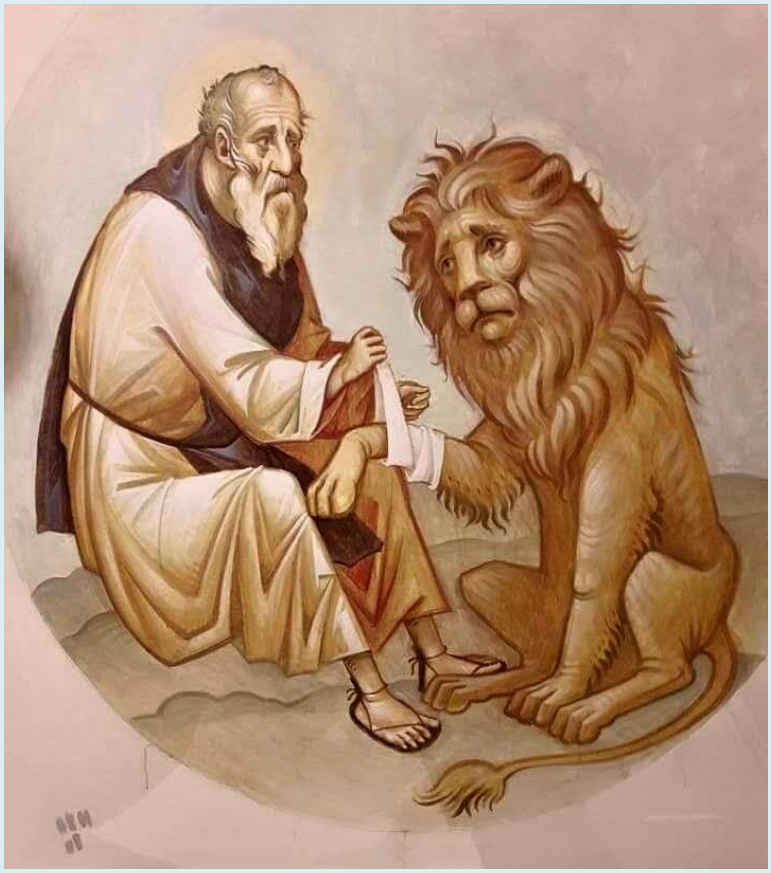

Acestui mare plăcut al lui Dumnezeu i-a slujit o fiară necuvântătoare, ca un om cu pricepere, din care pricină fericiții părinți Ioan Evirat și Sofronie sofistul scriu așa în Limonar: Am venit în lavra lui Avva Gherasim, care era departe ca de o stadie de la Iordan. Iar monahii care vieţuiau acolo ne-au spus despre ava Gherasim că, umblând el prin pustiul Iordanului, l-a întâmpinat un leu bolnav, care i-a arătat piciorul în care intrase un ghimpe mare, încât i se umflase piciorul. Leul se uita spre stareț cu ochi blânzi și, deși nu spunea cuvinte fiind necuvântător, însă cu chip smerit ruga pe stareț să-l vindece. Starețul, văzându-l că este într-o nevoie ca aceea, a șezut și, luând piciorul fiarei, a scos spinul. Apoi curățindu-i rana bine, a învăluit-o cu un petec și i-a dat drumul.

Iar leul, după ce s-a vindecat, nu l-a mai părăsit pe stareț, ci, ca un ucenic, umbla după dânsul ori unde se ducea, încât se mira starețul de recunoștința cea bună a fiarei. De atunci îl hrănea starețul, dându-i uneori pâine, iar alteori linte.

Părinții aveau în lavră un catâr cu care își aduceau apa de la sfântul Iordan, pentru trebuința fraților. Starețul a poruncit să dea catârul în seama leului, să umble cu el și să-l pască pe lângă râul Iordanului.

Într-una din zile, păscând leul pe catâr, s-a dus de lângă dânsul o depărtare cam mare și a adormit la soare.

Trecând din Arabia un om cu cămile, a văzut catârul singur fără păstorul lui și l-a prins și l-a luat într-ale sale. Leul, deșteptându-se și căutând catârul, nu l-a găsit; apoi a venit la Avva Gherasim trist și mâhnit că pierduse catârul.

Starețul, gândind că leul a mâncat catârul, i-a zis: "Unde este catârul?"

Iar el stând ca omul, tăcea, căutând în jos. Starețul i-a zis iarăși: "Oare l-ai mâncat? Bine este cuvântat Domnul, că nu te vei duce de aici și tot lucrul care îl făcea catârul, tu îl vei face, slujind la trebuința mănăstirească!" De atunci, din porunca starețului, puseră deasupra leului sarcina ce se punea pe catâr, adică un vas mare, cu care se aducea apă în mănăstire de la Iordan.

Într-una din zile, a venit la stareț un ostaș oarecare, pentru rugăciuni. Văzând pe leu aducând apă și aflând pricina, i-a fost milă de el și a dat trei galbeni părinților ca să cumpere un catâr pentru trebuința lor, iar pe leu să-l elibereze de o robie ca aceea. S-a făcut așa, adică s-a cumpărat alt catâr pentru slujba mănăstirească, iar pe leu l-a eliberat.

După puțină vreme, negustătorul acela din Arabia care luase catârul, trecând iarăși cu cămilele la sfânta cetate a Ierusalimului să vândă grâu, avea cu el și catârul acela. Și, după ce a trecut Iordanul, din întâmplare, l-a întâmpinat leul, care, văzând pe catâr împreună cu cămilele, l-a cunoscut. Apoi deodată răcnind, s-a repezit la dânsul.

Negustătorul și cei care erau cu dânsul, văzând leul, se înspăimântară și fugiră; iar leul, prinzându-l de frâu cu gura, cum era obiceiul lui mai înainte, ducea catârul împreună cu trei cămile legate una după alta, încărcate cu grâu, bucurându-se foarte și mugind, că a aflat catârul pe care-l pierduse, și l-a adus la stareț.

Cuviosul stareț zâmbind, a zis către frați: "În zadar am ocărât leul, crezând că a mâncat catârul!" Și a numit leul Iordan.

De atunci, adeseori venind leul la stareț și luând hrană de la dânsul, nu s-a despărțit de lavră cinci ani.

Iar după ce cuviosul Gherasim s-a dus către Domnul și s-a îngropat de către părinți, după a lui Dumnezeu purtare de grijă, leul nu s-a aflat atunci în lavră. Venind după puțină vreme, își căuta starețul său.

Iar Savatie, ucenicul lui Gherasim, văzând leul, a zis către dânsul: "Iordane, starețul nostru ne-a lăsat sărmani și s-a dus către Domnul!"

Apoi îi dădu hrană, zicându-i: "Ia și mănâncă!"

Dar leul nu voia să primească hrană, ci lua aminte adeseori încoace și încolo și căutându-și starețul, adică pe cuviosul Gherasim, răcnea foarte tare, mâhnindu-se.

Iar Savatie și ceilalți bătrâni îl mângâiau, zicându-i: "S-a dus starețul către Domnul, lăsându-ne pe noi!"

Dar nu puteau să-l potolească din strigare; și cu cât ei socoteau a-l mângâia prin cuvinte, el cu atât mai mult se tânguia și făcea mare strigare, răcnind și schimbând glasuri și cu fața și cu ochii, arătându-și mâhnirea pe care o avea nevăzându-și starețul.

Atunci i-a zis părintele Savatie: "Dacă nu ne crezi, mergi cu noi și-ți vom arăta locul unde zace starețul". Și luându-l, l-au dus la mormântul unde era îngropat cuviosul Gherasim. Mormântul era departe de Biserică, ca la cinci pași de picior.

Stând părintele Savatie deasupra mormântului cuviosului Gherasim, a zis către leu: "Iată aici este îngropat starețul nostru!" Și, plecându-și genunchii deasupra mormântului starețului, părintele Savatie plângea.

Leul, auzind acestea și văzând pe Savatie, se bătea și el cu capul de pământ, răcnind tare; după aceea a murit îndată deasupra mormântului starețului.

Însă aceasta s-a făcut nu pentru că leul a avut suflet cuvântător, ci Dumnezeu a voit să prea mărească pe cel ce L-a prea mărit pe El, adică pe cuviosul Gherasim, nu numai în viață, ci și după moarte. Apoi să ne arate nouă, câtă ascultare aveau fiarele către Adam în Rai, mai înainte de a lui neascultare și cădere din Rai.

Sursa: Viețile Sfinților

Pr. Constantin Olariu - Cuviosul Gherasim de la Iordan, prăznuit la Mănăstirea Arnota

Înaltpreasfințitul părinte Varsanufie, arhiepiscopul Râmnicului, a fost prezent în cea de a doua duminică a Postului mare în mijlocul obştii monahale de la Mănăstirea Arnota, județul Vâlcea. Cu acest prilej, ierarhul a săvârşit Sfânta Liturghie în Paraclisul „Sfântul proroc Ilie și Sfântul cuvios Gherasim de la Iordan”.

În cuvântul de învăţătură, rostit la finele sfintei slujbei, IPS părinte arhiepiscop Varsanufie a vorbit celor prezenţi despre vederea luminii dumnezeieşti ca rod al dreptei credințe și al dreptei făptuiri. *„Pentru Sfântul Grigorie Palama, sfântul pus nouă spre cinstire în duminica aceasta, dar şi pentru întreaga tradiţie monahală pe care o sistematizează Sfântul Grigorie, singura cale de a atinge adevărata cunoaştere a lui Dumnezeu, adică împărtăşirea reală a trupului şi sufletului, unite în inimă de Lumina necreată, este osteneala, asceza, punerea în practică a credinței.*

Sfântul Grigorie Palama a fost, cu siguranţă, nu doar cel mai reprezentativ teolog al Bisericii Ortodoxe din secolul al XIV-lea, ci, mai ales, cel care a reuşit să sintetizeze în chip exemplar moştenirea duhovnicească lăsată de părinţii Bisericii. Sfântul Grigorie Palama este un mare părinte al Bisericii, care a împletit strâns tradiția isihastă a Bisericii noastre cu mărturisirea dreptei credințe. A fost un mare teolog și mărturisitor tocmai pentru că era isihast, continuator al unei tra-

diții vii și bogate, având astfel cunoașterea empirică a lui Dumnezeu”, a spus Înaltpreasfinția Sa.

În cea de-a doua parte a cuvântului de învățătură, Chiriarhul Râmnicului a prezentat câteva aspecte din viața Sfântului cuvios Gherasim de la Iordan, cel de-al doilea ocrotitor al paraclisului Mănăstirii Arnota.

„Sfântul Gherasim de la Iordan, chipul sfinţeniei și iubirii lui Hristos”

„Sfântul Gherasim de la Iordan a fost preocupat de viața duhovnicească și a căutat să viețuiască asemenea sfinților care au îmbrățișat cu toată ființa lor voia cea bună a Mântuitorului Hristos. Cu postul, cu privegherea şi cu rugăciunea, a dobândit cereştile daruri și a devenit chipul sfinţeniei iubirii lui Hristos”, a accentuat Înaltpreasfințitul părinte Varsanufie, arhiepiscopul Râmnicului, sâmbătă, 4 martie, la hramul paraclisului Mănăstirii Arnota.

„Sfântul Gherasim i-a învăţat pe ucenici că Dumnezeu ne face buni prin adevărata bunătate ce ne-o arată, iar atunci când ne rugăm trebuie să-I arătăm că ne dorim cu adevărat să ne asemănăm Lui și, de aceea, a dorit starețul cu viață sfântă să se apropie de Cel iubitor de oameni și Binefăcătorul tuturor, cu iubire față de întreaga creație, cu blândețe și bunătate. Bunătatea iubirii va alunga din suflet toate relele potrivnice: ura, mânia, pomenirea faptelor care ne-au supărat, dorinţa de răzbunare. Totodată, supunându-i-se leul pe care îl tămăduise, a descoperit că vindecarea înseamnă redobândirea iubirii, iar adevărata autoritate este rodul iubirii împărtășite, cu smerenie și blândețe. A învățat, prin smerenia faptelor, că dacă pe Dumnezeu Îl simțim sfânt, bun, blând, iubitor, milostiv și drept, atunci și noi trebuie să ne dorim să fim astfel.

În viața duhovnicească a arătat că omul poate cunoaşte voia lui Dumnezeu dacă ascultă cu atenție glasul propriei conştiințe, care îl opreşte de la păcate și îl îndeamnă spre tot lucrul bun și frumos. Dar când, din pricina păcatelor, conştiința se întunecă, iar glasul ei este înăbuşit, atunci modul cel mai sigur de a afla voia lui Dumnezeu rămâne cunoașterea poruncilor Lui. Cel care Îl iubeşte pe Dumnezeu și face voia Lui devine locaș al harului și nu mai este atras de dulceața aparentă a patimilor.

Sfântul Gherasim de la Iordan a fost, cu adevărat, chipul sfinţeniei iubirii lui Hristos, căruia şi noi să-I cerem ajutorul, să ne întărească şi să ne păzească nevătămaţi în săvârşirea faptelor celor bine plăcute prea milostivului Dumnezeu”, a spus Înaltpreasfinţitul părinte Varsanufie, arhiepiscopul Râmnicului.

Sursa:
http://arhiepiscopiaramnicului.ro/viata-eparhiei/sfantul-gherasim-de-la-iordan-chipul-sfinteniei-si-iubirii-lui-hristos

Etimologia / semnificația numelui Gherasim

În primul rând "La mulți ani!" tuturor celor care poartă numele Sfântului cuvios Gherasim de la Iordan!

Gherasim – acest nume derivă din greaca veche "géras (γέρας) Gerásimos (Γεράσιμος)" care înseamnă "cineva care este demn de un premiu", "respectabil, onorabil". În prezent este mai rar ca prenume fiind mai des folosit ca nume de familie sau ca nume de călugărie.

Derivate ale numelui Gherasim: Gherasimus, Gherasimo, Gherazim.

Când își post serba ziua de nume cei care poartă numele de Gherasim? Conform calendarului ortodox, aceștia își pot serba ziua de nume în data de 4 martie când este pomenit Sfântul cuvios Gherasim de la Iordan. Mai sunt și alți sfinți care au purtat acest nume cum ar fi Sfântul Gherasim de Kefalonia serbat pe data de 16 august și 20 octombrie și mulți alții.

Nume calendaristic creştin.

Intermediar greco-slav.

Unde se găsesc moaștele Sfântului? Moaștele Sfântului cuvios Gherasim se află în apropiere de Iordan în mănăstirea unde a viețuit sfântul. În București o părticică din sfintele sale moaște se află la Schitul Darvari.

Wikipedia - Gherasim de la Iordan

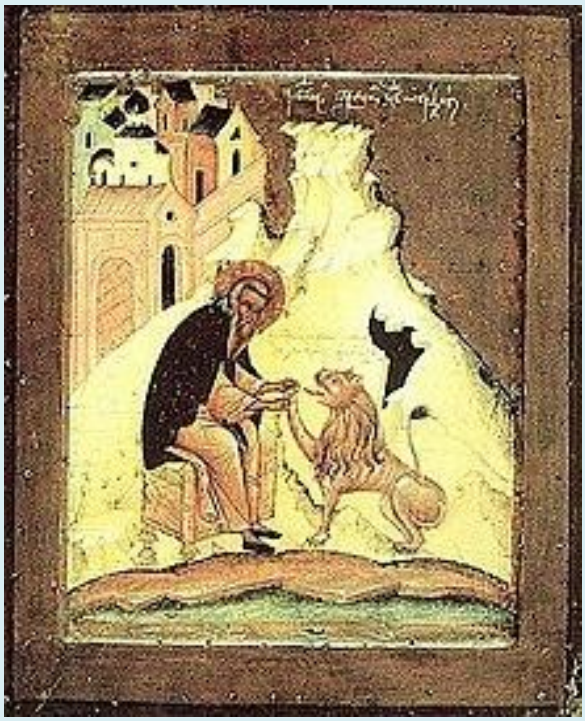

Gherasim de la Iordan (în greacă Γεράσιμος ἐν Ιορδάν, Abba Gherasimos, Sfântul cuvios Gherasim de la Iordan - scris, de asemenea, Gherasimos sau Gherasimus; n. secolul al V-lea d.Hr., Licia – d. 475 d.Hr., Râul Iordan, Liban) a fost un călugăr și stareț creștin care a trăit în secolul al V-lea d.Hr. Este unul din „părinții pustiei" menționați în Limonariul lui Ioan Moshu, o culegere de istorioare despre asceții creștini scrisă la începutul secolului al VII-lea. El este venerat ca sfânt, fiind prăznuit de Biserica Ortodoxă pe 4 martie [1] și de Biserica Romano-Catolică pe 5 martie. [2]

Date personale
Născut: secolul al V-lea d.Hr. Licia
Decedat: 475 d.Hr. Râul Iordan, Liban
Cetățenie: Imperiul Roman de Răsărit
Ocupație: călugăr creștin
Sărbătoare: 5 martie

---

[1] *Emil Preda, Dicționar al sfinților ortodocși, Ed. Lucman, București, 2000, p. 109.*
[2] *The Roman Breviary: reformed by Order of the Holy Oecumenical Council of Trent; published by Order of Pope St. Pius V ; and revised by Clement VIII, and Urban VIII, and Leo XIII; together with the Offices Since Granted and the Martyrology, W. Blackwood, Edinburgh-Londra, 1908, p. 792.*

Biografie

Gherasim s-a născut, potrivit tradiției, într-o familie înstărită din provincia Licia, situată în partea de sud a Asiei mici, dar a renunțat la viața lumească și la averea familiei pentru a deveni călugăr. A plecat în regiunea Tebaida din deșertul egiptean, revenind ulterior în Licia natală. Spre sfârșitul domniei împăratului Teodosie al II-lea (408-450), pe la mijlocul secolului al V-lea, călugărul Gherasim a părăsit Licia și a plecat în pelerinaj în Palestina. Ajuns acolo, s-a stabilit în pustia din apropierea râului Iordan, unde a înființat o mănăstire și a trăit în asceză și rugăciune.

A fost atras inițial de învățătura monofizită, condamnată ca erezie în cadrul Sinodului IV Ecumenic de la Calcedon (451), dar, după cum scrie călugărul Chiril din Schitopolis (c. 525 - c. 559) în Viața Sfântului Eftimie, a renunțat curând la ea, cu ajutorul cuviosului Eftimie cel mare, care trăia atunci în pustia Ruva.

Viața de la mănăstirea fondată de Gherasim a devenit cunoscută în acea vreme prin asprimea ei: potrivit tradiției, pustnicii se închideau în propriile chilii în primele cinci zile ale săptămânii, rugându-se, lucrând împletituri de finic și hrănindu-se doar cu pâine, curmale și apă, iar sâmbăta și duminica ieșeau din chilii și mergeau în biserică, unde săvârșeau slujbele religioase și se împărtășeau cu Sfintele Taine, mâncau împreună în trapeza mănăstirii, apoi se retrăgeau din nou în chilii cu proviziile de hrană pentru săptămâna următoare. Era interzis să se facă foc în chilii atât pentru încălzirea hranei, cât și pentru încălzire.

Povestea lui Gherasim și a leului, când călugărul a îmblânzit animalul, scoțându-i un ghimpe din labă, și l-a învățat să i se supună, a devenit larg cunoscută în lumea creștină.

Se crede că el a participat la cel de-al patrulea sinod ecumenic de la Calcedon din anul 451.

Călugărul Gherasim de la Iordan a murit în anul 475 (sau, după alte relatări, în anul 451).

Ziua prăznuirii sale este celebrată pe 4 martie de Biserica Ortodoxă și pe 5 martie de Biserica Romano-Catolică.

Mănăstirea Sfântului Gherasim

Mănăstirea ortodoxă greacă Deir Hajla, de lângă Ierihon, îl are ca ocrotitor pe Sfântul Gherasim, a cărui lavră se afla în apropiere.

Istoria mănăstirii este legată și de o altă legendă creștină. S-a spus că Sfânta Familie ar fi găsit refugiu într-o peșteră de aici în timpul fugii către Egipt, de frica masacrului pruncilor ordonat de regele Irod cel Mare. O capelă subterană a fost construită în locul unde se crede că Sfânta Familie a petrecut noaptea.

Sursa:
https://ro.wikipedia.org/wiki/Gherasim_de_la_Iordan#cite_note-2

ro.orthodoxwiki - Gherasim de la Iordan

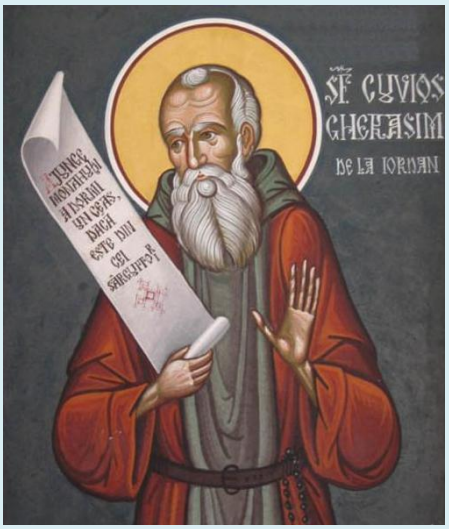

Cuviosul și de Dumnezeu purtătorul părintele nostru Gherasim (gr. Γεράσιμος, Gerasimos sau Gerasimus) a fost un călugăr care a trăit în secolul al V-lea în Țara Sfântă.[3] A participat și la Sinodul IV Ecumenic de la Calcedon în anul 451. Prăznuirea lui în Biserica Ortodoxă se face la data de 4 martie.

Date personale
Naștere: Secolul V d.Hr.
Mutare la Domnul (†): 475 d.Hr.
Localizare: Lycia (Imperiul Roman) Țara Sfântă
Tip: Cuvios
Prăznuire la data de: 4 martie
Recunoaștere: pan-ortodoxă
Biserici patronate: Lavra Sfântului Gherasim (în deșertul Iordanului)

Viața

Cuviosul Gherasim era originar din Lycia, în sudul Asiei mici (în Turcia de azi). A trăit în secolul al V-lea d.Hr. S-a născut într-o familie înstărită, însă fiind foarte evlavios încă din tinerețe și simțind chemarea spre o viață mai duhovnicească, a

[3] *Proloagele îl plasează – greșit – în vremea domniei lui Constantin IV Pogonat (bărbosul), care a domnit între anii 668 și 685, însă toate celelalte surse relatează că sfântul a trăit în vremea Sinodului de la Calcedon (451) și a Sfântului. Eftimie cel mare (+473), deci în sec. al V-lea d.Hr.*

plecat în pustia Tebaidei, în Egipt, unde a intrat în monahism. S-a nevoit o vreme acolo, în post și în rugăciune, după care s-a întors o vreme în Lycia.

Spre sfârșitul domniei împăratului Teodosie al II-lea (408-450), a părăsit Lycia și a plecat în pelerinaj în Țara Sfântă. Ajuns acolo, s-a așezat în pustia Iordanului, unde a trăit o vreme în sihăstrie, petrecându-și viața în post, rugăciune și alte nevoințe duhovnicești.

În acea vreme, viața bisericească era tulburată de tensiunile iscate între creștinii ortodocși și adepții lui Dioscor I, papă-patriarh al Alexandriei (444-451) și Eutihie, arhimandritul unei mănăstiri din Constantinopol, care susțineau învățătura monofizită despre Hristos.

În anul 451, când împărații Marcian (450-457) și Pulcheria au convocat Sinodul Ecumenic de la Calcedon, doctrina monofizită a fost condamnată ca eretică. O parte a creștinilor din Orient, în special din Siria și Egipt au continuat însă să-i urmeze pe monofiziți, ceea ce a dus la o ruptură a Bisericii din Orient.

Potrivit „Vieții Sfântului Eftimie cel mare” scrisă de Sfântul Chiril al Ierusalimului, cuviosul Gherasim s-a lăsat o vreme înșelat de învățătura eretică a monofiziților. Însă, având obiceiul să meargă adânc în pustie, în locul numit Ruva, l-a întâlnit odată pe Sfântul Eftimie cel mare, care i-a arătat greșeala învățăturii lui Eutihie și l-a îndrumat să se întoarcă la dreapta credință. Cuviosul Gherasim, văzându-și greșeala, s-a pocăit, devenind un înfocat susținător al învățăturii de la Calcedon. A rămas mai multă vreme lângă Sfântul Eftimie, petrecându-și viața în pocăință, iar mai târziu, după ce s-a așezat în apropiere de râul Iordan și până la moartea Sfântului Eftimie (473), venea adesea la el, rămânând să petreacă o vreme alături de acesta.

Strângându-se în jurul său o mulțime de ucenici, atrași de faima nevoinței lui și râvnitori de o viață monahală aspră, Sfântul Gherasim a întemeiat în anul 460 o mănăstire de tip lavriot în deșertul Iordanului, la depărtare de un stadiu de râul Iordan. Lavra cuprindea o chinovie pentru frații începători și șaptezeci de chilii sihăstrești.

Frații erau împărțiți la diferite ascultări, după rânduiala chinovială, ceva mai puțin aspră decât sihaștrii, pentru a se învăța cu nevoințele. Sihaștrii petreceau tot timpul în chilie, rugându-se și împletind coșuri, și venind cu toții la biserica mănăstirii doar sâmbăta și duminica, când se împărtășeau cu Sfintele Taine și luau o masă comună, singurul prilej cu care mâncau mâncare gătită și puteau să bea puțin vin. În

zilele obișnuite, mâncau pâine uscată, curmale și beau doar apă. Chiliile lor rămâneau în permanență deschise, și Sfântul Gherasim nu îngăduia nici măcar să se aprindă focul în chilii.

Sfântul Gherasim ducea o viață încă mai aspră decât monahii din jurul său: în Postul mare, se retrăgea în adâncul pustiei, și ținea post negru, luând doar Sfânta Împărtășanie și nimic altceva.

Potrivit tradiției păstrate în Limonarul lui Ioan Moshu, într-o zi, pe când mergea de-a lungul râului Iordan, cuviosul Gherasim s-a întâlnit cu un leu care răcnea [4]. Apropiindu-se de el, cuviosul își dă seama că leul răgea de durere: o așchie mare i se înfipsese adânc într-o labă. Cuviosul s-a apropiat atunci de leu, i-a scos așchia, i-a curățat rana și a legat-o, și a voit să plece mai departe, gândindu-se că leul avea să se întoarcă în peștera unde se adăpostea de obicei. Însă leul l-a urmat supus până la mănăstire, iar după aceea îl urmărea peste tot, ascultând tot ce i se poruncea.

Spre uimirea întregii comunități, leul devenise pașnic, supus în toate starețului și se mulțumea să trăiască doar cu pâine și legume.

Văzându-l astfel, starețul i-a dat leului în pază catârul mănăstirii, care păștea pe lângă râul Iordan. Într-o zi, pe când leul dormea, catârul s-a rătăcit și a fost furat de un negustor care trecea prin acele locuri. Leul, văzând că dispăruse catârul, a pornit în căutarea lui, dar negăsindu-l s-a întors spre seară la mănăstire, cu capul plecat.

Frații au crezut atunci că leul fusese biruit de firea lui de prădător și mâncase catârul, iar starețul auzind aceasta a poruncit ca drept pedeapsă, leul să îndeplinească sarcina catârului de până atunci, aducând vasele cu apă pentru mănăstire în spinare, iar acesta a ascultat porunca starețului.

După câteva luni, negustorul acela a trecut iarăși pe lângă Iordan, având cu el catârul furat și trei cămile, legate una de alta, după cum era obiceiul.

---

[4] *Relatarea domesticirii leului poate fi interpretată în două feluri. Poate fi vorba de domesticirea propriu-zisă a unui animal sălbatic, fapt menit să sublinieze sfințenia cuviosului, care îl face pe leu să își depășească firea de animal prădător, expresie a transfigurării naturii prin lucrarea dumnezeiască. Pe de altă parte însă, poate fi vorba despre o istorisire într-o cheie metaforică frecvent folosită în Biserica primelor veacuri și ușor accesibilă creștinilor de atunci. În această cheie, domesticirea leului poate fi interpretată ca o domesticire și supunere a patimilor (adeseori asemănate în literatura ascetică cu niște „fiare sălbatice") și la o transfigurare (metanoia) a omului prin pocăință, prin nevoințele trupești și lucrarea celor duhovnicești. Ambele interpretări sunt potrivite pentru a ilustra viața cuviosului Gherasim.*

Trecând atunci și leul prin apropiere, a recunoscut catârul și s-a pornit să ragă atât de tare, încât negustorul înspăimântat, a luat-o la fugă. Apucând atunci frâul cu gura, leul a adus catârul înapoi la mănăstire, cu cămilele legate de el.

Văzând atunci starețul că se înșelaseră cu toții în privința leului, i-a dat acestuia numele de Iordan și nu i-a mai dat nici o însărcinare, lăsându-l să se întoarcă la viața lui din pustie.

Timp de cinci ani însă, până la moartea sfântului, leul se întorcea în fiecare săptămână la mănăstire, la cuviosul Gherasim.

Sfântul Gherasim a trecut la Domnul cu pace în anul 475, fiind îngropat de frați cu mare cinste, lângă biserică.

Iar când leul Iordan a venit, ca de obicei, în săptămâna aceea la stareț, nu l-a mai găsit decât pe ucenicul acestuia, pe nume Savatie, care i-a vestit moartea starețului și i-a arătat mormântul acestuia.

Înțelegând leul ce se petrecuse, s-a pornit să ragă de durere și să se lovească cu capul de mormântul sfântului. Şi culcându-se atunci peste mormântul acestuia, a murit acolo.

Mormântul și mănăstirea cuviosului Gherasim au devenit loc de pelerinaj până în zilele noastre.

Lavra Sfântului Gherasim

Lavra Sfântului Gherasim, întemeiată în 455 sau 460 chiar de cuviosul Gherasim, se găsește în deșertul Iordanului, între Ierihon și locul botezului Domnului de către Ioan Botezătorul, pe drumul spre Deir Hajla, locul unde se spune că a poposit Sfânta Familie în timpul fugit în Egipt, de teama masacrului pruncilor poruncit de Irod. Pe locul acela a fost edificată o capelă subterană închinată Maicii Domnului.

Distrusă de perși în timpul marii invazii din anul 614, mănăstirea a fost reconstruită pe aceleași temelii la începutul secolului al IX-lea.

Mănăstirea actuală a fost reconstruită pe ruinele unei alte mănăstiri, aflate în imediata vecinătate a lavrei Sfântului Gherasim, și anume Lavra Sfântului Kalamon (gr. Καλαμώνος Λαύρα), întemeiată de pustnici din deșertul Iordanului înainte de la Lavra Sfântului Gherasim, și considerată cea mai veche mănăstire din Palestina.

Din lavra Kalamon a plecat Sfântul Sava cel sfințit când a întemeiat propria sa lavră.

Lavra era încă locuită în secolul al XII-lea când a fost restaurată de împăratul bizantin Manuel Comnenul. Pe ruinele acestei mănăstiri a fost construită în secolul al XIX-lea actuala mănăstiri a Sfântului Gherasim.

Mănăstirea actuală aparține de Patriarhia Ierusalimului. În sau în apropierea ei s-au nevoit mulți sfinți cunoscuți, precum Sfânta Maria Egipteanca sau din spațiul românesc, Sfântul cuvios Ioan Iacob Hozevitul.

Imnografie

Tropar, glasul 1: Cel ce ai fost întru postiri ca fără de trup, întru privegheri puternic și întru rugăciuni neîncetate, întru toate ai avut inima trează, purtătorule de Dumnezeu, părinte Gherasime. Cu viețuirea ta ai minunat pe îngeri și taberele demonilor le-ai izgonit, veselind pe cei credincioși, fericite, când ți s-a plecat ție fiara. Pentru aceasta având îndrăzneală către Domnul, roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

Condac, glasul al 4-lea: Aprinzându-te de dorirea celor de sus, asprimea pustiului Iordanului mai mult decât toate dulcețile lumii ai socotit-o; acolo plecându-se ție fiara cu ascultare până la moarte, cu jale pe mormântul tău s-a sfârșit, într-acest fel prea mărindu-te Dumnezeu; pe care roagă-L pentru noi, părinte Gherasim.

Iconografie

Icoana de mai sus a Sfântului Gherasim surprinde momentul în care cuviosul scoate așchia din laba leului.

Cuviosul mai poate fi zugrăvit și ca stareț, purtând în mână cârja stărețească.

În Erminia lui Dionisie din Furna se spune doar că Sfântul Gherasim se zugrăvește ca un pustnic bătrân. [5]

Surse
https://ro.orthodoxwiki.org/Gherasim_de_la_Iordan

[5] *Dionisie din Furna, Erminia picturii bizantine, editura Sophia, București, 2000, p. 199. ISBN 973-99692-0-8.*

Radu Alexandru - Sfinții și animalele

Ştiinţa modernă defineşte relaţia dintre om şi animale ca fiind una extrem de complexă. Din această perspectivă, animalele sunt considerate fiinţe cu care putem avea relaţii sociale. Manifestăm simpatie şi afecţiune faţă de acestea însă, în acelaşi timp, le exploatăm pentru beneficiul nostru, pentru companie, sport sau hrană. Acestea sunt deopotrivă "persoane" şi "lucruri", prieteni şi hrană. Comunicăm cu animalele, dar de asemenea, le ucidem şi ne hrănim cu ele.

Mai mult, există un conflict între simpatia noastră faţă de unele animale şi teamă de altele. Un alt paradox privitor la această relaţie este creat chiar de formele denaturate ale ei, pe de-o parte, de dragostea excesivă faţă de animale, idolatrizarea acestora, iar pe de alta, de lipsa totală a ei, concretizată în adevărate dezastre ecologice.

Pentru un creştin relaţia dintre om şi animale, devine cu atât mai complexă şi mai bogată, atunci când este înţeleasă şi trăită din perspectiva adevărului revelat cuprins în Sfânta Scriptură şi Sfânta Tradiţie şi mai ales, din perspectiva modului în care au trăit-o şi o trăiesc sfinţii. În relaţia dintre sfânt şi animale toate aceste contradicţii şi conflicte dispar deoarece în el se manifestă dragostea curată şi înflăcărată nu numai pentru Dumnezeu şi semeni, ci pentru întreaga făptură, purtătoare a unei raţionalităţi dumnezeieşti.

Despre delicateţea sfântului, părintele Dumitru Stăniloae spune că "se răsfrânge chiar şi asupra animalelor şi a lucrurilor, pentru că în tot şi în toate el vede un dar al iubirii lui Dumnezeu şi pentru că nu vrea să rănească această iubire tratând aceste daruri cu nepăsare şi indiferenţă. El respectă pe fiecare om şi fiecare lucru şi dacă un om sau chiar un animal suferă, el le arată o compasiune profundă."

Omul, împărat al creaţiei

Istoria acestei relaţii dintre om şi animale începe chiar cu actul creării lumii. Citim în acest sens în Facere că în ziua a şasea a creaţiei "a făcut Dumnezeu fiarele săl-

batice după felul lor, şi animalele domestice după felul lor, şi toate târâtoarele pământului după felul lor. Şi a văzut Dumnezeu că este bine. ” (Fac. 1:25)

După ce a fost creat omului i-a fost oferită demintatea de a stăpâni peste animale: “şi stăpâniţi peste peştii mării, peste păsările cerului, peste toate animalele, peste toate vietăţile ce se mişcă pe pământ şi peste tot pământul!” ” (Fac. 1:28)

Stăpânirea peste lumea animală se arătă în faptul că Dumnezeu a adus toate animalele înaintea lui Adam pentru a le pune nume: “Şi Domnul Dumnezeu, care făcuse din pământ toate fiarele câmpului şi toate păsările cerului, le-a adus la Adam, ca să vadă cum le va numi; aşa ca toate fiinţele vii să se numească precum le va numi Adam. ” (Fac 2;19)

Sfinţii şi animalele

Ca împărat al întregii creaţii omul, creat după “chipul şi asemănarea lui Dumnezeu”, trebuia să se manifeste responsabil. În această stare paradisiacă animalele nu doar ascultau de om, dar trăiau în armonie şi între ele.

Căderea protopărinţilor a adus o schimbare radicală atât în ceea ce priveşte relaţia omului cu Dumnezeu, cât şi în cea dintre om şi restul creaţiei. Omului căzut în păcat animalele îi devin ostile. Astfel a ajuns ca el să se teamă de anumite animale, iar altele să se teamă de el.

Animalele se solidarizează cu omul în suferinţă

După căderea în păcat, întreaga creaţie aşteaptă, asemenea omului, eliberarea din cursa păcatului: “Căci ştim că toată făptura împreună suspină şi împreună are dureri până acum. (Rom 8,22).”

Putem vorbi, aşadar, şi de o solidarizare a lumii animale cu omul, în suferinţa pricinuită de preschimbarea lumii prin păcat. Lumea animală devine într-un mod mai accentuat atât subiect, cât şi “mijloc” al purtării de grijă dumnezeieşti faţă de om. Dumnezeu ia aminte la “suspinul” lumii animale după cum vedem că, alături de Noe şi familia sa, El hotărăşte să salveze şi regnul animal.

În acelaşi sens, în Psalmul 103 este amintită purtarea de grijă a lui Dumnezeu cu privire la animale: “Adăpa-se-vor toate fiarele câmpului, asinii sălbatici setea îşi vor potoli.(Ps 103,12)

Tot din perspectiva acestei relaţii de solidaritate, întâlnim în Vechiul Testament ecouri, ale stării paradisiace de dinainte de căderea în păcat.

Este bine cunoscut epi-sodul în care Sfântul proroc Ilie este hrănit de un corb. Acest episod este repre-zentat, de altfel, şi în iconografie. Prin pronia dumnezeiască, vedem cum o pasăre care prin natura sa nu poartă de grijă nici de proprii pui, aduce hrană proroculuI.

Tot aşa ne explicăm cum, aflat în captivitatea babilonică, prorocul Daniel, a rămas nevătămat în groapă cu lei, unde a stat vreme de şase zile.

Domnul nostru a venit în lume primind căldura şi afecţiunea animalelor: "Şi a născut pe Fiul său, Cel Unul-Născut şi L-a înfăşat şi L-a culcat în iesle, căci nu mai era loc de găzduire pentru ei. (Lc. 2, 7)."

Mai târziu când Hristos era gata să predice lumii, după postul de 40 de zile, îl vedem trăind în mijlocul fiarelor din deşert: "Şi a fost în pustie patruzeci de zile, fiind ispitit de satana. Şi era împreună cu fiarele şi îngerii Îi slujeau. (Mc 1,13)

În minunea vindecării demonizaţilor din ţinutul Gherghesenilor, Hristos a poruncit demonilor să intre în turma de porci, animale necurate potrivit Legii vechi, care s-au aruncat în lac. Aceasta este o dovadă că şi animalele pot fi posedate de diavol.

Animalele şi mucenicii

Iisus a făgăduit ucenicilor Săi că îi va feri de pericole, că le va da autoritatea Sa pentru a putea să "calce peste şerpi şi peste scorpii": "Iată, v-am dat putere să călcaţi peste şerpi şi peste scorpii, şi peste toată puterea vrăjmaşului, şi nimic nu vă va vătăma. (Luca 10,19)

După ce Sfântul apostol Pavel a ajuns în Malta, a fost muşcat de o viperă. Au crezut că va muri însă, văzând că nu s-a întâmplat nimic "şi-au schimbat gândul şi ziceau că el este un zeu." Fapte (28-6)

Vieţile Sfinţilor mucenici ne oferă numeroase mărturii despre creştini care au fost aruncaţi în mijlocul fiarelor sălbatice, şi care nu numai că nu erau răniţi, dar animalele se plecau cu capul la pământ înaintea lor.

Este cunoscută întâmplarea din viaţa Sfinţilor Trofim şi Dorimedont care au fost daţi ca hrană unui urs sălbatic. Deoarece au rămas nevătămaţi, au fost aruncaţi apoi

la leoparzi, apoi la lei. Pentru că nici leii nu i-au vătămat, prigonitorul a încercat singur să-i omoare, însă leii i-au apărat pe sfinţi.

Este drept, au existat şi mucenici care au fost ucişi de animale, precum Sfântul Ignatie Teoforul, însă aceasta s-a petrecut tot prin pronia lui Dumnezeu.

Animalele slujesc sfinţilor

Pe lângă cazurile în care mucenicii au fost feriţi de acestea, Vieţile sfinţilor arată mărturii în care acestea au slujit sfinţilor în diferite moduri.

Cu şi mai multă insistenţă, în Limonariu se vorbeşte, ca despre un lucru firesc, de buna vecinătate a pustnicilor cu animalele, domestice şi mai ales sălbatice.

Sunt numeroase referirile la convieţuirea cu leii. "Plin de dumnezeiescul har", un bătrân anonim, care trăia pe malurile Iordanului, ajunsese la atâta virtute, încât "primea leii să vină în peştera lui şi le dădea să mănânce din sân".

Un alt bătrân dormea adesea pe malurile Iordanului, în culcuşurile leilor; într-o zi, a venit în biserică cu doi pui de leu, spunându-le fraţilor că păcatul ne face robi ai fricii faţă de lei şi că numai ascultarea de Iisus Hristos va duce la supunerea fiarelor faţă de om.

În aceeaşi linie, avva Iulian stâlpnicul şi-a trimis odată ucenicul să poruncească, în numele lui Hristos, unui leu care făcea mare prăpăd în ţinut, să plece; leul a ascultat (cap. 58; asemănător, cap. 125).

În altă ordine, poate din recunoştinţă, un cerb a arătat unor fraţi peştera în care murise un pustnic, pe care l-au găsit neputrezit (cap. 84).

Unii părinţi se purtau cu leii "pedagogic", încercând să-i determine a nu mai mânca oameni ori animale, tot aşa cum ofereau de mâncare, haine şi adăpost hoţilor, pentru ca aceştia să nu mai fure, şi prostituatelor, ca ele să nu-şi mai vândă trupul din cauza sărăciei.

Astfel, avva Pavel Heladicul aştepta de două ori pe zi vizita unei leu, căruia-i propusese să nu mai consume carne, cu făgăduinţa că îi va dărui din mâncarea sa. Lucrurile au mers bine până când leul a venit murdar de sânge. Avva l-a alungat.

Sfinţii şi animalele

Cea mai impresionantă istorisire din Limonariu este însă cea legată de avva Gherasim.

Întâlnind, pe malul Iordanului, un leu care era înţepat în laba unui picior, rană ce se infectase cumplit, avva a fost rugat de fiară - care îi arăta cu lacrimi, piciorul cu pricina - să-i dea ajutor. Gherasim i-a scos spinul, a curăţat rana şi a legat laba leului cu o pânză, după care l-a îndemnat să plece. Animalul a rămas însă lângă sfânt, "ca un adevărat ucenic", însoţindu-l pretutindeni.

În scurt timp, leul s-a integrat în comunitate, fraţii îndatorându-l, în schimbul mâncării, cu slujbe, printre care şi aceea de a duce un măgar la apă.

Odată, nefiind leul atent, nişte negustori arabi au luat măgarul. Animalul s-a întors la avva cu capul plecat. Crezând că leul a mâncat măgarul, în locul supărării, sfântul a rânduit fiarei slujba măgarului, aceea de a căra apa de la Iordan la mănăstire, serviciu pe care l-a împlinit până când un ostaş, aflând de acest canon, a dăruit bani pentru cumpărarea altui măgar.

La o vreme, trecând iar prin zonă arabul care furase măgarul, leul şi-a eliberat prietenul şi a mers să i-l arate părintelui. Văzând că leul nu greşise, sfântul i-a pus numele Iordan. Şi aşa au vieţuit împreună cinci ani, până la moartea lui Gherasim.

Istoria spune că leul nu era de faţă, aşa încât, revenind şi negăsindu-şi ocrotitorul, l-a căutat cu înfrigurare până când, condus de ucenicul avvei, a găsit mormântul şi a murit la rândul său acolo.

Sunt cunoscute şi situaţii când moaştele sfinţilor au fost ocrotite şi transportate de către animale.

Moaştele Sfinţilor Filomon şi Apolonie au fost duse de un delfin în Alexandria. De asemenea, ştim că un leu l-a ajutat pe cuviosul Zosima să îngroape moaştele Sfintei Maria Egipteanca.

În viaţa Sfântului Serafim de Sarov se spune că acesta a fost slujit de un urs, care avea "diaconia sa". Atunci când trebuia să primească vizitatori, sfântul îi spunea ursului Misa: "Decât să-i sperii pe oameni, mai bine du-te să-mi aduci ceva bun. Iar acesta îi aducea miere."

Sfântul Serafim de Sarov

Chiar şi în viaţa părintelui Paisie Aghioritul aflăm că păsările sălbatice se apropiau de el şi se hrăneau din palma sa.

Tot în viaţa sa regăsim o întâmplare parcă desprinsă din viaţa Sfântului Ilie. În duminica Orbului, fiind bolnav, obosit şi flămând, a ieşit în grădina dar era trist pentru că nu avea nimic de mâncare. A privit spre mare şi a văzut atunci o pasăre care ţinea în gheare un peşte mare. Când pasărea a ajuns deasupra chiliei sale, peştele a căzut la picioarele sale. Bătrânul a mulţumit Domnului.

În încheiere, amintim faptul că în baza adevărului revelat Biserica învaţă că animalele au suflet (potrivit poruncii divine : "Să scoată pământul suflet viu !"), însă unul diferit de cel uman a cărui caracteristică definitorie este mintea care se exprimă în limbaj logic. Sufletul vieţuitoarelor neumane are o "legătură cu sângele, sângele cu carnea, carnea cu pământul" sau cum remarca Sfântul Vasile, "pământul e sufletul animalelor".

Constatând că omul este simultan muritor, în ce priveşte aspectul său exterior, şi nemuritor, prin aspectul lăuntric (constituţia de imagine creată a lui Dumnezeu), Biserica mărturiseşte diferenţa sufletului raţional şi gânditor (persoana) faţă de animale şi faţă de orice alte făpturi, dată fiind evidenta lui unicitate.

Totuşi, dincolo de afirmarea superiorităţii persoanei, trebuie să fim conştienţi de legătura dintre omenire şi restul creaţiei, de faptul că se intercondiţionează.

Vieţuirea virtuoasă, ca lucrare asupra sinelui, întru realizarea blândeţii ce stăpâneşte pământul (cf. Matei 5:5), implică repunerea omului în dreapta relaţie cu pământul şi cu făpturile care au ieşit, prin porunca lui Dumnezeu, din acesta. Înseamnă a iubi asemenea lui Dumnezeu.

Ce înseamnă o inimă plină de milă/iubire?, întreabă Sfântul Isaac, şi răspunde: "Arderea inimii pentru toată zidirea, pentru oameni, păsări, pentru dobitoace, pentru draci şi toată făptura. În acest caz [al celui cu inima iubitoare], gândul la acestea şi vederea lor fac să curgă din ochi şiroaie de lacrimi. Din mila multă şi apăsătoare ce stăpâneşte inima şi din stăruinţă, inima se micşorează şi nu mai poate răbda sau auzi, sau vedea vreo vătămare ori vreo întristare cât de mică, ivită în vreo făptură. Şi pentru aceasta aduce rugăciune cu lacrimi în tot ceasul pentru cele necuvântătoare, pentru duşmanii adevărului şi pentru cei ce-l vatămă pe el [cel iubitor], ca să fie păziţi şi iertaţi; la fel şi pentru firea celor ce se târăsc pe pământ. Face aceasta din multa milostivire ce mişcă inima lui fără măsură, după asemănarea lui Dumnezeu".

Sursa:
https://www.voci.ro/sfintii-si-animalele/

Pr. Constantin Necula - Amintirile unui leu și ale unui babuin pe înțelesul nostru...

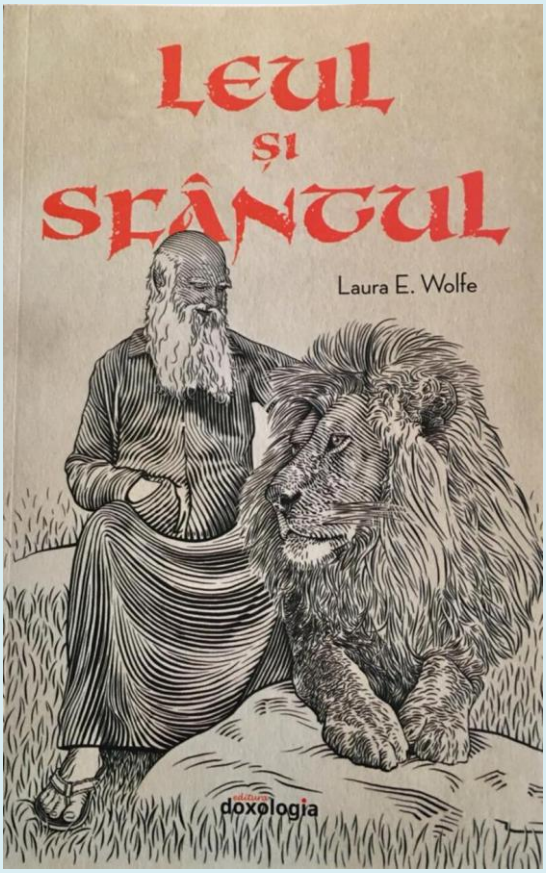

Știu că nu mai citiți povești de foarte mult timp. Sunt mult mai importante filmele ori desenele animate. Adică ceea ce au înțeles alții din ele. Pentru aceea vă provoc, măcar din când în când, la o carte de povești. De data aceasta, vă propun volumul scris de Laura E. Wolfe, Leul și Sfântul (Editura Doxologia, Iași, 2021, 93 pg.).

Vi se par puține pagini. Încercați lectura și veți vedea cât de interesant este să surprinzi în doar câteva pagini viața unui leu special și a unui babuin, ucenicul lui, dacă vreți. Povestea este simplă. Din savană, leul ajunge în ucenicie la Sfântul Gherasim de la Iordan. De altfel, leul va purta, undeva la miez de înțelepciune, numele Iordan. O legendă de Pateric trece astfel spre copii noștri. Frumos și destins.

Autoarea, biolog și cu un atestat în filosofie, creștină în Biserica ortodoxă Antiohiană din Emmaus (Pennsylvania, USA) reușește să îmbine la modul cel mai simplu și curat cu putință cunoașterea naturii și vibrația gândirii și voinței lui Dumnezeu în viața animalelor. Desigur, cartea nu este recomandată doar celor mici. Pentru că și noi, cei mari, avem nevoie câteodată să ne aducem aminte că Dumnezeu

vede lumea și prin ochii leilor, babuinilor... Ori prin ochii Sfinților. Deopotrivă semne ale purtării de grijă a lui Dumnezeu în ceea ce privește Natura.

Sursa:

https://edituradoxologia.ro/sites/default/files/pdf/2021/07/pages_from_wolfe_laura_e_leul_si_sfantul_979_5.pdf

https://edituradoxologia.ro/leul-si-sfantul

Mănăstirea Sfântului Gherasim de la Iordan

Mănăstirea Sfântul Gherasim de la Iordan - Pelerinajul părintelui Cleopa la Locurile Sfinte

Aici a trăit și cuviosul Zosima, în secolul al VI-lea, care s-a învrednicit să întâlnească în pustiul Iordanului, dincolo de râu, pe Sfânta Maria Egipteanca, pe care a împărtășit-o cu Sfintele Taine și a îngropat-o în pustie.

Mănăstirea Sfântul Gherasim de la Iordan (Foto: Oana Nechifor)

Ocolim un câmp pustiu și nisipos și ne apropiem de valea cea sfântă și binecuvântată a Iordanului, unde S-a botezat Domnul.

La 3 km depărtare de Iordan și de Marea Moartă se înalță spre cer, sobră și izolată, Mănăstirea Sfântul Gherasim. Se vede de la zeci de kilometri. Are culoarea roșiatică a pustiului nisipos și încins de soare. O adevărată cetate călugărească, cu ziduri înalte de rezistență împotriva beduinilor nomazi.

Sunăm la poarta ferecată pe dinăuntru. Ne deschide chiar starețul mănăstirii, Arhimandritul Matia, singurul viețuitor în această lavră milenară! Este un părinte mic de statură, vioi, deși are aproape 60 de ani, și amabil.

Sfinția sa ne spune că mănăstirea a fost întemeiată de marele cuvios și pustnic, Sfântul Gherasim de la Iordan, în secolul al IV-lea. Aici, în pustietatea aceasta de la gurile Iordanului, s-a nevoit cuviosul mulți ani singur, ajutat de un leu, care i-a

slujit cu mare credință până la moarte. După mutarea sa din viață a murit și leul deasupra mormântului stăpânului său, cum citim în viața Sfântului Gherasim de la Iordan.

Incinta mănăstirii este foarte mică. Chiliile au un singur etaj, iar deasupra se află o frumoasă terasă deschisă. Biserica este destul de mare, și se află nu în mijloc, ci la etaj, în partea de nord, cu hramul Sfântul Gherasim de la Iordan. Interiorul este foarte curat, cu icoane vechi și miros de smirnă.

Ne închinăm, sărutăm lespedea sfintei mese, aprindem câteva lumânări de ceară anume aduse de noi și ne rugăm cuviosului Gherasim de la Iordan să ocrotească lăcașul său și să-l binecuvinteze cu călugări.

Din prima mănăstire, ctitorită de ucenicii Sfântului Gherasim în secolul al IV-lea, nu se mai vede nimic. Pe vechile ruine s-au zidit altele, și altele, până către zilele noastre.

Suntem conduși apoi la trapeză și invitați să ne întărim cu puțină hrană. Părintele Matia ne mărturisește că a rămas singur în mănăstire. Nu-i mai vin frați noi datorită condițiilor grele de trai și tulburărilor din ultimele decenii. Nu are nici cu cine face Liturghie Duminica, dacă nu-i vine cineva să-i cânte la strană.

Sfinția sa spune că în această mănăstire au trăit mii de călugări sfinți, până la invazia perșilor care au distrus mănăstirea.

Aici a trăit și cuviosul Zosima, în secolul al VI-lea, care s-a învrednicit să întâlnească în pustiul Iordanului, dincolo de râu, pe Sfânta Maria Egipteanca, pe care a împărtășit-o cu Sfintele Taine și a îngropat-o în pustie.

Pe atunci era tradiția mănăstirii ca în posturi călugării să se nevoiască singuri în pustiu, până în ajunul marilor praznice.

O altă tradiție locală spune că tot în locul acesta ar fi poposit și Maica Domnului, cu pruncul Iisus și dreptul Iosif, când fugeau în Egipt.

Urcăm deasupra, pe terasă. De aici se vede în toate părțile, de jur-împrejur. Spre sud se vede oglinda dezolantă, de asfalt, a Mării Moarte. Spre nord, la 8 km, se vede Ierihonul. La vest se văd munții pustiului Iudeii, Qumranul și șoseaua ce urcă spre Ierusalim. Iar spre răsărit se vede în toată frumusețea lui, râul Iordan, în care S-a botezat Hristos de către Ioan Botezătorul. Dincolo de râu se vede în zare mun-

tele Nebo, unde a murit marele prooroc Moise. De acolo, de pe culmea înaltă a muntelui a privit el spre țara făgăduinței, unde n-a avut bucuria să ajungă. La poalele muntelui Nebo se întinde câmpia Moabului, de unde era Rut, soția de neam păgân a lui Booz din Betleem.

Privim cu nesaț valea largă a Iordanului de care ne leagă atâtea amintiri. Pe aici a trecut poporul ales râul Iordanului în pământul Canaanului, când se întorcea din Egipt. Tot aici, în lunca pustie și plină de piatră și nisip, a propovăduit Sfântul Ioan Botezătorul botezul pocăinței și a vorbit mulțimii de venirea lui Hristos în lume: Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii! Aici a mustrat marele prooroc pe cărturari și farisei. Aici mângâia pe cei săraci. Aici boteza mulțimile în apa Iordanului.

Tot aici, la numai 2 km depărtare de Mănăstirea Sfântul Gherasim de la Iordan, S-a botezat Hristos Domnul de către Ioan. Aici S-a arătat Sfântul Duh în chip de porumbel. Aici a vorbit Tatăl din nor: Tu ești Fiul Meu cel iubit, întru Tine am binevoit (Marcu 1, 11). Aici, deasupra râului sfânt, S-a descoperit lumii în chip văzut taina Preasfintei Treimi. Aici S-a smerit Dumnezeu Fiul, înaintea Duhului, înaintea celui mai mare om născut din femeie.

De aici, de la Iordan, a plecat Domnul spre muntele Carantania, cale de 10 km, să postească cele 40 de zile. De aici a plecat Domnul să vestească în lume Sfânta Evanghelie.

Iată ce spune Sfântul evanghelist Marcu: Ioan boteza în pustie, propovăduind botezul pocăinței întru iertarea păcatelor. Și ieșeau la el tot ținutul Iudeii și toți cei din Ierusalim și se botezau de către el în râul Iordan, mărturisindu-și păcatele. Și Ioan era îmbrăcat în haină de păr de cămilă, avea cingătoare de piele împrejurul mijlocului și mânca lăcuste și miere sălbatică. Și propovăduia, zicând: Vine în urma mea Cel ce este mai tare decât mine, căruia nu sunt vrednic, plecându-mă, să-I dezleg cureaua încălțămintelor. Eu v-am botezat pe voi cu apă, El însă vă va boteza cu Duh Sfânt. Și în zilele acelea Iisus a venit din Nazaretul Galileii și S-a botezat în Iordan de către Ioan. Și îndată, ieșind din apă, a văzut cerurile deschise și Duhul ca un porumbel coborându-Se peste El. Și glas S-a făcut din ceruri: Tu ești Fiul Meu cel iubit, întru Tine am binevoit! Și îndată Duhul L-a mânat în pustie! (Marcu 1, 4-12).

Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile Sfântului Ioan Botezătorul și ale tuturor sfinților care s-au nevoit în pustiul Iordanului, miluiește, apără, păzește și mântuiește lumea, pentru care Te-ai răstignit. Mi-

luiește, Mântuitorule, pe toți cei ce s-au botezat întru numele Preasfintei Treimi. Mântuiește și binecuvintează toate popoarele pământului cu lumină, cu viață și nădejde sfântă, cu revărsare de har și cu multă pace între oameni. Binecuvintează, Doamne, țara noa-stră românească cu statornicie în dreapta credință, cu bucurie și armonie. Revarsă, Mântuitorule, binecuvântarea Iordanului peste lume și peste țara noastră, peste ca-sele și sufletele noastre, peste toți cei ce își pun nădejdea în Tine!

Părintele Matia ne arată, în apropiere, câteva mănăstiri înălțate pe malul Iordanului, unde S-a botezat Domnul. Toate au ca hram pe Sfântul Ioan Botezătorul. Este o mănăstire ortodoxă, una catolică și una armeană și, bineînțeles, Schitul românesc Sfântul Ioan Botezătorul. În aceste mănăstiri au trăit mii de călugări în trecut. Iar în pustiul și lunca Iordanului alte mii de pustnici, printre care și români.

(Arhimandrit Ioanichie Bălan, Pelerinaj la Mormântul Domnului, Editura Mănăstirii Sihăstria, 2010, pp. 307-311)

Mănăstirea Sfântul Gherasim de la Iordan

Mănăstirea Sfântului Gherasim este prima mănăstire ridicată în Valea Iordanului şi a fost întemeiată cu scopul a acorda adăpost tuturor pustnicilor din regiune. Aici, Sfântul Gherasim a îmbinat cele două moduri de vieţuire monahală - chinovial şi idioritmic.

Foto: Silviu Cluci

Începuturile comunităţii monahale din prima mănăstire de la Iordan se datorează Sfântului Gherasim, în jurul căruia s-au strâns mai mulţi ucenici. În anul 455, el a întemeiat o mănăstire pe care o va şi conduce ca stareţ până în anul 475, când va trece la cele veşnice.

Mănăstirea cuviosului Gherasim era departe de Ierusalim ca la treizeci şi cinci de stadii, iar de râul Iordanului ca de o stadie.

Până în secolul al VIII-lea, în mănăstire erau doar zece călugări. În vremea împăratului bizantin Manuel I Comnenul (1143-1180), patriarhul Ioan al IX-lea al Ierusalimului a înălţat o nouă biserică, folosind materiale de la vechea biserică. În anul 1185, când mănăstirea este vizitată de către Ioan Focas, doar un singur călugăr mai vieţuia între pietrele singuratice ale mănăstirii. După perioada cruciadelor,

mănăstirea va fi în întregime abandonată. Va fi reconstruită în anul 1588, dar distrusă în anul 1734.

De-a lungul timpului, în apropierea mănăstirii au trăit Sfânta Maria Egipteanca şi Sfântul cuvios Zosima, dar şi doi sfinţi români: Sfântul cuvios Iosif de la Bisericani şi Sfântul Ioan Iacob Hozevitul de la Neamţ.

Mănăstirea actuală „Sfântul Gherasim de la Iordan" a fost refăcută de Patriarhia Ierusalimului la sfârşitul secolului al nouăsprezecelea, la 400 de metri mai spre est de lavra iniţială, pe ruinele Lavrei Kalamon. Aşezământul se află la poalele munţilor din Deşertul Iudeii, între Ierihon şi Iordan.

Încă de departe se vede turla aurită înălţându-se peste o clădire înconjurată de ziduri ca de cetate.

Ansamblul monahal de la Iordan este alcătuit din mai multe clădiri: biserica centrală, chiliile călugărilor, bucătăria şi trapeza.

Biserica centrală se află deasupra paraclisului închinat Maicii Domnului; la biserică se ajunge urcându-se cele câteva trepte din partea dreaptă a curţii. Aici se păstrează şi Sfintele moaşte ale călugărilor omorâţi de perşi.

Astăzi, aceasta este singura mănăstire de pe Valea Iordanului deschisă pentru închinători.

Mănăstirea Sfântul Gherasim de la Iordan - galerie foto:
https://doxologia.ro/imagine/manastirea-sfantul-gherasim-de-la-iordan-galerie-foto

(Foto) Lavra Sfântului Gherasim de la Iordan:
https://doxologia.ro/locuri-de-pelerinaj/lavra-sfantului-gherasim-de-la-iordan-galerie-foto

Mănăstirea Sfântul Gherasim de la Iordan - galerie foto

Mănăstirea Sfântul Gherasim de la Iordan este o mănăstire ortodoxă aflată în apropierea Ierihonului, unul din cele mai impresionante orașe din Țara Sfântă. Această mănăstire de pe Valea Iordanului este zidită în apropierea lavrei întemeiate de cuviosul Gherasim.

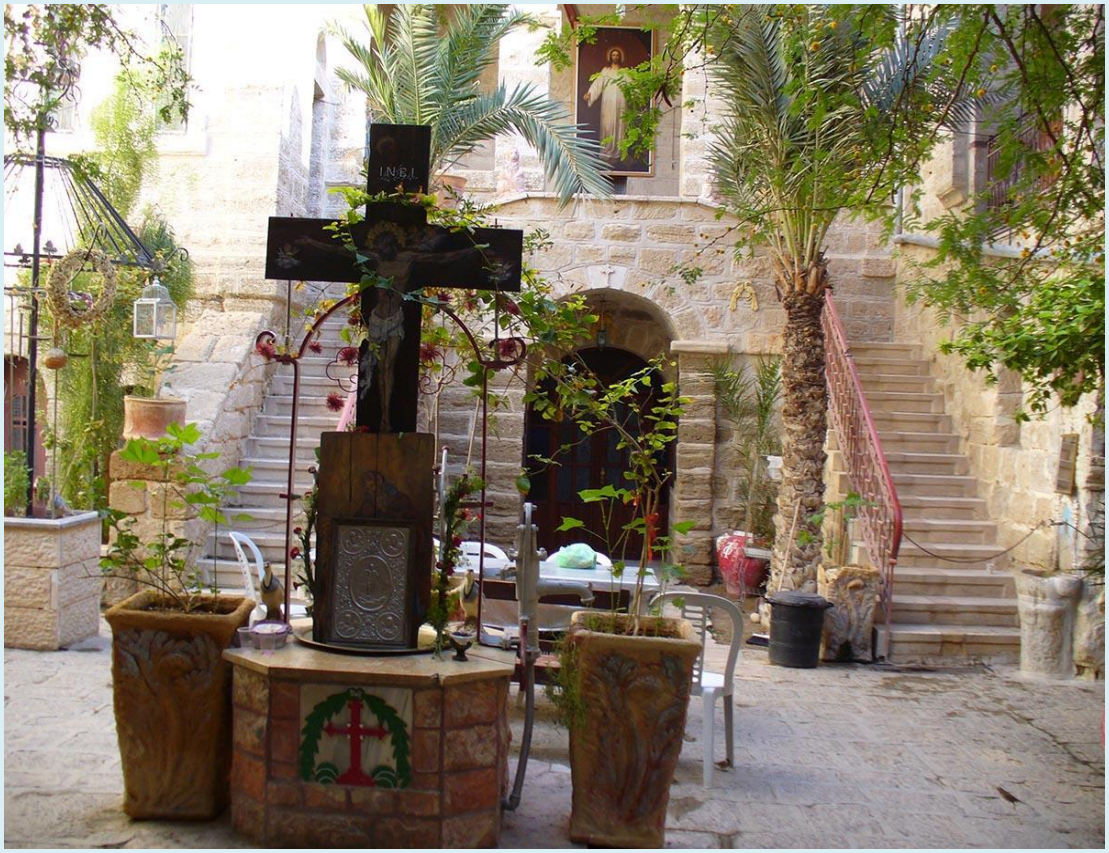
I.N.B.I.

Ο ΑΒΒΑΣ
Ο ΑΒΒΑΣ ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ
Ο Ιορδανίτης

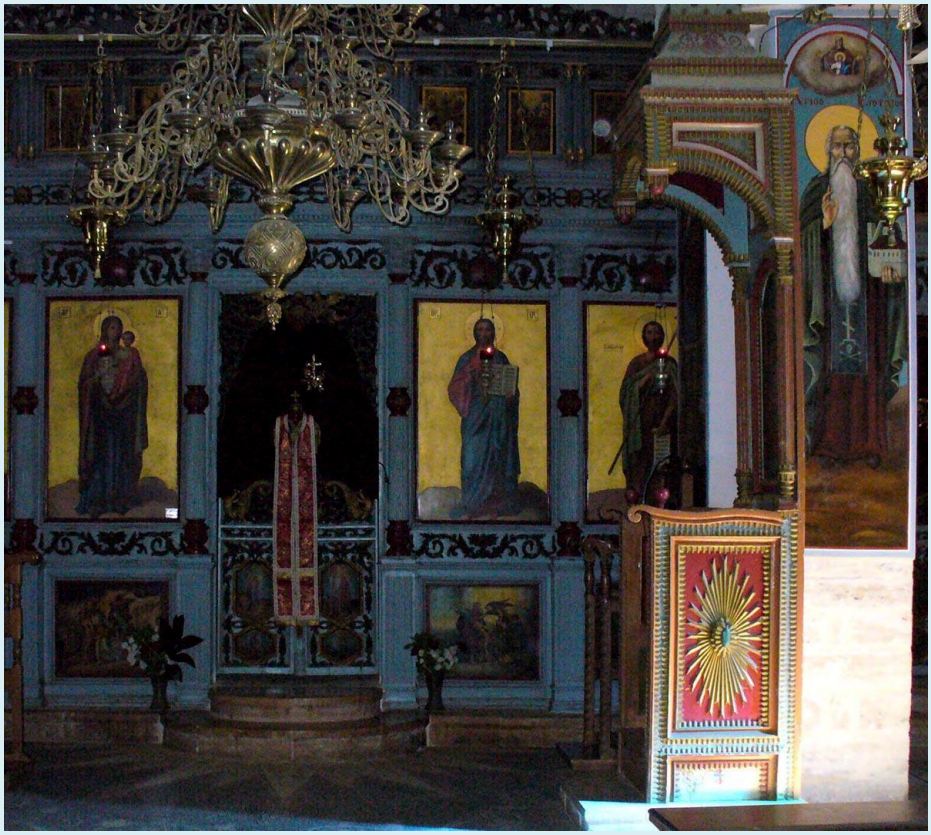

Ὁ Ἅγιος Ὀνούφριος

Η ΓΑΛΑΚΤΟ-
ΤΡΟΦΟΥΣΑ
ΙΣ.ΧΣ.

ΜΡ ΘΥ
Η ΓΑΛΑΚΤΟ-
ΤΡΟΦΟΥΣΑ
ΙΣ. ΧΣ.

(Foto) Lavra Sfântului Gherasim de la Iordan

foto: Oana Nechifor, Pr. Silviu Cluci

Lavra Sfântului Gherasim de la Iordan se află în Valea Iordanului, la poalele munților din Deșertul Iudeii. Ea a fost întemeiată în anul 455 de către Sfântul Gherasim ca așezământ pentru toți pustnicii de pe Valea Iordanului.

ΠΑΝΑΓΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΙΤΙΣΣΑ
© doxologia.ro

ΠΑΝΑΓΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΙΤΙΣΣΑ
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

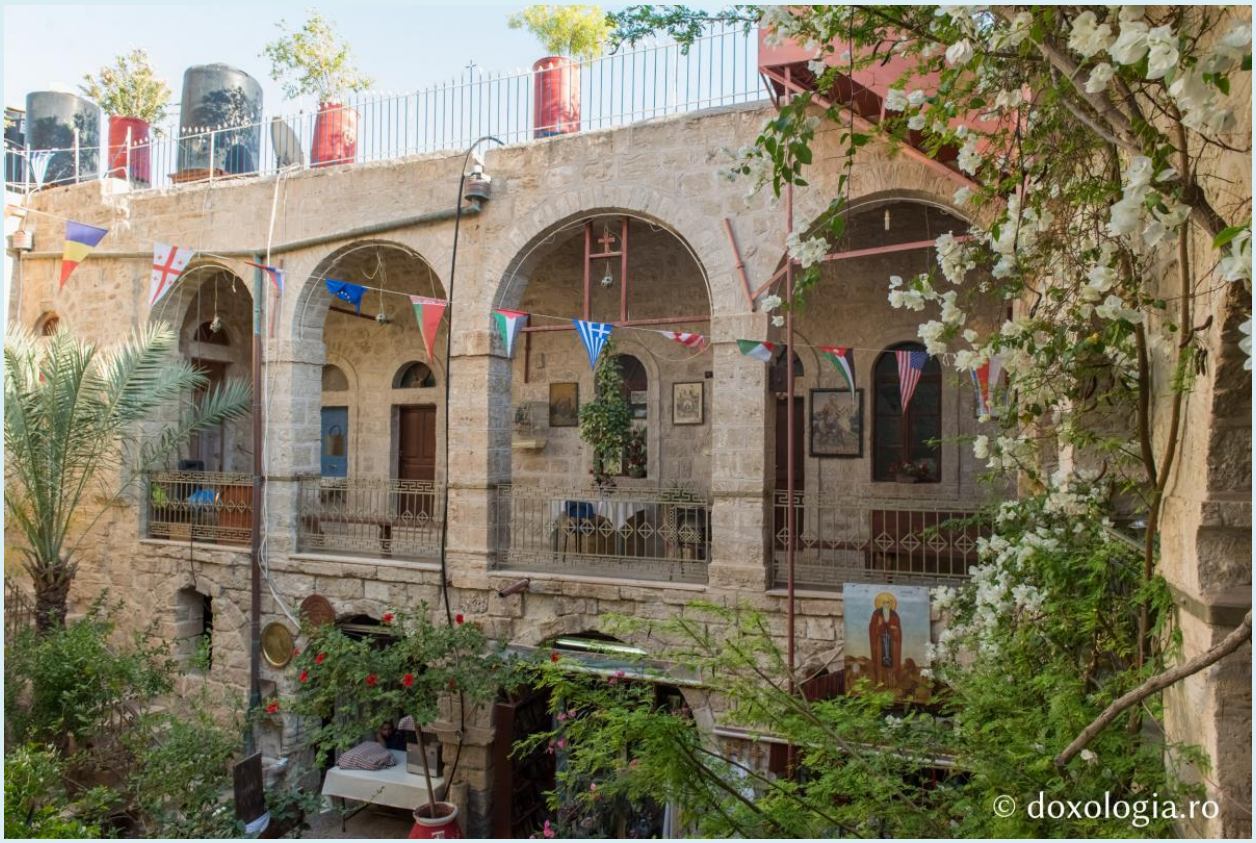
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

Ο ΟΣΙΟΣ
ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ
Ο Ιορδανίτης
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

СВ. ПРПВ
ГЕРАСИМ
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

https://doxologia.ro/locuri-de-pelerinaj/lavra-sfantului-gherasim-de-la-iordan-galerie-foto

Vechile chilii ale Lavrei Sfântului Gherasim de la Iordan

În Mănăstirea Sfântului Gherasim de la Iordan, călugării petreceau o perioadă adunaţi în mănăstire apoi, cu binecuvântarea stareţului, se retrăgeau în pustie, în totală sihăstrie. Aceştia vieţuiau în sihăstrie timp de cinci zile, de luni până vineri, numai cu pâine şi curmale şi doar cu o cană de apă pe zi. Lucrarea mâinilor era împletirea de frânghii, coşuri şi pânze.

În afara zidurilor Mănăstirii Sfântului Gherasim de la Iordan se găsesc ruinele a peste 70 de chilii sihăstreşti ce au făcut parte din vechea Lavră a Sfântului Gherasim de la Iordan. Acestea chilii simple sunt săpate în pământul moale din Valea Micului Palmier - Wadi en-Nukheil.

Chiliile sihăstreşti au fost descoperite şi cartografiate de către arheologul Hirschfeld. În aceste chilii au fost descoperite obiecte de ceramică din perioada bizantină.

În Mănăstirea Sfântului Gherasim de la Iordan, călugării petreceau o perioadă adunaţi în mănăstire apoi, cu binecuvântarea stareţului, se retrăgeau în pustie, în totală sihăstrie. Aceştia vieţuiau în sihăstrie timp de cinci zile, de luni până vineri, numai cu pâine şi curmale şi cu o cană cu apă pe zi. Lucrarea mâinilor era împletirea de frânghii, coşuri şi pânze. Fiecare monah îşi aducea lucrul mâinilor sale şi-l punea înaintea cuviosului Gherasim.

Sâmbăta şi duminica se adunau cu toţii în mănăstire şi se împărtăşeau cu Preacuratele Taine. Săvârşirea celor două Sfinte Liturghii, sâmbăta şi duminica, era o rânduială preluată din monahismul egiptean.

Duminica după Sfânta Liturghie era singură dată pe săptămână când ei mâncau mâncare gătită şi beau vin, spre întărirea trupului.

Duminică după-amiaza, iarăşi fiecare se ducea la chilia sa, luând puţină pâine, curmale, un vas cu apă, precum şi mlădiţe de finic, pentru împletit coşniţe.

Atât de mare le era sărăcia, încât nimeni nu avea nimic altceva, decât numai o haină veche ce-i acoperea trupul, o rogojină pe care se odihnea şi un vas de lut cu apă.

Lexicon athonit - Lavră

În spaţiul ortodox, lavra desemnează cele mai importante şi mai populate mănăstiri. La început, primele lavre cuprindeau un grup de chilii sau peşteri în care trăiau sihaştri reuniți în jurul unei biserici centrale și, uneori, a unei trapeze.

Marea Lavră (Foto: Silviu Cluci)

În antichitate, lavra (în limba greacă λάβρα) denumea o parte a oraşului sau un perimetru populat, înconjurat de ziduri de apărare.

Mai apoi, în secolul al IV-lea, termenul de lavră apare în denumirea uneia dintre mănăstirile întemeiate de Sfântul Hariton mărturisitorul - Vechea Lavră, cunoscută și sub numele de Shuqa (cerc), datorită modului de așezare a chiliilor, ridicate una lângă alta, iar nu risipite.

În secolul al V-lea, Sfântul Eftimie cel mare (377-473) a pus bazele a numeroase comunități monastice în întreaga Palestină, folosind modelul de lavră al Sfântului Hariton mărturisitorul. Un sistem asemănător a fost introdus de Sfântul Gherasim de la Iordan către anul 460, cu șaptezeci de chilii ridicate în jurul unei chinovii. După o vreme petrecută în viața de obște, călugării se îndreptau apoi spre viața pustnicească.

La anul 478, Sfântul Sava cel sfințit (†532), în apropierea peşterii sale de pe Cheile Kedronului, a întemeiat o mănăstire mare care a primit numele său - Lavra Mar Saba (Lavra Sfântului Sava), cunoscută în sursele mai vechi drept Marea Lavră. Viaţa monahală continuă şi astăzi în Lavra Sfântului Sava.

Principala caracteristică a monahismului de tip lavriot era rugăciunea individuală săvârșită în chilie de fiecare călugăr, spre deosebire de monahismul de tip chinovial, unde majoritatea slujbelor se săvârșeau în comun.

În Sfântul Munte Athos, Marea Lavră este numele dat mănăstirii întemeiate de Sfântul Athanasie Athonitul. Înainte de Sfântul Atanasie, monahismul athonit era unul de tip pustnicesc, semi-anahoretic şi lavriot. Deşi era o mănăstire cu viaţă de obşte, Sfântul Atanasie a păstrat numele de „lavră” mănăstirii ctitorită de el, din cauza opoziţiei pustnicilor athoniţi.

În Grecia, pe lângă Marea Lavră, acest titlu îl mai poartă Mănăstirea Aghia Lavră din Kalavryta.

În Rusia, titlul de Lavră a fost acordat mai multor mănăstiri: Lavra Adormirii Maicii Domnului din Poceaev (în 1833), Lavra Peşterilor din Kiev (în 1688), Lavra Sfintei Treimi a Sfântului Serghie din apropiere de Moscova (în 1744), Lavra Aleksandr Nevski din Sankt Petersburg (datând din 1797).

În Georgia, Mănăstirea Sfântul David din Garejieste este singura care a purtat acest titlu.

În România, denumirea de lavră a avut-o doar Mănăstirea Neamţ în vremea Sfântului Paisie Velicicovschi.

Sfântul Gherasim de la Iordan

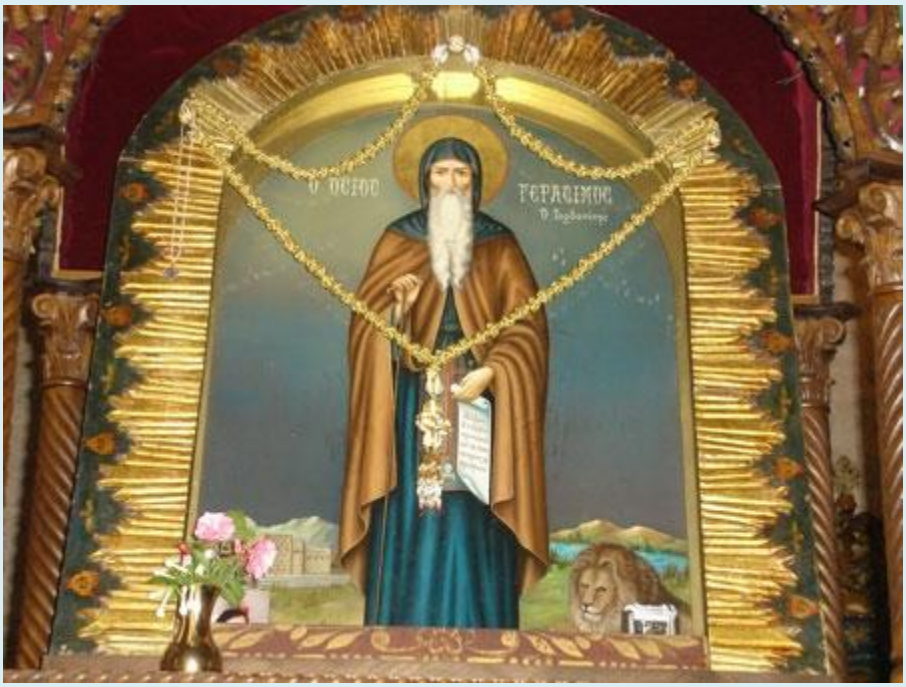

Mariana Borloveanu

Mănăstirea Sfântului Gherasim de la Iordan păstrează neîntreruptă o tradiţie liturgică veche de aproape 1.500 de ani. Sfântul Gherasim de la Iordan a zidit această mănăstire împreună cu călugării nevoitori în secolul V şi a închinat-o Maicii Domnului, spre a fi aşezământ pentru toţi pustnicii care petreceau şi se rugau prin deşert. Mănăstirea a fost construită în jurul unei fântâni adânci pentru a arăta monahilor că apa vieţii pământeşti şi Apa cea veşnică izvorăsc din Sfânta Biserică.

În jurul mănăstirii există circa 70 de chilii săpate în stâncă în care mai vieţuiesc şi azi călugări retraşi din obşte. În acest loc au poposit o vreme şi Sfinţii români Ioan Iacob Hozevitul de la Neamţ şi cuviosul Iosif de la Bisericani.

Sfântul Gherasim a reuşit să unească sihăstria cu viaţa monahală de obşte prin rânduiala pe care a lăsat-o acestei mănăstiri.

Cuviosul Gherasim, lauda pustnicilor, era de neam din părţile Lichiei. Din tinereţe, având cuget dumnezeiesc, s-a îngrădit cu frica lui Dumnezeu. Primind sfinţitul chip monahicesc, mai întâi s-a dus în cea mai dinăuntru pustie a Tebaidei din Egipt şi, acolo vieţuind cu plăcere de Dumnezeu o vreme oarecare în nevoinţe duhovniceşti, s-a întors iarăşi la Lichia, în patria sa. După aceea a venit în Palestina, pe la

sfârşitul împărăţiei lui Teodosie cel tânăr (408-450), şi s-a sălăşluit în pustia Iordanului, în care strălucea ca o stea luminoasă cu razele cele pline de fapte bune. Acolo a făcut o mănăstire lângă râul Iordanului.

În zilele petrecerii lui în Palestina, împărăţind Marchian şi cu Pulheria (450-457), s-a făcut în Calcedon al patrulea Sinod a toată lumea (451) al Sfinţilor părinţi, împotriva lui Dioscor, rău credinciosul patriarh al Alexandriei, şi a lui Eutihie arhimandritul, care ziceau că este numai o fire în Domnul nostru Iisus Hristos, şi pe care i-au afurisit Sfinţii părinţi. După sinodul acela s-au sculat unii eretici care huleau sinodul ce se făcuse, ca şi cum printr-însul ar fi lepădate dogmele dreptei credinţe, iar învăţătura lui Nestorie ar fi înnoită.

Unul din aceia a fost un oarecare Teodosie, cu chipul monah, dar cu obiceiul vrăjitor, ţinând de reaua credinţă a lui Eutihie. Acesta, venind în Ierusalim, a tulburat toată Palestina, amăgind nu numai pe cei simpli, ci pe mulţi sfinţi şi pe împărăteasa Evdochia, văduva, care fusese soţia împăratului Teodosie cel tânăr şi care în acea vreme, locuia în Ierusalim. Cu ajutorul ei şi al multor monahi palestinieni înşelaţi de el, au izgonit pe fericitul Iuvenalie, patriarhul Ierusalimului, de pe scaun, iar Teodosie monahul însuşi a răpit scaunul. Iar cei ce erau nemişcaţi întru dreapta credinţă, aceia, prin neliniştea ce li se făcea de mincinosul Teodosie, s-au dus în pustietăţile cele mai dinăuntru: la început s-a dus cuviosul Eftimie cel mare, iar după dânsul şi ceilalţi sfinţi.

Într-acea vreme, s-a amăgit cu înşelăciunea eretică şi cuviosul Gherasim. Însă voind Dumnezeu, degrabă s-a îndreptat, precum scrie despre acesta Chiril al Ierusalimului, în viaţa cuviosului Eftimie: "A fost atunci, în pustia Iordanului un sihastru, care nu de mult venise din Lichia, anume Gherasim, care toate rânduielile vieţii monahiceşti le trecuse şi bine se nevoise asupra necuratelor duhuri. Acela,

biruind şi izgonind pe diavolii cei nevăzuţi, a fost împiedicat şi amăgit de diavolii cei văzuţi, adică de eretici, căci a căzut în eresul lui Eutihie. Auzind de cuviosul Eftimie, de a cărui slavă a faptelor bune se umpluseră urechile tuturor, a mers la dânsul, fiind el atunci în pustia ce se numeşte Ruva. Văzându-l, mult s-a folosit, sălăşluindu-se împreună cu dânsul multă vreme. Având pe deplin învăţătura dreptei credinţe, a lepădat vătămarea eretică şi s-a întors la dreapta credinţă, căindu-se foarte mult de înşelăciunea sa de mai înainte" .

Umblând Sfântul Gherasim prin pustiul Iordanului, l-a întâmpinat un leu bolnav, care i-a arătat piciorul în care intrase un ghimpe mare, încât i se umflase piciorul. Leul se uita spre stareţ cu ochi blânzi şi, deşi nu spunea cuvinte fiind necuvântător, însă cu chip smerit ruga pe stareţ să-l vindece. Stareţul, văzându-l că este într-o nevoie ca aceea, a şezut şi luând piciorul fiarei, a scos spinul. Apoi curăţindu-i rana bine, a învăluit-o cu un petec şi i-a dat drumul. Iar leul, după ce s-a vindecat, nu l-a mai părăsit pe stareţ, ci, ca un ucenic, umbla după dânsul ori unde se ducea, încât se mira stareţul de recunoştinţă cea bună a fiarei. De atunci îl hrănea stareţul, dându-i uneori pâine, iar alteori linte.

Părinţii aveau în lavră un catâr cu care îşi aduceau apa de la sfântul Iordan, pentru trebuinţa fraţilor. Stareţul a poruncit să dea catârul în seama leului, să umble cu el şi să-l pască pe lângă râul Iordanului.

Într-una din zile, păscând leul pe catâr, s-a dus de lângă dânsul o depărtare cam mare şi a adormit la soare.

Trecând din Arabia un om cu cămile, a văzut catârul singur fără păstorul lui, şi l-a prins şi l-a luat într-ale sale.

Leul deşteptându-se şi căutând catârul, nu l-a găsit; apoi a venit la Sfântul Gherasim trist şi mâhnit că pierduse catârul.

Stareţul, gândind că leul a mâncat catârul, i-a zis: "Unde este catârul?"

Iar el stând ca omul, tăcea, căutând în jos.

Stareţul i-a zis iarăşi: "Oare l-ai mâncat? Bine este cuvântat Domnul, că nu te vei duce de aici şi tot lucrul care îl făcea catârul, tu îl vei face, slujind la trebuinţa mănăstirească!"

De atunci, din porunca stareţului, puseră deasupra leului sarcina ce se punea pe catâr, adică un vas mare, cu care se aducea apă în mănăstire de la Iordan.

Sursa:
http://marianaborloveanu.blogspot.com/2012/03/sfantul-gherasim-de-la-iordan.html

Pelerin în Ţara Sfântă - ziua a cincea

M-am trezit brusc dintr-un vis în care vedeam nişte cruci mari şi între ele, una din marmură albă, pe Grig şi în mâna mea metania cea mare desfăcută. Senzaţia că metania era efectiv în mâna mea, era atât de mare, încât mi-am privit mâna goală...Vise şi doar vise...Credeam că doar vise...

Am coborât cu fetele la restaurant, am mâncat glumind iar cu băieţii care ne supravegheau la masă şi care ne îndemnau să luăm câte ceva şi să punem în poşete. Dar noi eram atât de bucuroase să putem glumi, încât nici măcar halva nu ne-am luat. Lasă că ne hrăneşte, Dumnezeu pe undeva.

Am mers în hol şi iar am făcut poze. Era ziua în care urma să ajungem la un sfânt român:Sfântul Ioan Iacob Hozevitul şi nu puteam merge acolo decât în costume naţionale (dacă tot ni le-am luat la noi) Uite-mă aici! Doina-Elena de acum, semănând perfect cu femeile din neamul meu de acum o sută de ani! În spatele meu un covor cu motive geometrice, asemănător scoarţelor noastre româneşti. Cu ie, cu fustă lungă şi cu capul acoperit. Nu am pe faţă nici fond de ten, nici glos pe buze şi nici rimel pe gene. Parcă aşa se numeau acestea...nu?Dar e pe chipul meu aici,în această fotografie, ceva ce nu a fost nicicând! Şi e pacea şi e liniştea şi nepăsarea de grijile lumeşti şi ... e ceva în mâna mea...metania pe care o visasem desfăcută...

Ne-am fotografiat toate în costume naţionale, mă rog, aproape toate, Nuţi face excepţie şi nici negresa aceasta frumoasă, nu cred că era în costumul lor "naţional", cred că mai degrabă, vorba Danei, prinsese reducere la Zara şi îşi luase rochie nouă, pentru că şi alte femei din grupul lor, aveau ace asta ţinută. Dar a fost drăguţă, nu numai fizic şi s-a fotografiat cu noi toţi...

Şi am ajuns acolo, în locul în care începea urcuşul nostru spre Mănăstirea Ho-zeva. În pustiul Iudeii.

Mănăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul din Pustiul Iudeii, numit şi Wadi Kelt, este o mănăstire ortodoxă foarte veche, în care se păstrează Moaştele Sfântului Ioan Iacob de la Neamţ, numit şi "Hozevitul". Mănăstirea se află la o distanţă de numai 20 de kilometri de Ierusalim, pe drumul ce se îndreaptă spre Ierihon. Din parcarea pentru autocare,se urca foarte greu, drumul fiind inaccesibil autocarelor. Singurul ajutor pe care îl poţi primi e de la măgăruşi. Dar pentru asta îţi trebuie curaj mai mare decât să mergi pe jos

Valea numită "Wadi Kelt" străbate o însemnată parte din pustiul Iudeii. Valea pustiului Hozeva merge paralel cu drumul antic roman ce leagă Ierusalimul de Ierihon, drum pe care cobora şi samariteanul milostiv (Luca 10, 29-37).

Mănăstirea este aşezată pe panta abruptă a malului vestic al văii, într-o regiune mai mult palestinană decât israeliteană. La mănăstire se ajunge pe o potecă pietruită ce străbate valea pustiului, trecând peste firul de apă ce se strecoară prin capătul de jos al acesteia. Poteca pietruită ce porneşte spre mănăstire începe din dreptul unui portal de piatră în trei arce, pe care este trecut numele sihăstriei.

Călugării creştini au început a se aşeza în pustiul Iudeii încă din secolul al IV-lea. Între secolele V şi VI, deşertul Iudeii a devenit un deosebit de puternic focar monahal, aici fiind întemeiate mai bine de 70 de mănăstiri şi sihăstrii călugăreşti, care de care mai ascunse şi mai greu accesibile.

Primii călugări de aici, cunoscuţi cu numele sunt Prono, Ilie, Gannaios, Ainan şi Zenon, ei aşezându-se în vale prin anul 420. O micuţă capelă, zidită de către cinci călugări sihaştri, a fost transformată în mănăstire în jurul anului 480, de către Sfântul Ioan Tebeul, călugăr venit din Theba Egiptului.

Complexul monahal datează încă din secolul al VI-lea, el păstrându-şi capelele şi grădinile, pe care la îngrijesc şi în care vieţuiesc un grup de călugări greci.

Mănăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul din Pustiul Hozeva - scurt istoric

Mănăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul este săpată într-un perete de stâncă, pe locul unei străvechi aşezări monahale, de la începutul veacului al V-lea, situată la apus de Ierihon, pe valea pârâului Horat - Cherit - din Vechiul Testament, numit azi Hozeva, în preajma căruia a trăit proorocul Ilie, în timpul prigonirii lui către regele Ahab.

Mănăstirea greco-ortodoxă a fost întemeiată prin secolul al V-lea (sau al VI-lea), de către Ioan din Theba. După tunderea în monahism, acesta a plecat din Theba Egiptului şi a venit în pustiul Iudeii, în anul 480. Aici, el şi-a găsit o peşteră în care s-a instalat ca sihastru.

Mănăstirea a fost numită "Sfântul Gheorghe Hozevitul" după numele celui mai renumit călugăr ce a vieţuit în aceasta, anume Gheorghe din Coziba (Hozeva). În cadrul secolului al VI-lea, mănăstirea a ajuns foarte renumită, ea având drept con-

ducător duhovnicesc pe Sfântul Gheorghe din Coziba, născut în Cipru, în jurul anului 550.

Distrusă în anul 614, de către perşii necredincioşi, mănăstirea a fost reconstruită în perioada cruciaţilor. În urma atacului nesăbuit, 40 de călugări cu viaţă sfântă au fost martirizaţi. După alungarea cruciaţilor din Ţara Sfântă, mănăstirea a rămas mai mult părăsită, datorită noilor rânduiri.

O inscripţie în limbile greacă şi arabă, aşezată deasupra vechii intrări în mănăstire, aminteşte reconstruirea acesteia în anul 1179, de către împăratul Manuel I Comneanul (1143-1180). În anul 1483, pelerinul Felix Fabri a găsit aici numai o serie de ruine.

În anul 1878, un călugăr grec, numit Calinic, s-a aşezat între vechile ziduri monahale din puştiul Iudeii, restaurând complet mănăstirea. Lucrările de reparaţii s-au încheiat în anul 1901. Cea mai veche parte din mănăstire este mozaicul de pe podeaua Bisericii Sfântul Ioan şi Sfântul Gheorghe, care datează încă din secolul al VI-lea.

Iniţial, biserica mănăstirii era închinată Maicii Domnului. Astăzi însă, după reconstruiri şi renaşteri, biserica poartă drept hram pe Sfântul Gheorghe Hozevitul şi pe Sfântul Ioan Iacob de la Neamţ.

Sfintele moaşte (craniile) ale călugărilor omorâţi de către perşi sunt păstrate într-un paraclis de lângă biserica centrală, unde se afla şi moaştele întregi ale Sfântului Ioan Iacob de la Neamţ. Tot aici se păstrează şi mormântul Sfântului Gheorghe Hozevitul.

Sfântul Gheorghe Hozevitul

Sfântul Gheorghe Hozevitul este prăznuit în dată de 8 ianuarie. Părăsindu-şi patria şi neamul, cât şi toată desfătarea lumească, sfântul a venit la Ierusalim, spre a se închina la Sfântul Mormânt, cât şi la toate locurile cele sfinte. Cu această ocazie, el intră în mănăstirea ce se va numi "Hozeva".

Sfântul s-a nevoit ani îndelungaţi în Peştera Sfântului Ilie, întru rugăciuni, osteneli şi post îndelungat. Sfintele sale moaşte se pot cinsti în biserica mănăstirii, prin puterea lui Dumnezeu ele făcând mari şi multe minuni.

Sfântul Ioan Iacob de la Neamţ - Hozevitul

Sfântul Ioan Iacob de la Mănăstirea Neamţ s-a născut în anul 1913 şi a trecut la cele veşnice în data de 5 august 1960, la vârsta de 47 de ani. Sfântul a ajuns şi Ţara Sfântă şi a mers la Aşezământul Românesc de la Iordan, unde a devenit îndrumător duhovnicesc. Cu toate acestea râvnitorul egumen nu era mulţumit de nevoinţele sale şi dorea o vieţuire mai aspră, într-un loc mai pustiu asemenea marilor anahoreţi din epoca de aur a creştinismului.

Cuviosul părinte Ioan s-a retras în Mănăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul, loc în care se afla şi peştera unde a trăit pentru o vreme şi Sfântul proroc Ilie Tesviteanul. Aici, au trăit în vechime mii de călugări mulţi dintre ei martirizaţi în vremea perşilor. Poate tocmai de aceea şi cuviosul român a ales pentru nevoinţă această mănăstire, în care însă a locuit o vreme scurtă, pentru că în anul 1953 se retrage într-o altă peşteră din apropiere, unde a rămas până la sfârşitul vieţii, în cea mai severă schimnicie.

În această peşteră săpată în stâncă abruptă a muntelui cuviosul îşi petrecea zilele în cea mai înaltă rugăciune şi post, odihnindu-se pe o rogojină aşternută pe o scandură şi hrănindu-se cu puţine merinde uscate. În această aşezare săracă s-a smerit şi s-a rugat cuviosul Ioan vreme de opt ani, răbdând frigul, foamea, setea, arşiţa, boala şi lipsurile şi ispitele de tot felul.

Trupul sfântului a fost aşezat în peştera mormintelor, în locul pe care şi-l pregătise el însuşi, de mai înainte. La moartea lui mulţimi de păsări s-au adunat la mănăstire, în chip minunat.

Timp de douăzeci de ani, cinstitul trup al cuviosului s-a odihnit în mormântul din Peştera Sfânta Ana. În luna august 1980, prin pronia dumnezeiască, deschizându-se mormântul sau, trupul cuviosului a fost găsit întreg, neputrezit şi răspândind miros de bună mireasmă. Moaştele sale au fost strămutate, cu mare procesiune, în Mănăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul şi aşezate în paraclisul acesteia.

Pentru viaţa sa sfântă, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în şedinţa sa din 20 iunie 1992, a proclamat canonizarea cuviosului Ioan Iacob şi pomenirea lui în rândul sfinţilor, cu numele de "Cuviosul Ioan cel nou Românul", "Ioan Iacob de la Neamţ" sau "Hozevitul", având drept dată de prăznuire ziua de 5 august.

sursa www.crestin-ortodox.ro

Ne-am pregătit pentru urcuş. Aurelia m-a legat la cap cu broboada, apoi am constat că îmi este şi mai cald şi am fugit cu ea la autocar şi am luat o basma albă pe care aveam s-o port în aceste ultime zilele din pelerinaj. Şi Aurelia cu zâmbetul ei frumos! Şi Dana deja împodobită de un arab... Şi am plecat la drum...

Unele doamne au urcat pe măgar! - Nu, nu! "Mama"nu vrea pe măgar! Aşa ne ziceau la toate femeile"mama". E cuvântul românesc pe care ei îl ştiu foarte bine...

Crucea...Deja o cruce...

Drumul a fost greu. Era foarte cald şi urcuşul e greu. Sunt câteva porţiuni în care urci ca pe verticală... şi e departe ...dar e frumos! Peisajul e ameţitor de frumos. Calcar. Arid. Uscat. Ici colo câte un pomişor.În jurul meu pelerinii vorbeau,dorind să acopere cu vorba, distanţa până la mănăstire. Şi mă simţeam obosită dar şi tulburată de vorbă şi mi-am adus aminte de vis, de metania desfăcută şi am zis dintr-odată:

- Nu mai vorbesc! O iau înainte să mă rog. Nu am făcut numărul stabilit de părintele duhovnic pentru rugăciuni şi cred că ştie deja, pentru că am visat că aveam în mână o metanie desfăcută!

Şi am plecat în faţă şi mănăstirea se vedea tot mai aproape...

מפקדת אזור יהודה והשומרון
משרד הדתות
מנזר סט. ג'ורג'
(כוזיבא)
ST. GEORGE MONASTERY
(KHOZIBA)
נא לשמור על קדושת המקום
KINDLY SHOW RESPECT FOR
THE SANCTITY OF THIS SITE

şi iar o cruce...

Şi încă un pic...

Şi crucea din vis...

Aveam să citesc în seara acesta scriind această postare, o poezie a Sfântului Ioan Iacob...şi am înţeles o parte din vis... semnificaţia crucilor

Un creştin odinioară
Tot se căina mereu:
Grea mai este Crucea asta
Ce mi-a dat-o Dumnezeu.

Cum o dau nu-mi iese bine
De necazuri nu mai scap
Şi muncesc din greu ca boul
Până cad lângă proţap!

Iaca alţii sunt mai leneşi
Şi trăiesc mai în belşug
Numai mie (vorba ceea) „boii
nu-mi mai trag la jug”.

Şi oftă creştinul nostru şi
Mereu era cârtind
Nimeni nu putea odată
Să-l audă mulţumind,

Însă Cel de sus Părinte,
Care ajută pe mişei
Căutând din cele sfinte,
cercetatu-l-au pe el:

A trimis la el un înger
Noaptea când dormea trudit
Şi luând pe om de mână
L-a urcat pe deal la Schit.

Se făcea că este ziua
Şi erau numai ei doi
Între nişte Cruci frumoase
Felurite după soi.

Unele erau de aur,
Altele de fier şi lemn,

De argint şi de aramă,
Fiecare cu un semn.

Zice îngerul atuncea:
„Ia-ţi o Cruce care vrei
Numai potriveşte-o bine
şi te-ntoarce la bordei”,

Lacom el apucă-n grabă,
Cea de aur mai întâi
Încercând s-o tăbârcească
Pe voinici umerii săi.

Dar nu-i chip ca s-o urnească
Şi privind la ea cu jind
Se pogoară mai la vale,
La o Cruce de argint.

De prea multă, strălucire
Nu te poţi uita la ea,
Dar voind el s-o ridice
Vede că-i grozav de grea

Se mai uită, iar încearcă
Până ce îşi ia de seamă
Să-şi aleagă altă Cruce
Tot frumoasă, de aramă.

Dar în ciuda lui şi aceea
Pentru dânsul este grea
Cea de marmoră mai tare,
Cea de fier cam tot aşa.

Lângă ele mai la vale,
vede sub un copăcel,
Cruce de stejar uşoară
Numai bună pentru el.

O ridică deci şi pleacă
Iară îngerul pe drum

Îl întreabă pentru Cruce,
Dacă-i mulţumit acum.

Slavă Domnului, răspunde,
Tare-s mulţumit cu ea,
Căci din toate numai asta
Este după vlaga mea!

Îngerul atunci îi zice:
Omule nemulţumit,
Pentru Crucea vieţii tale
Totdeauna ai cârtit!

Astăzi te-am adus anume
Ca să-ţi fie semn
Că nici una nu poţi duce
Decât Crucea cea de lemn.

Asta este „Crucea vieţii”
Dată ţie de când eşti
Deci lui Dumnezeu dă slavă
şi de-acum să nu cârteşti

Cele de metale scumpe
sunt a oamenilor sfinţi
Care sufăr pân'la sânge,
întru grele nevoinţi
Iară tu cu sărăcia
lesne te vei mântui,
Dacă vei păzi credinţa
şi răbdând vei mulţumi!

(Sfântul cuvios Ioan Iacob de la Neamţ - Hozevitul, Rugăciune, Poezie, Învăţătură, Ed. Doxologia, Iaşi, 2010)

Şi am intrat

Pardoseala originală...

Şi Sfântul Ioan Iacob Hozevitul

Întâlnirea cu sfântul a fost copleşitoare!

Părintele a citit acatistul sfântului...Şi eu ascultându-l am ridicat ochii în lacrimi, la icoana de deasupra raclei, amintindu-mi că părintele ghid ne spusese că e o icoană foarte frumoasă.

Şi i-am văzut chipul frumos, dar sobru... serios, trist în această lume fără mari frumuseţi... Şi-n mâna sfântului am văzut ...metania din visul meu, desfăcută. Ştiu nu ar trebui poate să spun, dar ... Dumnezeu vrea să descoperim şi altora aceste lucruri!

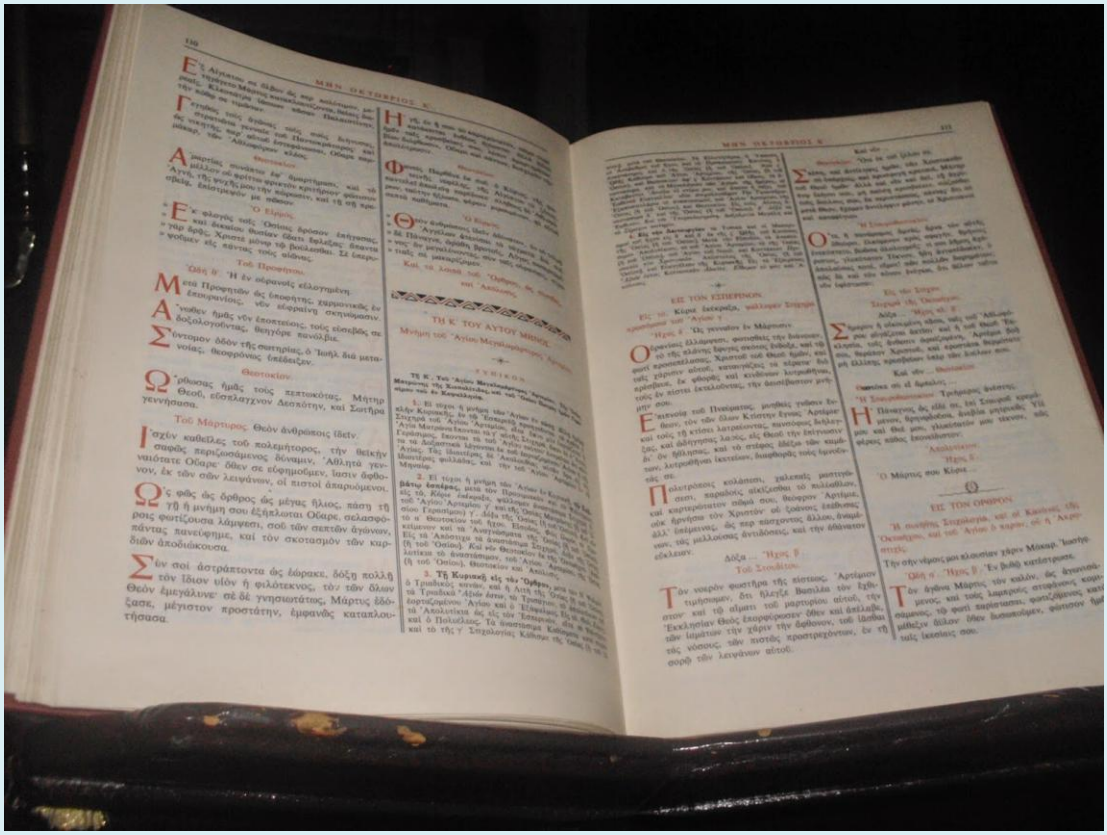

ΙΩΑΝΝΗΣ
Ο ΝΕΟΣ
ΧΟΖΕΒΙΤΗΣ

Şi am plâns cum rar am făcut-o, amintindu-mi copiii mei orfani...pe Ruxandra care avea abia 18 ani când tatăl ei a murit şi Andrei 22 de ani... atât de mici, pe Maria şi Ioana... pe iarăşi Maria şi Ioana, pe colegul meu Bogdan care avea 8 ani şi-l băteau toţii copii pe strada strigându-i ca el nu are tată, pe Teodor şi Cristiana, pe părintele Cătălin care era student la Teologie în prima sesiune şi Inaltu l-a chemat şi i-a spus că tatăl lui a murit...pe Daria care avea doar 2 ani şi jumătate şi nu şi-o aminteşte pe mama ei ... atâţia copiii orfani pe care îi cunosc! Şi am simţit iubirea şi mila sfântului ... chiar am simţit-o şi faptul că sfântul parcă îmi spunea să mă rog lui... pentru că şi el, a fost copil orfan...

În "braţele părinteşti" de Sfântul Ioan Iacob

Rămas de mic orfan pe lume,
Ca un copil al nimănui,
Mi-am pus nădejdea mea spre Domnul
Cerând de-a pururi mila Lui

Bunica, Dumnezeu s-o ierte,
Mi-a semănat de timpuriu
În suflet tainele credinţii
Şi rodul lor mă ţine viu

O, scumpa mea bătrână sfântă
Eu, tot ce am îţi datoresc,
Căci m-ai adus la cunoştinţa
Părintelui Celui Ceresc

"Când tatăl meu" (cum zice psalmul)
"Şi mama mea m-au părăsit,
Atuncea Domnul cel din ceruri
La sânul milei m-a primit

Deci, suflete al meu smerite
Într-aripează-te mereu,
Prin rugăciune prea fierbinte
Şi dragoste spre Dumnezeu.

Privind în inimă cu mintea
Să cauţi tainicul izvor,
Din care viaţa se adapă

Cu darul cel mântuitor

Urmează calea mântuirii
Trăind în pace singurel
Şi toată grija cea lumească
S-o lepezi astăzi pentru El.

Este atât de greu să înţelegem, atât de greu să trăim purtând povara lipsei celor dragi şi a greutăţilor vieţii pe care singur trebuie să le porţi! Şi nu înţelegem că nu suntem singuri! Cu noi este Dumnezeu...Cu noi sunt sfinţii care mijlocesc pentru noi. Şi cred că poate ar trebui şi mai mult să ne rugăm sfinţilor romani: Sfântului Ioan Iacob, Sfântului Calinic, Sfântului Gheorghe de Cernica, Sfântului Irodion de la Lainici...

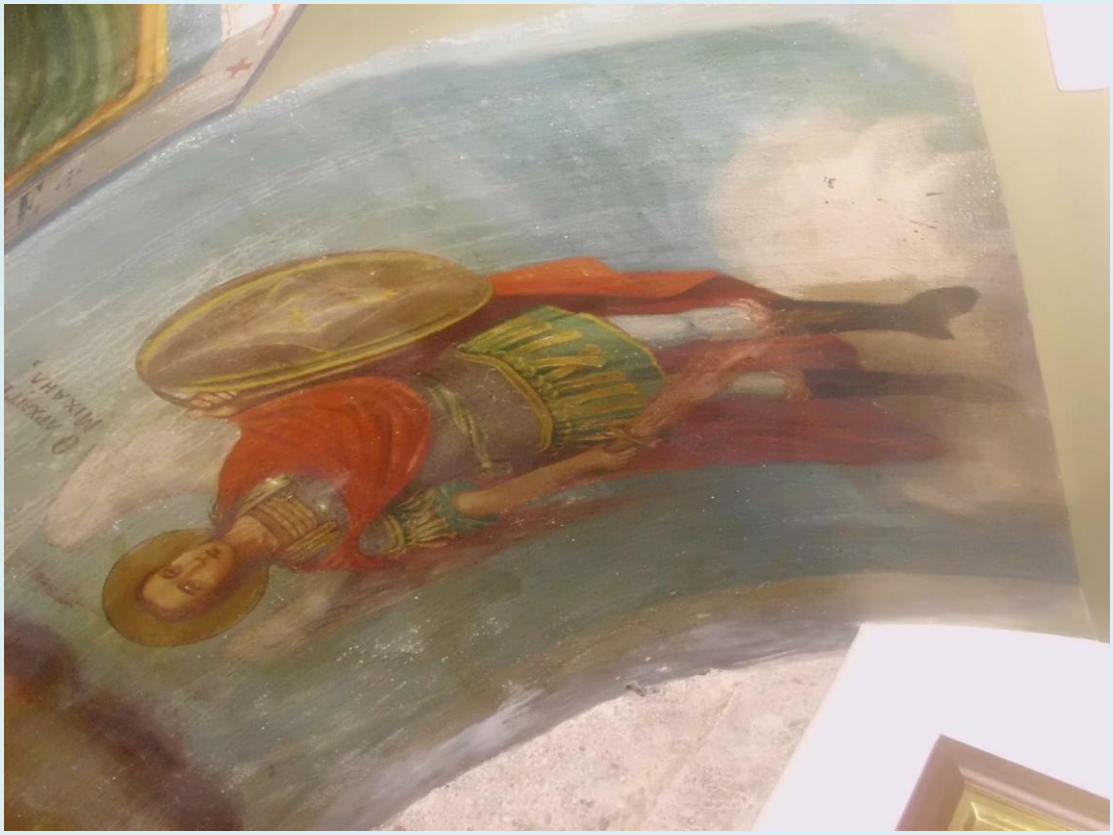

Potrivit tradiţiei locului, aici se află peştera în care Sfântul Ilie Tesviteanul a petrecut vreme de trei ani şi şase luni, mai înainte de a urca pe Muntele Sinai. În peştera Sfântului Ilie se păstrează icoana acestuia, în care sfântul este înfăţişat ca fiind hrănit în chip minunat de către corbi.

"Şi a zis Domnul către Ilie: "Du-te de aici, îndreaptă-te spre răsărit şi te ascunde la pârâul Cherit, care este în faţa Iordanului. Apă vei bea din acel pârâu, iar mâncare am poruncit corbilor să-ţi aducă acolo!" Şi a plecat Ilie şi a făcut după cuvântul Domnului; s-a dus şi a şezut la pârâul Cherit, care este în faţa Iordanului. Corbii îi aduceau pâine şi carne dimineaţa, pâine şi carne seara; iar apa bea din pârâu. După o vreme pârâul a secat, nemaifiind ploaie pe pământ. Atunci a fost cuvântul Domnului către Ilie, zicând: "Scoală şi du-te la Sarepta Sidonului şi şezi acolo, căci iată am poruncit unei femei văduve să te hrănească!" (III Regi 17, 2-9)

ΙΣ

Şi am început să coborâm... Doamnele iarăşi pe măgar... Un tânăr a reuşit să o convingă pe Nuţi să urce, dar alţii îl certau şi îl loveau că o duc cu un preţ mai mic decât al lor... şi atunci Nuţi a coborât şi a parcurs drumul cu noi, pe jos.

Şi iarăşi crucea... Veselie mare pentru nişte pelerini cu care ne-am întâlnit. Oare ce îşi imaginau ei că vor găsi la mănăstire?

Şi am plecat apoi spre Iordan...

Râul Iordan, principala apă curgătoare a Palestinei, izvorăşte din Munţii Libanului, apoi traversează Marea Galileii şi după un lung şi sinuos traseu se varsă în Marea Moartă. Iordanul este pomenit în Sfânta Scriptură de peste 150 de ori. Cel mai important moment în care apare Iordanul este, fără îndoială, Botezul Domnului, relatat de toţi cei patru evanghelişti: Matei 3, 13-17; Marcu 1, 9-11; Luca 3, 21-22 şi Ioan 1, 29-34.

După cum trecerea Iordanului are pentru vechiul Israel, semnificaţia intrării în Ţara Făgăduinţei, adică a sfârşitului robiei şi rătăcirii în pământ străin, tot aşa pentru Biserică - "Noul Israel", Iordanul semnifică trecerea la o nouă condiţie spirituală, naşterea prin Botez la o nouă viaţă, în vederea intrării în Împărăţia lui Dumnezeu.
Iordanul - localizarea şi geografia locului

Pe lângă Marea Galileii, Iordanul este principala sursă de apă dulce a Israelului. Iordanul delimitează, înspre răsărit, pe o lungime de 180 de kilometri, Ţara Sfântă - Canaan-ul de odinioară sau Palestina. Lungimea totală a Râului Iordan este însă

mult mai mare, aceasta atingând 360 de kilometri. El curge pe locul cel mai adânc al unei fose tectonice.

Râul Iordan izvorăşte în munţii Libanului, prelungire a Muntelui Hermon, de unde curge spre sud, până în Ţara Sfântă - Israel, unde se varsă pe coasta Marii Galilea. Iordanul se varsă apoi pe coasta meridională a mării, curgând spre sud şi servind drept frontiera între Israel şi Iordania, apoi între Cisiordania şi Iordania, vărsându-se în Marea Moartă.

Distanţa dintre Hermon până la vărsare în Marea Moartă este de 215 kilometri, dar calculând şi multiplele curbe de pe drum, el măsoară 360 de kilometri. Lăţimea medie este de 27-45 metri şi adâncimea de 1,5-3,5 metri.

În evreieşte, Iordanul este numit "Nahar Ha Yarden", adică "râul care coboare". Între izvor şi vărsare, Iordanul are o diferenţă de altitudine de 800 de metri. Într-adevăr, de la cel mai îndepărtat dintre cele trei izvoare principale ale sale (Hasbeiya, în Liban), raul coboară aproape întruna, ajungând la un moment dat până la 465 m sub nivelul mării (pe Valea Ghorului, după ieşirea din Lacul Tiberiadei, pe care-l străbate peste 20 de kilometri) şi pierzându-se în Marea Moartă, aflată ea însăşi la circa 400 de metri sub nivelul convenţional al mărilor.

În vechime, malurile Iordanului erau destul de sălbatice, cu vegetaţie abundentă şi fiare temute de călători: "Iată, ca un leu se ridică din tufişurile Iordanului spre păşunea totdeauna verde!" - Ieremia 50, 44.

De cealaltă parte a Iordanului se întindea deşertul, "pustia" din care a fost scris să răsune glasul Sfântului Ioan, Înaintemergătorul şi Botezătorul Domnului, şi unde Hristos Însuşi S-a retras timp de 40 de zile după Botez, rugându-se, postind şi biruind întreita ispită. Astăzi râul este străjuit de oaze de verdeaţă, culturi îngrijite şi obiective turistice.

Iordanul este principala sursă de apă dulce din regiune pentru Israel şi Iordania. Statul israelian consumă anual 1.200 de milioane de metri cubi de apă, din care numai din Lacul Genizaret - Marea Galilea, 500 de milioane metri cubi. Apa este deosebit de necesară agriculturii din deşertul Neghev - Negev şi populaţiei din regiune. Acest consum de apă duce la reducerea cantităţii anuale, 200 milioane metri cubi, adusă de râul Iordan la vărsare în Marea Moartă.

Iordanul - loc de seamă în istoria Vechiului Testament

Iordanul este deosebit de important, atât din punct de vedere religios, cât şi cultural. În Tanakh - "Biblia evreilor", Râul Iordan este menţionat de mai multe ori ca sursă a fertilităţii Israelului. Acesta este locul prin care Iosua şi triburile Israelului au traversat în Ierihon, cât şi locul multor războaie biblice.

În tradiţia creştină, Iordanul a rămas ca loc al Botezului Domnului de către Sfântul Ioan Botezătorul. În Sfânta Scriptură, Iordanul este văzut ca o sursă de viaţă pentru întreaga regiune - "Kikkar ha-Yarden", şi este asemănat cu "grădina lui Dumnezeu" (Facere 13, 10). Râul nu este descris pe larg, referitor la acesta găsindu-se decât scurte precizări.

Iacob traversează Iordanul, prin dreptul localităţii Jabbok - modernul Al-Zarqa, pentru a ajunge în Haran (Facere 32, 11; 32, 23-24). Iordanul mai este amintit ca delimitare geografică, între triburile vremii: "Două seminţii întregi şi o jumătate de seminţie şi-au primit partea peste Iordan, pe partea răsăriteana, în faţa Ierihonului." (Numeri 34, 15) "Aşadar la cele nouă seminţii şi la jumătate din seminţia lui Manase, împarte-le moştenire prin sorţi pământul acesta: de la Iordan până la marea cea mare de la apus să-l dai lor şi marea cea mare să fie hotar." (Iosua 13, 7).

Iordanul este locul în care o mulţime de efraimiţi au fost omorâţi de către Ieftae: "Şi au luat galaaditenii vadul Iordanului de la efraimiţi şi când vreunul din efraimiţi zicea: Îngăduie-mi să trec, atunci oamenii din Galaad îi răspundeau: Nu cumva eşti Efraimit? Acela răspundea: Nu! Ei însă îi ziceau: Zi: Sibbolet; el însă zicea: Sibbolet, că nu putea zice altfel. Atunci ei îl luau şi-l junghiau acolo la vadul Iordanului. Şi au căzut în vremea aceea din efraimiţi patruzeci şi două de mii." (Judecători 12, 5-6).

Asemenea acestei lupte au fost încă multe altele. Aici a poposit şi Gedeon, în aşteptarea madianiţilor, în apropiere de Beth Barah: "Iar Ghedeon a trimis soli în tot muntele lui Efraim să spună: Ieşiţi înaintea madianiţilor şi prindeţi vadul înaintea lor până la Betbara şi Iordan. Şi s-au adunat toţi efraimiţii şi au prins vadul până la Betbara şi Iordan." (Judecători 7, 24)

În Valea Iordanului, între Sucot şi Tartan, se află pământul lutos folosit de către Solomon: "Căldările, lopeţile şi cupele. Toate lucrurile care le-a făcut Hiram regelui Solomon pentru templul Domnului erau de aramă şlefuită. Regele a pus să le toarne într-un pământ clisos din împrejurimile Iordanului, între Sucot şi Tartan." (III Regi 7, 45-46)

În dreptul Ierihonului, râul era numit "Iordanul Ierihonului": "În vremea aceea a grăit Domnul cu Moise în şesurile Moabului, la Iordan, în faţa Ierihonului." (Numeri 34, 15; 35, 1). În partea cealaltă a râului se întinde şesul Moabului locul din care Moise "s-a suit în muntele Nebo", care este în faţa Ierihonului, şi a văzut pământul sfânt făgăduit de Dumnezeu urmaşilor lui Avraam. Pe acest munte se află şi mormântul marelui profet, dar locul exact nu-l ştie nimeni pentru a nu se ajunge la idolatrizarea sa.

Iordanul apare, încă din perioada vechi-testamentară, drept un loc al săvârşirii minunilor. Prima minune menţionată în Sfânta Scriptură a avut loc în dreptul Ierihonului, pe unde israeliţii conduşi de Iosua au trecut Iordanul.

Sfânta Scriptură ne spune că fiii lui Israel au plâns vreme de treizeci de zile moartea lui Moise, şi după ce s-au împlinit aceste zile, Iosua fiul lui Navi, împreună cu tot poporul lui Israel au trecut în chip miraculos prin apele Iordanului spre pământul făgăduinţei. Locul exact al acestei treceri miraculoase este identificat cu o veche trecătoare prin vadul râului Iordan în apropierea căreia a predicat mult mai târziu şi Sfântul Ioan Botezătorul. După tradiţie locul acesta este acelaşi cu "locul scufundării" adică, locul în care a fost botezat Domnului nostru Iisus Hristos.

"Îndată ce preoţii cei ce duceau chivotul au intrat în Iordan şi picioarele preoţilor, care duceau chivotul, s-au afundat în apa Iordanului, apa care curgea din sus s-a oprit şi s-a făcut perete pe o foarte mare depărtare, până la cetatea Adam, care e lângă Tartan, iar cea care curgea spre marea cea din Arabah, spre Marea Sărată, s-a scurs şi a secat, iar poporul a trecut în faţa Ierihonului. Atunci Iordanul umplea matca sa şi ieşea din toate malurile sale, ca în timpul secerişului grâului. Preoţii care duceau chivotul legământului Domnului stăteau ca pe uscat în mijlocul Iordanului, cu picioarele neudate; iar fiii lui Israel au mers ca pe uscat, până ce tot poporul a trecut prin Iordan." (Iosua 3, 15-17).

Mai târziu, triburile de peste Iordan au construit aici un altar, ca semn al bunei înţelegeri dintre triburi: "Şi ajungând în preajma Iordanului ce e în ţara Canaan, fiii lui Ruben şi fiii lui Gad şi jumătate din seminţia lui Manase au zidit acolo, lângă Iordan, jertfelnic, jertfelnic mare la vedere." (Iosua 22, 10).

De aici a fost înălţat la cer într-un car de foc profetul Ilie. Iordanul a fost trecut, în chip minunat, şi de către Sfântul Ilie şi Elisei. "Şi s-au dus amândoi; s-au dus şi cincizeci din fiii proorocilor şi au stat deoparte în faţa lor, iar ei amândoi şedeau lângă Iordan. Atunci, luând Ilie mantia sa şi strângând-o vălătuc, a lovit cu ea apa şi aceasta s-a strâns la dreapta şi la stânga şi au trecut ca pe uscat. (...) Apoi,

apucând mantia lui Ilie, care căzuse de la acesta, s-a întors înapoi şi s-a oprit pe malul Iordanului. Şi a luat mantia lui Ilie care căzuse de la acesta şi a lovit apa cu ea, zicând: Unde este Domnul Dumnezeul lui Ilie? Şi lovind, apa s-a tras la dreapta şi la stânga şi a trecut Elisei." (4 Regi, 2, 8-14).

Profetul Elisei a mai făcut şi alte două minuni la Iordan. Aici ucenicul său Elisei l-a vindecat de lepră în Iordan pe Neeman Sirianul, apoi a înviat un mort şi a îndulcit apele amare ale unui râu din Ierihon.

Prima minune este vindecarea lui Neeman. "Neeman, căpetenia oştirii regelui Siriei, era om de seamă şi cu trecere înaintea stăpânului său, pentru că prin Domnul dăduse biruinţa sirienilor. Dar acest ostaş vrednic ara lepros. (...) Dacă stăpânul meu s-ar duce la proorocul cel din Samaria, de bună seamă s-ar tămădui de lepră. Şi a dus regelui lui Israel scrisoarea în care zicea: Împreună cu scrisoarea aceasta, trimit pe Neeman, sluga mea, ca să cureţi lepra de pe el. (...) Şi a venit Neeman cu caii şi cu căruţa sa, oprindu-se la poarta casei lui Elisei.

Iar Elisei a trimis la el pe sluga sa să-i zică: Du-te şi te scaldă de şapte ori în Iordan, că ţi se va înnoi trupul tău şi vei fi curat! Neeman însă s-a mâniat şi a plecat, zicând: Iată, socoteam că va ieşi el şi, stând la rugăciune, va chema numele Domnului Dumnezeului său, îşi va pune mâna pe locul bolnav şi vă curăţi lepra. Au doară Abana şi Farfar, râurile Damascului, nu sunt ele mai bune decât toate apele lui Israel? Nu puteam eu oare să mă scald în ele şi să mă curăţ? Şi aşa s-a întors şi a plecat mânios.

Dar slugile lui, apropiindu-se, i-au grăit şi i-au zis: Stăpâne, dacă proorocul ţi-ar fi zis să faci ceva însemnat, oare n-ai fi făcut? Cu atât mai vârtos trebuie să faci când ţi-a zis numai: Spală-te şi vei fi curat! Atunci el s-a coborât şi s-a cufundat de şapte ori în Iordan, după cuvântul omului lui Dumnezeu, şi i s-a înnoit trupul ca trupul unui copil mic şi s-a curăţit." (4 Regi 5, 1-14).

Cea de-a doua minune săvârşită prin mâna lui Elisei este cea cu un topor căzut în apă. "Şi ajungând la Iordan, s-au apucat de tăiat copaci. Şi când a prăvălit unul o bârnă, i-a căzut toporul în apă şi a strigat acela şi a zis: Ah, stăpânul meu! Acesta îl luasem împrumut. A zis omul lui Dumnezeu: Unde a căzut? Şi acela i-a arătat locul. Iar Elisei a tăiat o bucată de lemn şi, aruncând-o acolo, a ieşit toporul deasupra. Apoi a zis: Ia-ţi-l! Şi acela a întins mâna şi l-a luat." (4 Regi 6, 6).

Iordanul este trecut şi de către Iuda Macabeul şi fratele acestuia, Ionatan Macabeul, în timpul războiului lor cu nabaetanii: "Şi Iuda Macabeul şi Ionatan, fratele lui, au

trecut Iordanul şi au mers cale de trei zile în pustiu." (1 Macabei 5, 24). Tot aici a avut loc şi o altă luptă, între Ionatan şi Bacchides. (1 Macabei 9, 42-49).

Iordanul - apa în care a fost botezat Hristos

Botezul Domnului, săvârşit când Acesta "era ca de 30 de ani" (Luca 3, 23), a avut loc în "Betania (Betabara), dincolo de Iordan" (Ioan 1, 28), ce nu trebuie confundată cu Betania din apropierea Ierusalimului, sau "la Enom, aproape de Salim" (Ioan 3, 23).

Locul presupus al Botezului, numit în evreieşte Yardenit - locul "Iordanitului" - nu departe de ieşirea Iordanului din Marea Galileei, cam unde se află astăzi kibutul (colonia agrară) Degania Alef, a devenit loc de pelerinaj: înveşmântaţi în alb, nenumăraţi pelerini îşi aşteaptă rândul să fie cufundaţi, precum Hristos şi contemporanii Săi, în "apa sfântă" a Iordanului - simbolică poarta a Împărăţiei deschisă tainic de Hristos, Domnul Vieţii şi-al Învierii.

Noul Testament mărturiseşte faptul că Sfântul Ioan Botezătorul săvârşea "botezul pocăinţei" în apa râului Iordan: "Iar Ioan avea îmbrăcămintea lui din păr de cămilă, şi cingătoare de piele împrejurul mijlocului, iar hrana era lăcuste şi miere sălbatică. Atunci a ieşit la el Ierusalimul şi toată Iudeea şi toată împrejurimea Iordanului. Şi erau botezaţi de către el în râul Iordan, mărturisindu-şi păcatele." (Matei 3, 5-6).

"Iar după ce Iisus a sfârşit cuvintele acestea, a plecat din Galileea şi a venit în hotarele Iudeii, dincolo de Iordan. au mers după El mulţimi multe şi i-a vindecat pe ei acolo." (Matei 19, 1). "Şi sculându-Se de acolo, a venit în hotarele Iudeii, de cealaltă parte a Iordanului, şi mulţimile s-au adunat iarăşi la El şi iarăşi le învăţa, după cum obişnuia." (Marcu 10, 1).

Mulţimile îl urmăreau adesea, pentru a se împărtăşi de cuvântul Său, cel cu putere multă: "Şi mulţimi multe mergeau după El, din Galileea, din Decapole, din Ierusalim, din Iudeea şi de dincolo de Iordan." (Matei 4, 25) "Iisus, împreună cu ucenicii Lui, a plecat înspre mare şi mulţime multă din Galileea şi din Iudeea L-a urmat. Din Ierusalim, din Idumeea, de dincolo de Iordan, dimprejurul Tirului şi Sidonului, mulţime mare, care auzind câte făcea, a venit la El." (Marcu 3, 7-8).

În momentul în care fariseii căutau să-L prindă pe Mântuitorul, Acesta s-a refugiat în părţile Iordanului, unde a predicat Sfântul Ioan. "Căutau deci iarăşi să-L prindă şi Iisus a scăpat din mâna lor. Şi a plecat iarăşi dincolo de Iordan, în locul unde Ioan boteza la început, şi a rămas acolo." (Ioan 10, 39-40).

Am ajuns şi noi la Iordan. Ne-am dezbrăcat în cabinele amenajate special, ne-am pus cămăşi albe şi am venit pe malul Iordanului.

După citirea Evangheliei - după Matei cap 3:
13. În acest timp a venit Iisus din Galileea, la Iordan către Ioan, ca să se boteze de către el.
14. Ioan însă Îl oprea, zicând: Eu am trebuinţă să fiu botezat de Tine, şi Tu vii la mine?
15. Şi răspunzând, Iisus a zis către el: Lasă acum, că aşa se cuvine nouă să împlinim toată dreptatea. Atunci L-a lăsat.
16. Iar botezându-se Iisus, când ieşea din apă, îndată cerurile s-au deschis şi Duhul lui Dumnezeu s-a văzut pogorându-se ca un porumbel şi venind peste El.
17. Şi iată glas din ceruri zicând: “Acesta este Fiul Meu cel iubit întru care am binevoit”.

Am intrat în Iordan şi ne-am botezat. Apa Iordanului are o culoare maro... pământie ... dar deşi după ce am ieşit din apă nu am făcut duş până seara, nu am simţit că am fi murdare, sau că se strânge pielea pe noi, aşa cum se întâmplă când intri în mare. Cu bucurie ne-am" botezat"!

Am plecat apoi spre mănăstirea Sfântului Gherasim de la Iordan. Mănăstirea cuviosului Gherasim era departe de Sfânta cetate a Ierusalimului ca la treizeci şi cinci de stadii, iar de râul Iordanului ca de o stadie.

Sfântul Gherasim de la Iordan

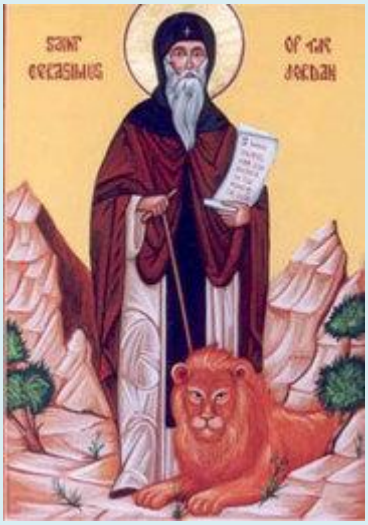

Sfântul Gherasim de la Iordan a trăit în secolul al VII-lea. După ce s-a călugărit, s-a retras în pustiul Tebaidei unde a întemeiat un aşezământ monahal, prezent şi în zilele noastre. Atât de mult s-a împărtăşit de viaţa dumnezeiască, încât şi fiarele sălbatice i se supuneau.

Din scrierea vieţii sale aflăm că într-o zi, pe când mergea prin pustia Iordanului, a întâlnit un leu fioros care răgea cumplit din cauză că îi intrase în labă un spin. Sfântul Gherasim îi scoate spinul şi din acel moment leul nu-l mai părăseşte pe cuvios, îl urmează pretudindeni, ca un adevărat ucenic.

În acel timp, la mănăstire, părinţii aveau un catâr cu ajutorul căruia aduceau apa de la râul Iordan. Cuviosul Gherasim l-a pus pe leu să îl păzească pe catâr. Leul îndeplinea cu bucurie această sarcină.

Însă, într-o zi, leul s-a depărtat cam mult de catâr şi a adormit. Câţiva negustori, trecând cu o caravană de cămile pe acolo şi văzând catârul singur, l-au luat şi şi-au continuat drumul.

Cuviosul Gherasim, văzând că lipseşte de la mănăstire catârul şi crezând că leul l-a mâncat, i-a spus acestuia: "lucrul pe care îl făcea catârul îl vei face tu, slujind trebuinţele mănăstirii“. Şi leul s-a făcut de îndată ascultător şi căra zi de zi apa de la Iordan pentru mănăstire.

După o vreme, negustorii s-au întors pe acelaşi drum. Şi pe când treceau Iordanul, s-au întâlnit cu leul care împlinea lucrul catârului. Negustorii, văzând leul, s-au speriat şi au fugit. Leul a luat catârul de frâu şi s-a întors la Sfântul Gherasim şi cu câteva cămile.

Cuviosul Gherasim s-a bucurat de cele petrecute, nu atât pentru că îşi recuperase catârul, ci mai ales pentru faptul că a cunoscut ca leul nu a mâncat catârul. Cuviosul Gherasim l-a eliberat pe leu de sarcinile pe care le primise. Cu toate acestea leul, deşi părăsise mănăstirea, venea o dată pe săptămână la cuviosul Gherasim, plecându-şi capul înaintea lui, ca şi cum i s-ar fi închinat.

După ce Sfântul Gherasim a trecut la cele veşnice, leul s-a dus la mormântul lui, şi răcnind cu putere, a murit.

În aşezământul monahal de la Ierihon, Sfântul Gherasim a aşezat anumite rânduieli în mănăstire, potrivit cărora cinci zile din săptămână, monahii trebuiau să şadă în chiliile lor şi să împletească coşniţe şi presuri din trestie. În tot acest timp, ei nu

trebuiau niciodată să aprindă focul şi să se hrănească doar cu puţină pâine uscată şi curmale. Uşa chiliei trebuia să rămână în permanenţă deschisă, ca oricine ar fi vrut să poată să intre şi să ia orice doreşte. Sâmbăta şi duminica ei trebuiau să se adune în biserica mănăstirii. În aceste zile ei aveau masa de obşte cu puţine legume şi puţin vin spre slava lui Dumnezeu. Fiecare monah aducea la picioarele stareţului lucrul lui săvârşit peste săptămână. Fiecare monah avea o singură haină. Sfântul Gherasim însuşi se conforma acestor rânduieli, fiind un exemplu pentru toţi.

Multă verdeaţă.

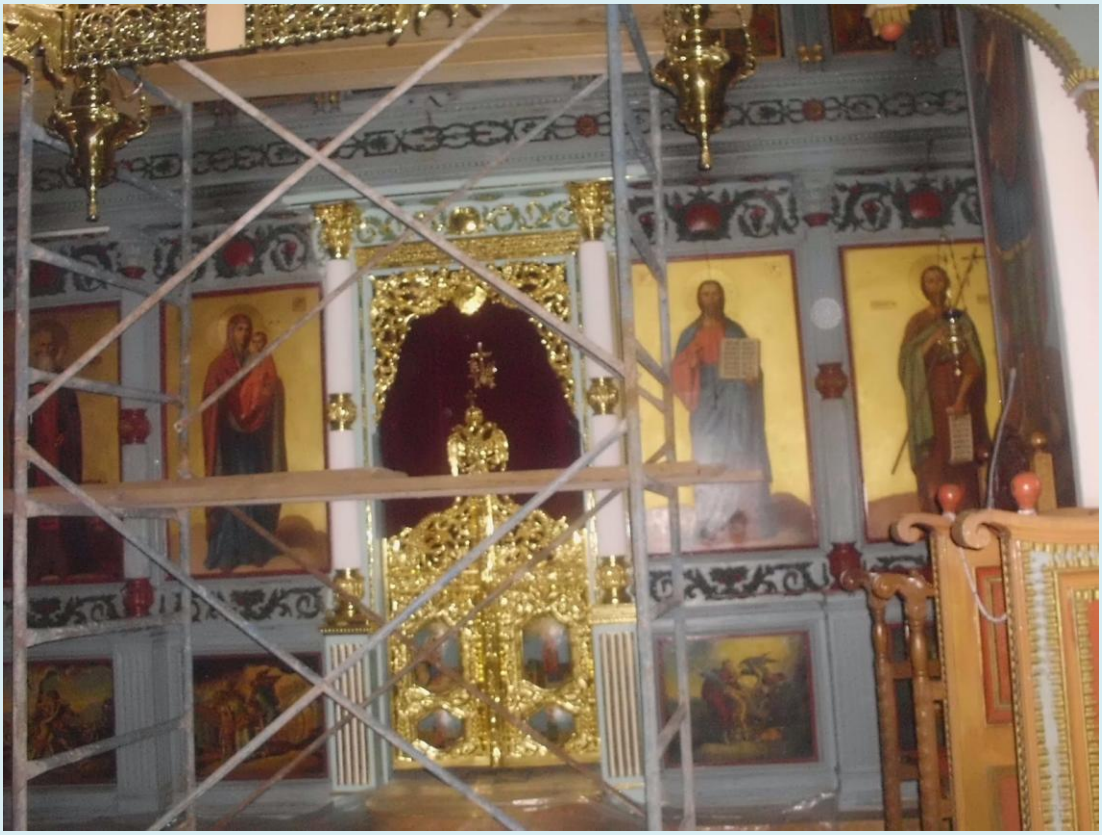

În mănăstire este icoana sfântului alături de credinciosul leu şi de măgar. Tot în acest loc există şi icoana Maicii Domnului alăptând pruncul Iisus, icoana unică, înfăţişându-o pe fecioară cu sânul dezvelit.

În acest loc a oprit Maica Domnului şi Iosif în drumul spre Egipt fugind din calea lui Irod, a înnoptat şi în grota care există, atunci a alăptat pe Iisus.

Aici pelerinii sunt primiţi cu ospitalitate şi bucurie, iar sentimentul că eşti întâmpinat într-un mod aparte, îţi creează o stare de bine, de căldură sufletească.

07.11.2014 13:20

Şi aici a început urcuşul pe muntele Carantania

07.11.2014 14:11

07.11.2014 14:14

Încununarea acestei zile!Muntele Carantania.

Mănăstirea ortodoxă de pe Muntele din Carantania, aflată în apropiere de Ierihon, numită şi "a ispitirii Domnului", aminteşte de postul de 40 de zile al Mântuitorului, ţinut mai înainte de a începe să propovăduiască Împărăţia lui Dumnezeu, dar mai ales de ispitirea Lui, de către diavol, în trei moduri diferite.

"Atunci Iisus a fost dus de Duhul în pustiu, ca să fie ispitit de către diavolul. Şi după ce a postit patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi, la urmă a flămânzit" (Matei 4, 1-2). "Iar Iisus, plin de Duhul Sfânt, S-a întors de la Iordan şi a fost dus de Duhul în pustie, timp de patruzeci de zile, fiind ispitit de diavolul" (Matei 4, 1-2). "Şi apropiindu-se, ispititorul a zis către El: De eşti Tu Fiul lui Dumnezeu, zi ca pietrele acestea să se facă pâini. Iar El, răspunzând, a zis: Scris este: "Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu" (Matei 4, 3-4). "Şi în aceste zile nu a mâncat nimic; şi, sfârşindu-se ele, a flămânzit. Şi I-a spus diavolul: Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu, zi acestei pietre să se facă pâine. Şi a răspuns Iisus către el: Scris este că nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu orice cuvânt al lui Dumnezeu" (Matei 4, 3-4)."Atunci diavolul L-a dus în sfânta cetate, L-a pus pe aripa templului, şi I-a zis: Dacă Tu eşti Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos, că scris este: "Îngerilor Săi va porunci pentru Tine şi Te vor ridica pe mâini, ca nu cumva să izbeşti de piatră piciorul Tău". Iisus i-a răspuns: Iarăşi este scris: "Să nu ispiteşti pe Domnul Dumnezeul tău" (Matei 4, 5-7). "Şi suindu-L diavolul pe un munte înalt, I-a arătat într-o clipă toate împărăţiile lumii. Şi I-a zis diavolul: Ţie îţi voi da toată stăpânirea aceasta şi strălucirea lor, căci mi-a fost dată mie şi eu o dau cui voiesc; deci dacă Tu Te vei închina înaintea mea, toată va fi a Ta. Şi răspunzând, Iisus i-a zis: Mergi înapoia Mea, satano, căci scris este: "Domnului Dumnezeului tău să te închini şi numai Lui Unuia să-I slujeşti" (Luca 4, 5-8).

"Din nou diavolul L-a dus pe un munte foarte înalt şi I-a arătat toate împărăţiile lumii şi slava lor. Şi I-a zis Lui: Acestea toate Ţi le voi da Ţie, dacă vei cădea înaintea mea şi Te vei închina mie. Atunci Iisus i-a zis: Piei, satano, căci scris este: "Domnului Dumnezeului tău să te închini şi Lui singur să-I slujeşti" (Matei 4, 8-10).

"Şi L-a dus în Ierusalim şi L-a aşezat pe aripa templului şi I-a zis: Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te de aici jos; căci scris este: "Ca îngerilor Săi va porunci pentru Tine, ca să Te păzească"; şi te vor ridica pe mâini, ca nu cumva să loveşti de piatră piciorul Tău. Şi răspunzând, Iisus i-a zis: S-a spus: "Să nu ispiteşti pe Domnul Dumnezeul tău" (Luca 4, 9-12).

"Atunci L-a lăsat diavolul şi iată îngerii, venind la El, Îi slujeau" (Matei 4, 11). "Şi diavolul, sfârşind toată ispita, s-a îndepărtat de la El, până la o vreme." (Luca 4, 13)

"Muntele Carantania", cuvântul "quarantana" însemnând "40".

Carantania este numele unui munte aspru aflat la nord-vest de Ierihon, aproape de Iordan. Potrivit tradiţiei creştine, acesta este locul în care Mântuitorul Iisus Hristos s-a retras şi a postit, vreme de 40 de zile, precum şi locul în care El a fost ispitit de diavol.

La mijlocul muntelui, pe peretele aspru de stâncă roşiatică, la o altitudine de 350 de metri, se înalţă mănăstirea greco-ortodoxă "a Ispitirii Mântuitorului". Aceasta a fost construită nu de mult, în jurul unor peşteri locuite de sihaştri încă din secolul al V-lea.

Potrivit tradiţiei locale, în interiorul acestei mănăstiri se află peştera în care Mântuitorul s-a retras, în cele 40 de zile de post negru. Tot în acest loc, diavolul ar fi aruncat două dintre cele trei ispitiri, şi anume: ispita adresată trupului, prin cerinţa de a transforma pietrele în pâini, şi ispita adresată setei de slavă şi putere lumească, prin cerinţa de a i se închina. Ispitirea cu slava şi puterea lumească este cea de-a treia ispitire, petrecută "pe un munte înalt", adică undeva mai sus de actuala mănăstire.

sursa : www.crestin-ortodox.ro

Mănăstirea părea o fortăreaţă foarte greu de cucerit. Mănăstirea greco-ortodoxă “ a Ispitirii Mântuitorului” a fost construită în jurul unor peşteri locuite de sihaştri încă din secolul al V-lea.

Mănăstirea de pe Muntele Ispitirii este amintită în jurnalul de călătorie al Augustei Elena din Constantinopolin cam în anul 326.

Actuala mănăstire a fost zidită în anul 1895, în jurul unei peşteri care potrivit tradiţiei locale, a servit Mântuitorului pe post de adăpost, în vremea celor 40 de zile de nevoinţă.

Am urcat pe jos. Drum greu de urcat. Şi lung...Chiar mai greu decât cel de dimineaţă. Sau poate eu eram mai obosită. Nu ştiu, dar mi-a fost greu. Dar am urcat. Cu Aurelia şi Dana... şi Nuţi mereu veselă niciodată plângăcioasă. M-am separat de lume şi am urcat singură ţinând în mână metania mea...

Şi am ajuns prima din grupul nostru acolo, la poartă! Şi , nu o să mă credeţi, dar am dovada! Paznicul mi-a dat cheia mare de la uşa de la intrare în mănăstire şi mi-a cerut aparatul foto să-mi facă poze! E clar? E clar! Nimic nu e întâmplare pe acest pământ!Am ţinut în mâinile mele cheia de la acesta mănăstire.Şi am intrat, cu Aurelia după mine!

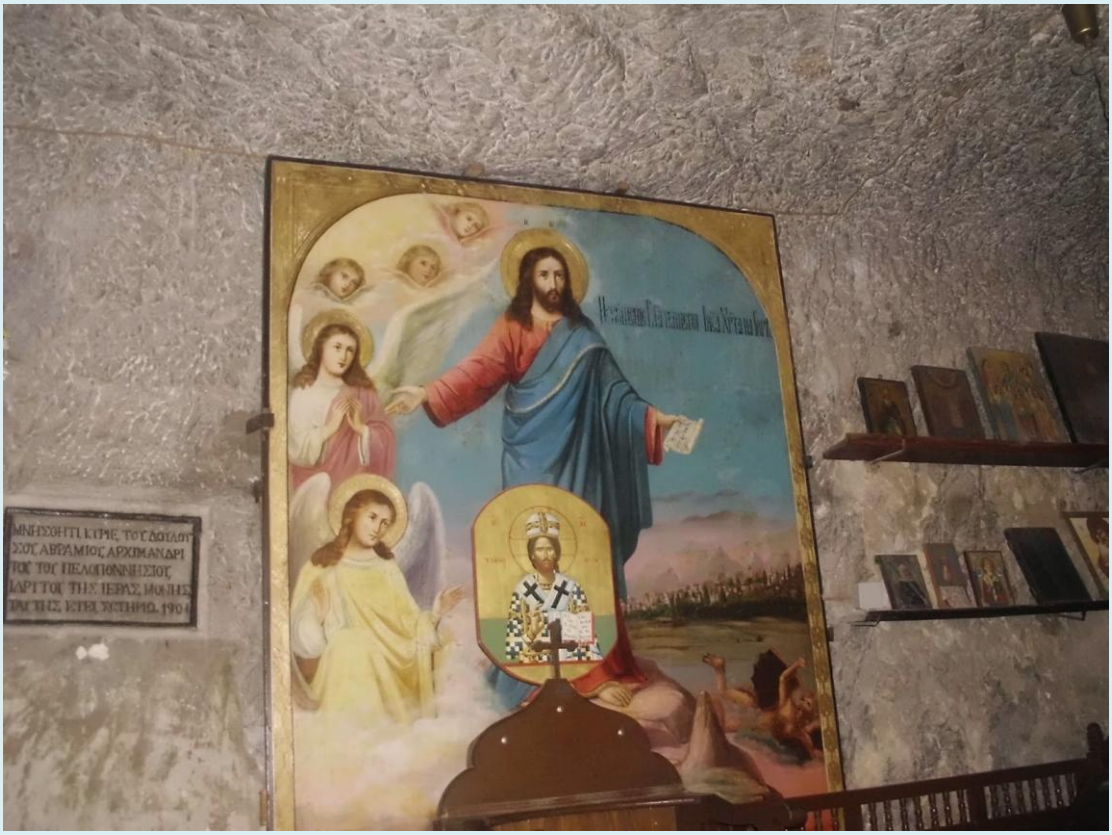

Piatra ispitirii

Iubesc aceste fotografii. Mi-le-a făcut soţul Corinei, Viorel. Arăt în ele aşa cum nu credeam că voi ajunge. Arăt bătrână dar împăcată cu viaţa, pentru că împăcată m-am simţit aici. De foarte puţine ori putem spune, unii dintre noi, din păcate, niciodată, "Acum liberează pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, că văzură ochii mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feţei tuturor popoarelor, lumină spre descoperirea neamurilor şi slava poporului Tău Israil."

Aceasta simţeam, acolo, în vârf de munte, eu după decenii multe de ispitiri, păream gata să întorc spatele lumii şi să cer să leg de brâu cheia ...Dar... Domnul m-a aruncat iarăşi în lume...

Şi am plecat la... un magazin cu suveniruri. Nu am mai luat nimic!

Alături de magazin e ceva ce este prezentat drept Izvorul Sfântului Elisei...

Elisha's
Drinking Water

Şi spre seară am ajuns acasă, la Aşezământul românesc de la Ierihon

Ierihon este cel mai vechi oraş din lume şi primul cucerit de poporul ales la intratea în Ţara Făgăduinţei, situat în cel mai jos punct de pe glob, ca altitudine - 400 m sub nivelul mării.

În pustiul Iudeii, Ierihonul este un oraş al palmierilor în apropierea căruia se află locul Botezului Domnului la Iordan - acelaşi cu locul în care Sfântul prooroc Ilie s-a înălţat la cer, se află Muntele Carantania, unde Iisus a fost ispitit de diavol după ce a postit 40 de zile, precum şi Dudul lui Zaheu - actualmente mănăstire rusească, loc factor de mari minuni şi în timpurile noastre. Tot aici, Domnul nostru Iisus Hristos a vindecat doi orbi.

, Biserica Ortodoxă Română a primit prin donaţie, înainte de Revoluţie, de la un credincios român stabilit în zonă, un teren la care s-au mai adăugat altele limitrofe, ajungând în prezent la o suprafaţă de 3000 mp.

Totul e marmură şi piatră albă. Biserica e construită în stil bizantin

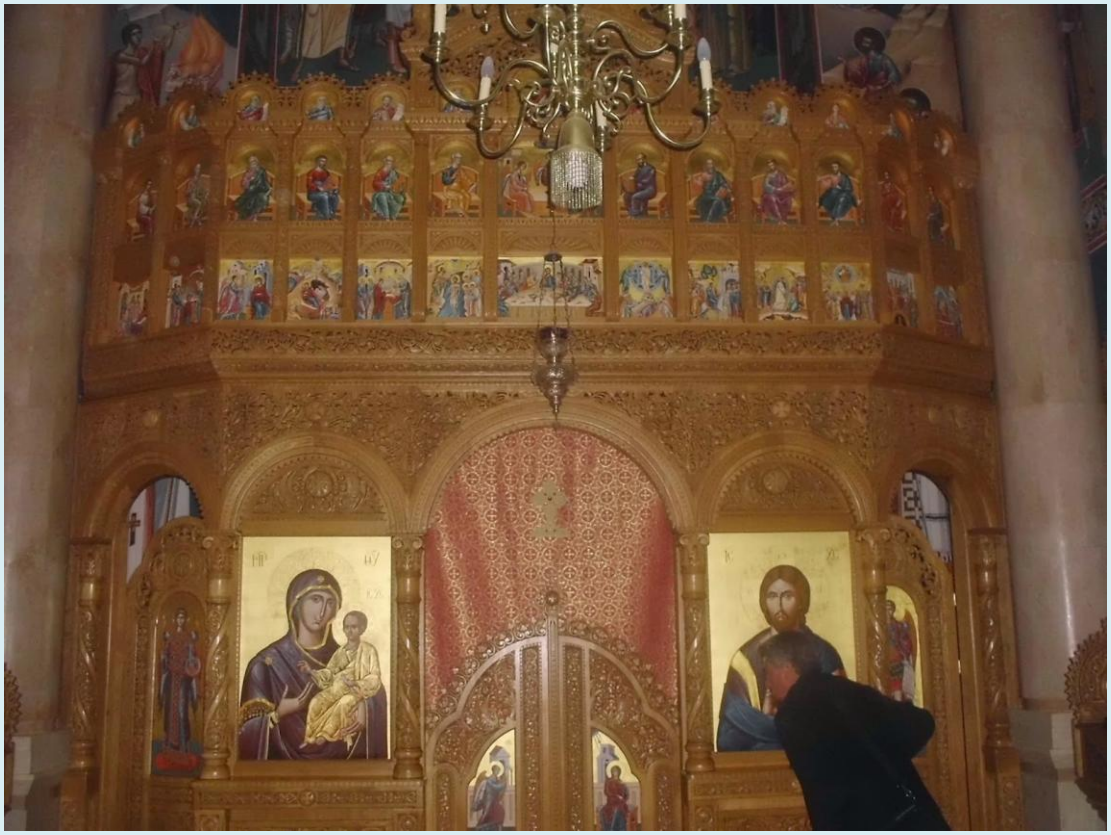

Şi este pictată foarte frumos. Sfinţii brâncoveni...Sfinţi români...pictată de pictori români...

SF. ARH.
GAVRIIL

SF. VOIEVOD
ȘTEFAN
CEL MARE

P.F. TEOCTIST I
PATRIARHUL
ROMÂNIEI
I.P.C. SUPERIOR
BISERICII ORTODOXE
REPREZENTANTUL
PATRIARHIEI ROMÂNE
LA SFINTELE LOCURI

P.F. DOSOFTEI I
PATRIARHUL IER.
IERUSALIMULUI
1981-2001
P.F. TEOFIL al III-lea
PATRIARHUL IERUSALIMULUI
SI A TOATEI PALESTINE

SE CUV. DIMITRIE
SE CUV. NICOBIM
SE CUV. IOANICHIE
SE CUV. IOAN IACOB

SE CUV. PELAGHIA
SE CUV. TEODORA DE LA SIHLA
SE CUV. TEOFANA BASARAB
SE CUV. PARASCHEVA

SF. CUV.
ANTONIE
CEL MARE
NU TE AMĂGI O,
CĂLUGĂRE CU ÎM-
BUIBAREA FĂPTE-
CELUI, CĂCI SUPU-
NEREA IMPREUNĂ
CU ÎNFRÎNAREA ÎI
SUBJUGĂ PE DE-
MONI.

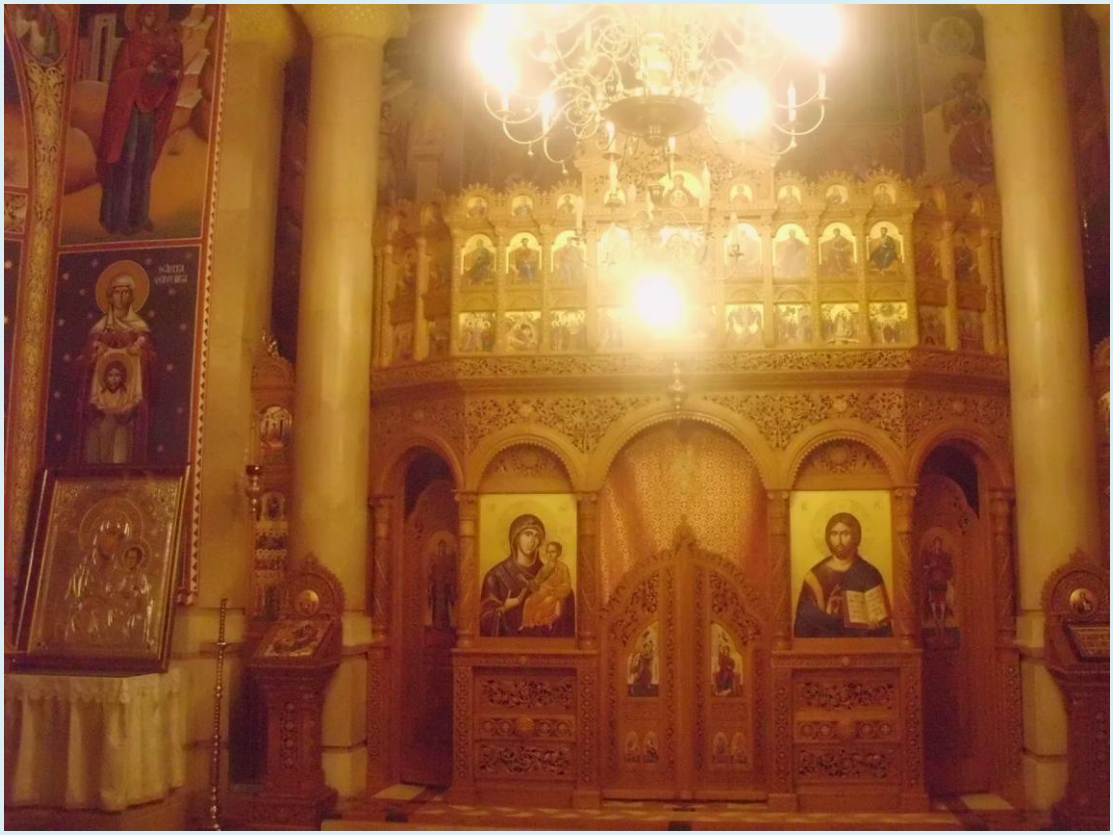

07.11.2014 16:29

07.11.2014 16:32

07.11.2014 16:32

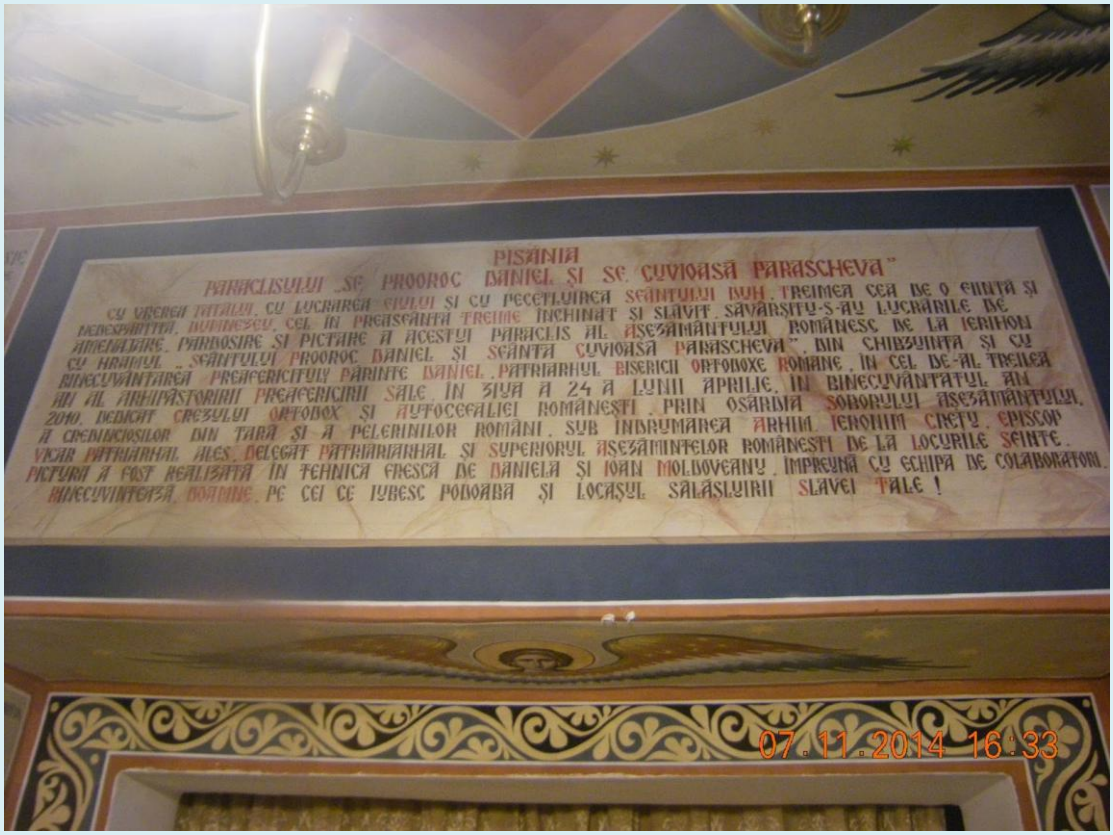
PISANIA
PARACLISULUI „SF. PROOROC DANIEL ȘI SF. CUVIOASĂ PARASCHEVA"
CU VREREA TATĂLUI, CU LUCRAREA FIULUI ȘI CU PECETLUIREA SFÂNTULUI DUH, TREIMEA CEA DE O FIINȚĂ ȘI
NEDESPĂRȚITĂ, DUMNEZEU, CEL ÎN PREASFÂNTA TREIME ÎNCHINAT ȘI SLĂVIT, SĂVÂRȘITU-S-AU LUCRĂRILE DE
AMENAJARE, PARDOSIRE ȘI PICTARE A ACESTUI PARACLIS AL AȘEZĂMÂNTULUI ROMÂNESC DE LA IERIHON
CU HRAMUL „SFÂNTULUI PROOROC DANIEL ȘI SFÂNTA CUVIOASĂ PARASCHEVA", DIN CHIBZUINȚA ȘI CU
BINECUVÂNTAREA PREAFERICITULUI PĂRINTE DANIEL, PATRIARHUL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE, ÎN CEL DE-AL TREILEA
AN AL ARHIPĂSTORIRII PREAFERICIRII SALE, ÎN ZIUA A 24 A LUNII APRILIE, ÎN BINECUVÂNTATUL AN
2010, DEDICAT CREZULUI ORTODOX ȘI AUTOCEFALIEI ROMÂNEȘTI, PRIN OSÂRDIA SOBORULUI AȘEZĂMÂNTULUI,
A CREDINCIOȘILOR DIN ȚARĂ ȘI A PELERINILOR ROMÂNI, SUB ÎNDRUMAREA ARHIM. IERONIM CRETU, EPISCOP
VICAR PATRIARHAL ALES, DELEGAT PATRIARHAL ȘI SUPERIORUL AȘEZĂMINTELOR ROMÂNEȘTI DE LA LOCURILE SFINTE.
PICTURA A FOST REALIZATĂ ÎN TEHNICA FRESCĂ DE DANIELA ȘI IOAN MOLDOVEANU, ÎMPREUNĂ CU ECHIPA DE COLABORATORI.
BINECUVINTEAZĂ, DOAMNE, PE CEI CE IUBESC PODOABA ȘI LOCAȘUL SĂLĂȘLUIRII SLAVEI TALE!
07.11.2014 16:33

SF. EV. IOAN
07.11.2014 16:33

SF. EV.
MARCU
07.11.2014 16:34

SF. EV.
LUCA
07.11.2014 16:34

Ne-am odihnit la Ierihon. Era deja seară... eram obosiţi, dar fericiţi...

Şi de aici am plecat spre biserica Sfântul Elisei din Ierihon, în căutarea dudului lui Zaheu. Şi l-am găsit! Acesta este!

Mântuitorul Iisus Hristos şi minunile săvârşite în Ierihon - Dudul lui Zaheu

În pilda cu Samarineanul milostiv, Iisus se referă la drumul extrem de periculos ce trecea prin canionul Wadi Qelt, adevărat cuib de tâlhari în vremea sa.

Se presupune că şi rostirea Pildei celor 10 mine a fost motivată de trecerea lui Iisus prin faţa palatului de iarnă a lui Irod cel mare, aflat în Ierihon.

În timpul ultimei călătorii, Iisus a vindecat aici doi orbi, între care se remarca insistentul orb Bartimeu. "Şi plecând ei din Ierihon, mulţime mare venea în urma Lui. Şi iată doi orbi, care şedeau lângă drum, auzind că trece Iisus, au strigat, zicând: Miluieşte-ne pe noi, Doamne, Fiul lui David! Dar mulţimea îi certa ca să tacă; ei însă şi mai tare strigau, zicând: Miluieşte-ne pe noi, Doamne, Fiul lui David. Şi Iisus, stând i-a chemat şi le-a zis: Ce voiţi să vă fac? Zis-au Lui: Doamne, să se deschidă ochii noştri. Şi făcându-I-se milă, Iisus S-a atins de ochii lor, şi îndată au văzut şi I-au urmat Lui" (Matei 20, 29-34).

"Şi au venit în Ierihon. Şi ieşind din Ierihon El, ucenicii Lui şi mulţime mare, Bartimeu orbul, fiul lui Timeu, şedea jos, pe marginea drumului. Şi, auzind că este Iisus Nazarineanul, a început să strige şi să zică: Iisuse, Fiul lui David, miluieşte-mă! Şi mulţi îl certau ca să tacă, el însă cu mult mai tare striga: Fiule al lui David, miluieşte-mă! Şi Iisus, oprindu-Se, a zis: Chemaţi-l! Şi l-au chemat pe orb, zicându-i: Îndrăzneşte, scoală-te! Te cheamă. Iar orbul, lepădând haina de pe el, a sărit în picioare şi a venit la Iisus. Şi l-a întrebat Iisus, zicându-i: Ce voieşti să-ţi fac? Iar orbul I-a răspuns: Învăţătorule, să văd iarăşi. Iar Iisus i-a zis: Mergi, credinţa ta te-a mântuit. Şi îndată a văzut şi urma lui Iisus pe cale" (Marcu 10, 46-52).

Faptul că Matei şi Marcu spun că vindecarea a avut loc după ieşirea din Ierihon, în timp ce Luca menţionează că se apropiau de Ierihon, poate fi explicat în două moduri. Fie orbii l-au rugat să îi vindece la intrarea în Ierihon, dar rugăciunea lor a fost împlinită abia când a ieşit din oraş, fie vindecarea a avut loc după ce Iisus a ieşit din vechiul Ierihon, pentru a intra în Ierihonul irodian.

În Ierihon se petrece şi convertirea vameşului Zaheu la pocăinţă. Copacul în care s-a urcat Zaheu era un "sicomor", un copac specific zonei, asemănător cu smochinul.

La noi în ţară, prin traducere, acest copac a fost numit "dud", deoarece "sicomorul" se aseamănă mult cu dudul românesc.

Trunchiul acestui copac biblic, astăzi complet uscat, se păstrează în curtea Bisericii Ortodoxe Sfântul prooroc Elisei, din Ierihon.

Tulpina sicomorului în care s-a urcat Zaheu vameşul, pentru a-L vedea pe Hristos, se păstrează astăzi într-o construcţie improvizată, spre a-l păzi de intemperiile vremii şi de pelerini.

Sfântul apostol Zaheu, vameşul cel bogat din Ierihon!

Potrivit tradiţiei creştine, Sfântul Zaheu l-a însoţit pe Sfântul apostol Petru, în călătoriile sale misionare, fiind unul dintre cei 70 de uncenici ai Domnului. Tradiţia mai spune că Zaheu l-a urmat pe Sfântul Petru în Cezareea Palestinei, unde a fost numit episcop. Sfântul Zaheu a murit în pace, fiind prăznuit de Biserica Ortodoxă în ziua de 20 aprilie.

Dionisie din Furna, în "Erminia Picturii Bizantine", arată că Sfântul apostol Zaheu se zugrăveşte ca un bărbat cărunt, mic de statură, cu haine scurte şi strâmte şi o năframă înfăşurată pe cap. Când este zugrăvit individual sau în ceata apostolilor, el ţine în mână un sul înfăşurat, însemnul propovăduirii sale apostolice.

Însă reprezentarea cea mai comună a lui Zaheu rămâne scena convertirii sale. Astfel, se reprezintă o cetate, cu multă lume, iar în mijloc se află un dud, în care este căţărat Zaheu, care este reprezentat uitându-se la Hristos. Mântuitorul, reprezentat însoţit de apostoli, îl priveşte şi cu o mână îl binecuvântează, iar în cealaltă mână ţine o hârtie pe care este scris: "Zahee, grăbeşte de coboară, că astăzi în casa ta trebuie să rămân" (Luca 19, 5).

Biserica îl mai pomeneşte pe Sfântul Zaheu, vameşul din Ierihon, şi în Duminica lui Zaheu, când este citit textul din Luca (19, 1-10), unde este descrisă întâlnirea lui Zaheu cu Mântuitorul. "Apostole Sfinte Zaheu, roagă pe milostivul Dumnezeu ca să dăruiască iertare de greşeli sufletelor noastre."

"Şi intrând, trecea prin Ierihon. Şi iată un bărbat, cu numele Zaheu, şi acesta era mai-marele vameşilor şi era bogat. Şi căuta să vadă cine este Iisus, dar nu putea de mulţime, pentru că era mic de statură. Şi alergând el înainte, s-a suit într-un sicomor, ca să-L vadă, căci pe acolo avea să treacă.

Şi când a sosit la locul acela, Iisus, privind în sus, a zis către el: Zahee, coboară-te degrabă, căci astăzi în casa ta trebuie să rămân. Şi a coborât degrabă şi L-a primit, bucurându-se. Şi văzând, toţi murmurau, zicând că a intrat să găzduiască la un om păcătos.

Iar Zaheu, stând a zis către Domnul: Iată, jumătate din averea mea, Doamne, o dau săracilor şi, dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, întorc împătrit. Şi a zis către el Iisus: Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia, căci şi acesta este fiu al lui Avraam. Căci Fiul Omului a venit să caute şi să mântuiască pe cel pierdut" (Luca 19, 1-10).

sursa :www.crestin -ortodox.ro

Era deja noapte când am terminat de vizitat... O zi lungă şi frumoasă trăisem de la momentul în care în holul hotelului făceam poze cu negresa aceia frumoasă. O zi cât o viaţă. Acum urma să mergem la hotel să mâncăm şi să strângem bagajul. Sâmbătă era ultima zi de pelerinaj. Noaptea târziu trebuia să fim în aeroport, dar până atunci mai erau atâtea de făcut...

Publicat de Doina Elena Dumitru

Sursa:
http://amintiri-tarzii.blogspot.com/2014/12/pelerin-in-tara-sfanta-ziua-cincea-a.html

Mănăstirea Sfântul Gherasim de la Iordan - Israel

Dacă vă întrebaţi cine e Sfântul Gherasim de la Iordan atunci aflaţi că e sfântul cu leul. O să vă povestesc mai jos despre el şi partea de pelerinaj din Israel dedicată lui.

Indicatorul semeţ ne anunţă că suntem pe drum spre Mănăstirea Sfântului Gherasim de la Iordan. Vremea era plăcută numai bună pentru vizionarea sfintei Mănăstiri.

Zona unde se află Mănăstirea Sfântului Gherasim e plină de palmieri. E o minune cum în plin deşert stâncos există livezi întregi de palmieri şi alţi pomi fructiferi. Pe fereastră se zăreşte dintr-o dată turla Mănăstirii. Ard de nerăbdare să o văd mai ales că părintele-ghid ne-a povestit tot drumul despre Sfântul Gherasim.

Din fericire nu erau aşa mulţi pelerini la ora aceea în Mănăstirea Sfântului Gherasim. La intrare ne întâmpină 2 lei în statui.

Aleea Mănăstirea Sfântului Gherasim e împânzită de steguleţe care parcă dau o notă sărbătorească locului. Eu mă mir când trec pe lângă nişte plante înalte care habar nu am cum se numesc un fel de trestio-papura, varianta tropicală a locului…

Ne întâlnim iar cu altă statuie a leului Sfântului Gherasim.

Legenda spune că sfântul avea un leu şi un măgar. Într-o zi măgarul a fost răpit de nişte oameni şi Sfântul Gherasim l-a bănuit pe leu că i-ar fi mâncat măgarul. Ţin să precizez că leul îi păzea măgarul sfântului. După o vreme leul, mâhnit în sinea lui s-a dus şi a căutat măgarul şi i l-a adus Sfântului Gherasim. Tare s-a bucurat Sfântul Gherasim că măgarul lui era teafăr, dar s-a şi mâhnit că îl bănuise pe nedrept pe leu.

Toate vasele de la intrare şi modul de aşezare dădeau un aer de vechi, de antic locului. Mi-a plăcut teribil.

Am păşit pe poarta Mănăstirii Sfântului Gherasim şi am ajuns într-o curte interioară minunată.

Dacă intrii pe poartă şi priveşti înainte în sus îl vei vedea pe Iisus. Ideea mi se pare super. E ca şi cum te-ar întâmpina Mântuitorul plin de pace, bucuros că îl caută credincioşii în Casa Domnului. Ce loc mai potrivit de întâlnire cu Iisus am putea găsi?

Chiar dacă este destul de micuţă curtea interioară are de toate flori, papagali, statui, icoane, pangar etc.

In icoanele lui, Sfântul Gherasim e pictat cu leul lângă el. E destul de uşor de recunoscut şi identificat, nu? Una din icoanele Sfântului Gherasim se găseşte în curtea mănăstirii. Era împodobită de floricele. Se vede treaba că părea o icoană destul de veche.

În această icoană apare şi măgarul Sfântului Gherasim despre care se spune şi în legenda. Am uitat să scriu că acest leu i-a fost credincios toată viaţa Sfântului Gherasim pentru că acesta i-a scos un ghimpe din lăbuţă şi l-a îngrijit până s-a vindecat animalul.

Urcând scările ajungi în Biserică. M-am mirat de raclele cu moaşte de sfinţi şi cranii care răspândeau aşa o linişte în jur!

La demisol se afla un fel de paraclis care adăposteşte o icoană minunată a Maicii Domnului Galactotrofusa.

Este o icoană mai rară şi deosebită înfăţişând-o pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu alăptându-L pe pruncul Iisus.

Pe jos în Biserica apare leul ca un simbol preţios al locului.

Înainte de plecare ne-au servit de la pangar cu măsline, suc de fructe şi pită. Mmm-mm…. super!

Dacă în icoana asta nu ar fi apărut leul, puteam să jur că apare pictat Sfântul Dimitrie Basarabov al nostru de la Bucureşti.

O ultimă poză cu leul Sfântului Gherasim şi ne-am pregătit de îmbarcare în autocar nu înainte să trecem pe la pangar pentru mici cumpărături.

Sursa:
https://elenushu.wordpress.com/2014/07/03/manastirea-sfantul-gherasim-de-la-iordan-israel/

Iconiţa Sfântului Gherasim de la Iordan

Dragi prieteni şi cititori, simt nevoia să vă destăinui minunea întâmplată marţi. Aveam concediu şi ziua se anunţă una plină de agitaţie şi drumuri pentru chestiuni de rezolvat. Înainte să mă urc în mijlocul de transport în comun am intrat la Biserica Sfântul Nicolae din cartier.

După ce m-am închinat la ieşire văd lângă uşă o masă cu câteva icoane unele mai mari, altele mici, unele mai vechi altele mai noi. Acolo le lasă oamenii care au mai multe icoane în casă sau care vor să le dăruiască altcuiva sau poate au mai multe icoane cu acelaşi sfânt etc.

M-am uitat fugitiv peste ele şi îmi pică ochii pe o iconiţă mică. Era cât palmă şi îl înfăţişa pe Sfântul Gherasim de la Iordan.

Dumnezeu ne-a ajutat şi am mers acum 3 ani în pelerinaj chiar la Mănăstirea sfântului în Israel. Eu chiar îmi doream de ceva vreme să cumpăr o icoană cu Sfântul Gherasim de la Iordan cu leul lângă el şi una cu Sfântul Serafim de Sarov cu ursul lângă el. M-au impresionat cum sfinţii aceştia doi îmblânzeau animalele instant prin puterea lui Dumnezeu şi sfinţenia lor. Jivinele nu le făceau nici un rău, ba chiar ascultau de ei.

Am întrebat-o pe doamna de la pangar dacă pot să păstrez eu iconiţa Sfântului Gherasim de la Iordan. Mă simţeam atât de bucuroasă că sfântul venise singur la mine ştiind că eu îmi doresc icoana lui.

E o icoană rară care nu se găseşte prin pangare la Biserici. Am căutat să o comand pe net, dar la vremea respectivă nu am găsit-o.

Slavă lui Dumnezeu pentru toate minunile frumoase pe care ni le face!

Sursa:
https://elenushu.wordpress.com/2017/02/12/iconita-sfantului-gherasim-de-la-iordan/

Icoane

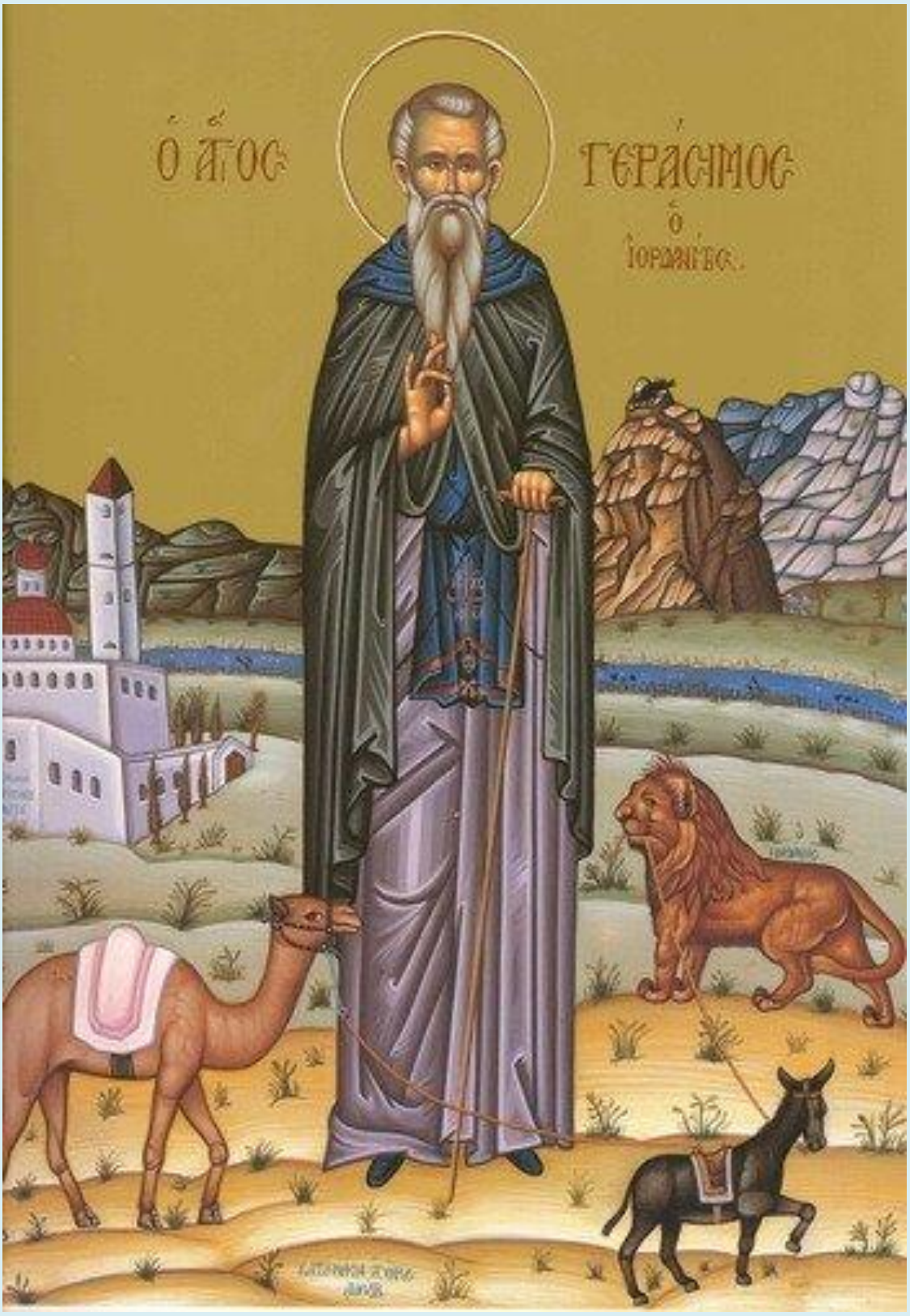

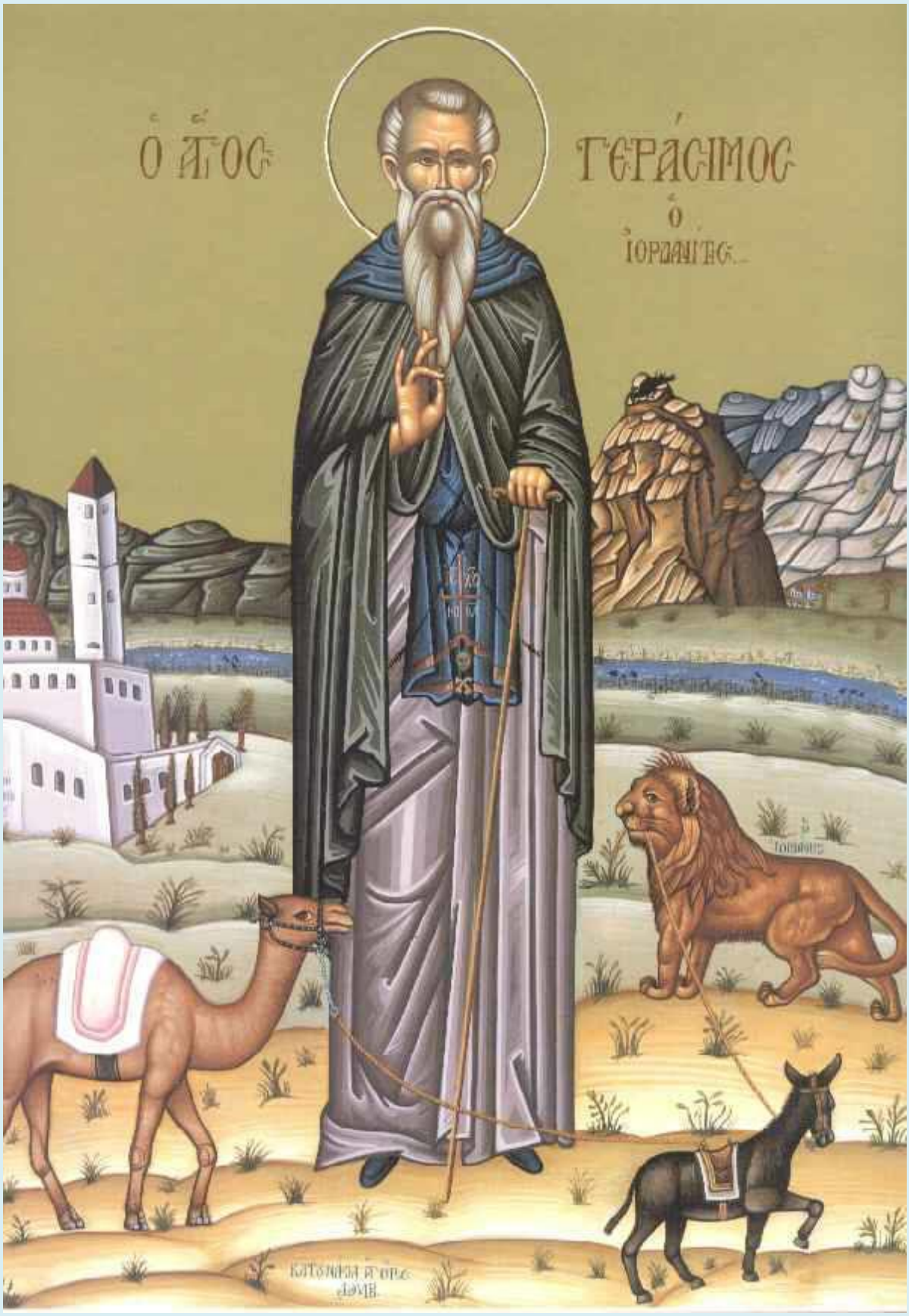
Ο ΑΓΙΟΣ
ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ
Ο
ΙΟΡΔΑΝΙΤΗΣ

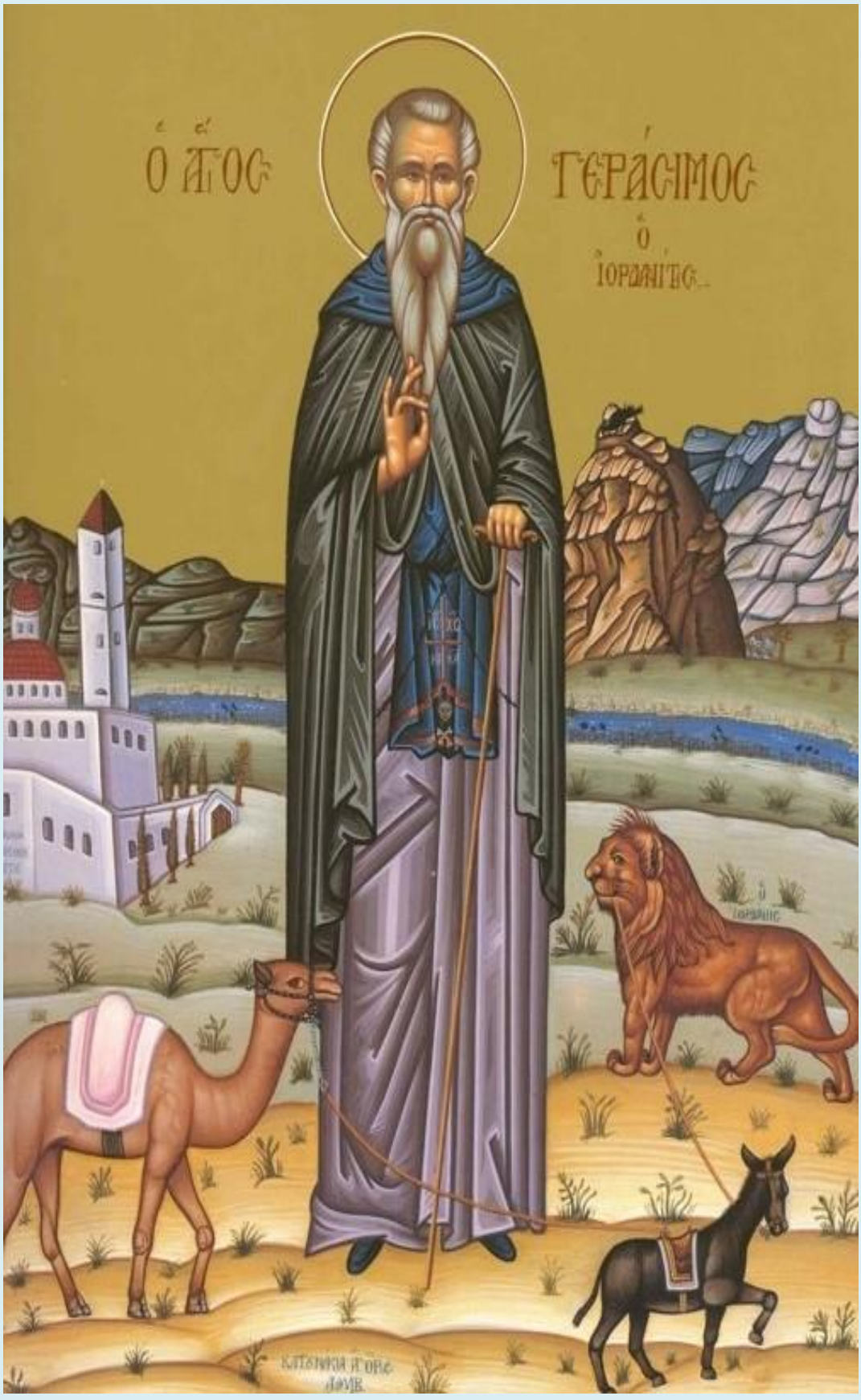
Ὁ ἅγιος
Γεράσιμος
ὁ
Ἰορδανίτης

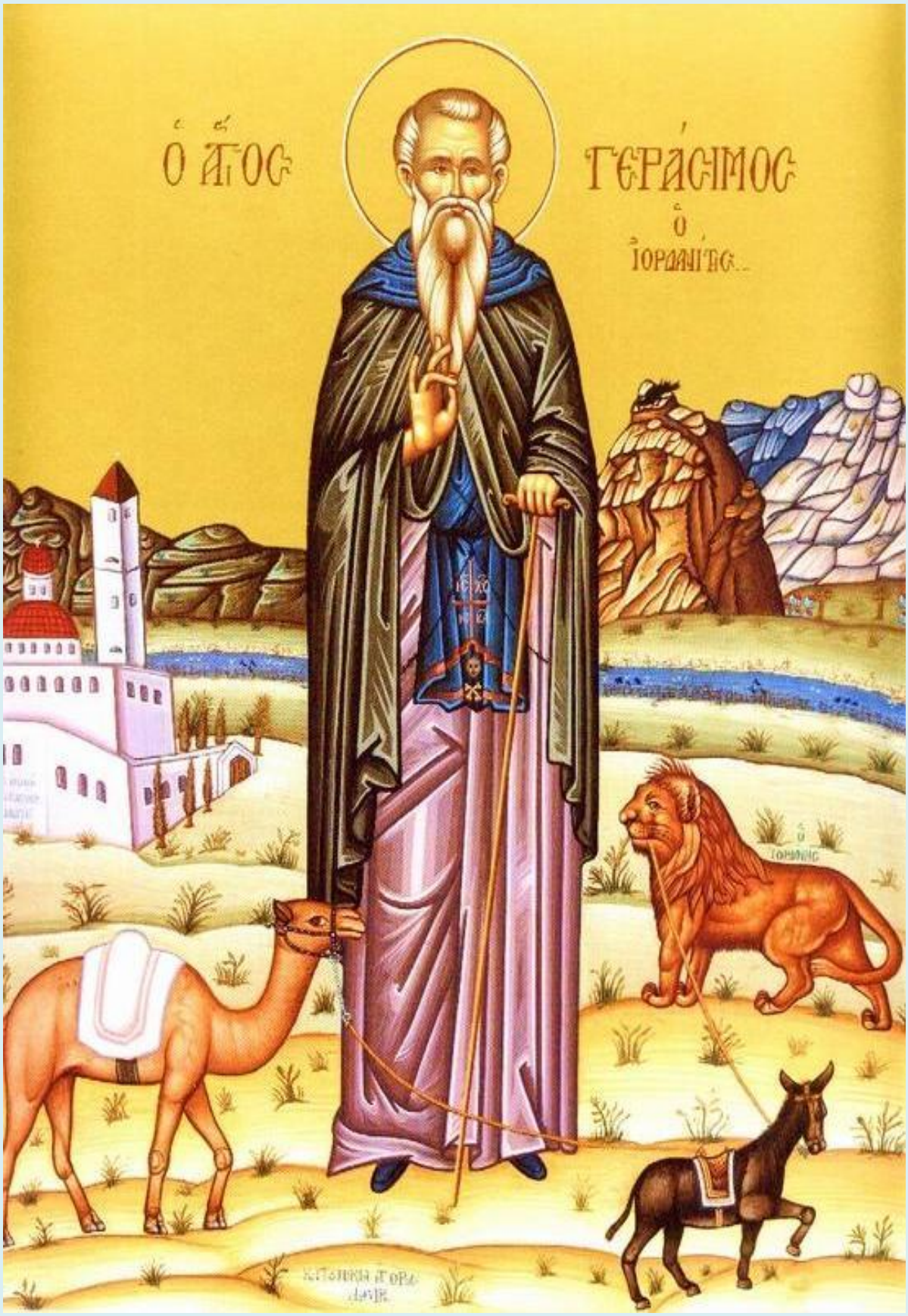
Ὁ Ἅγιος
Γεράσιμος
ὁ
Ἰορδανίτης

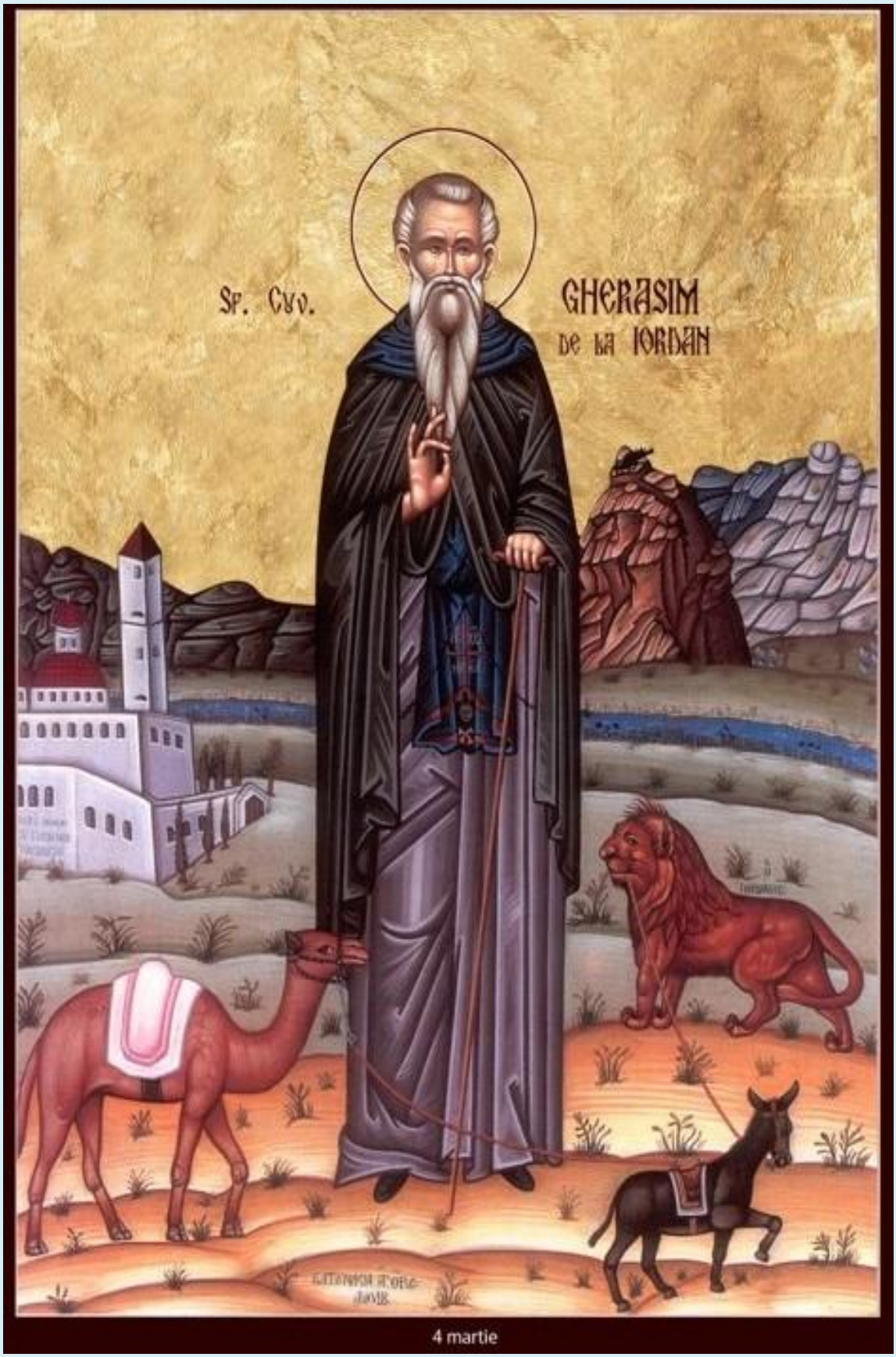

4 martie

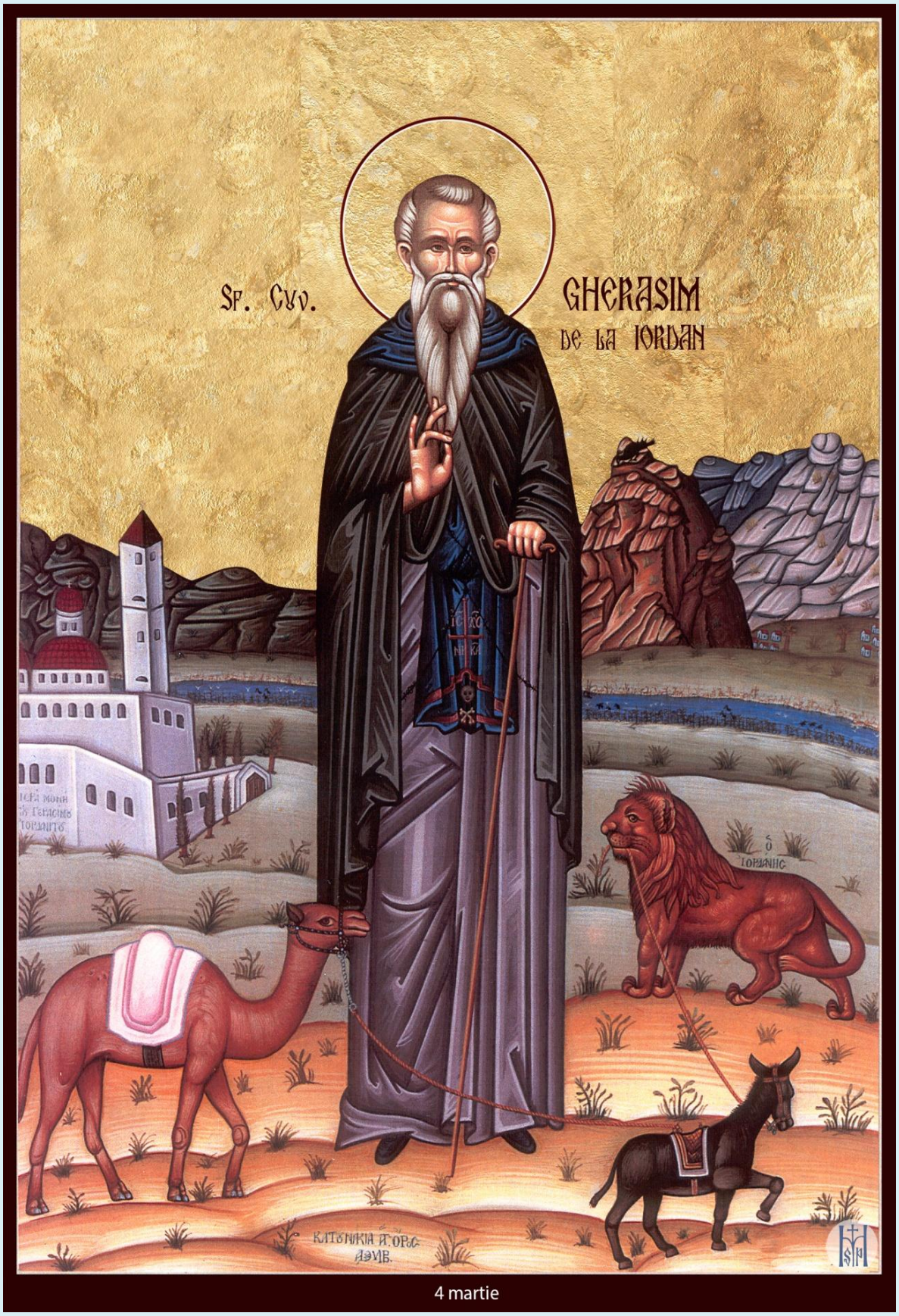

4 martie

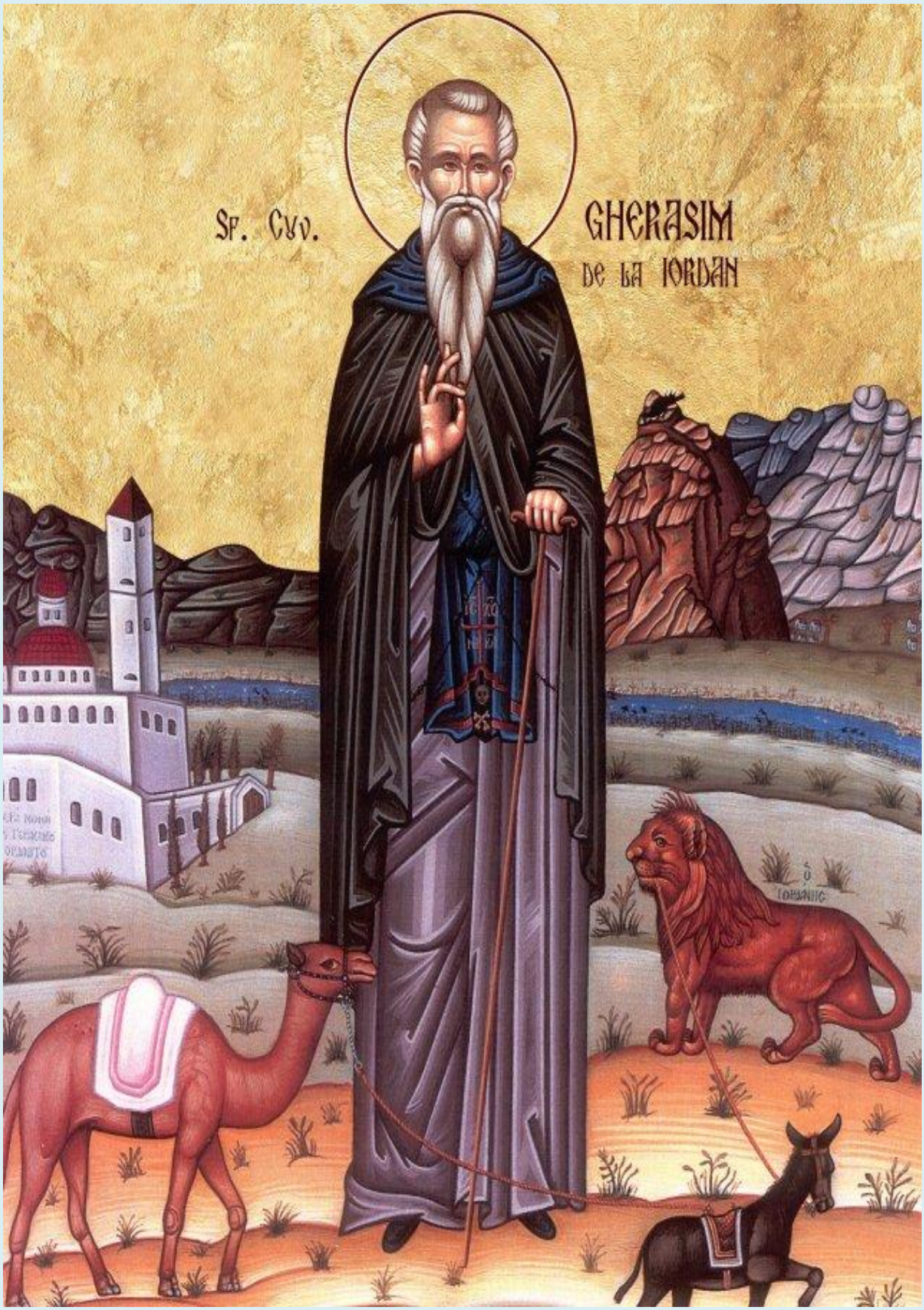
Sf. Cuv.
GHERASIM
de la IORDAN

Ο ΑΒΒΑΣ ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ
Ο Ιορδανίτης

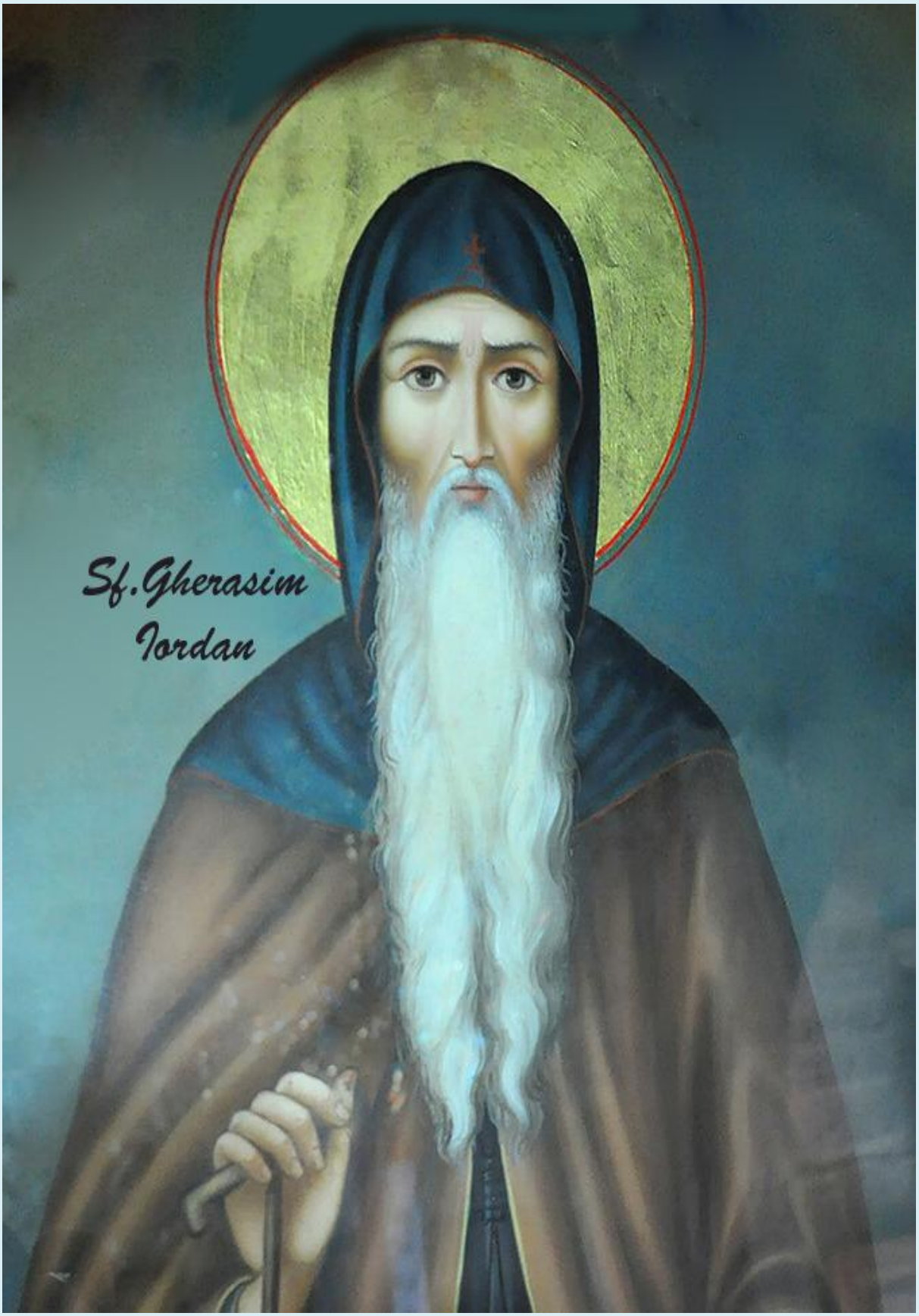
Sf.Gherasim
Iordan

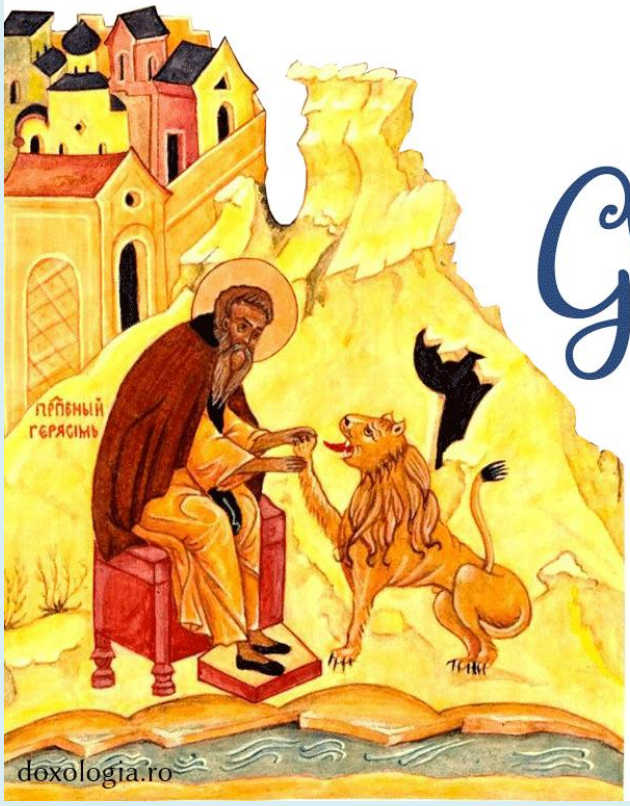

4 martie

Sfântul Cuvios

Gherasim

de la Iordan

canon
icoane fotografii articole

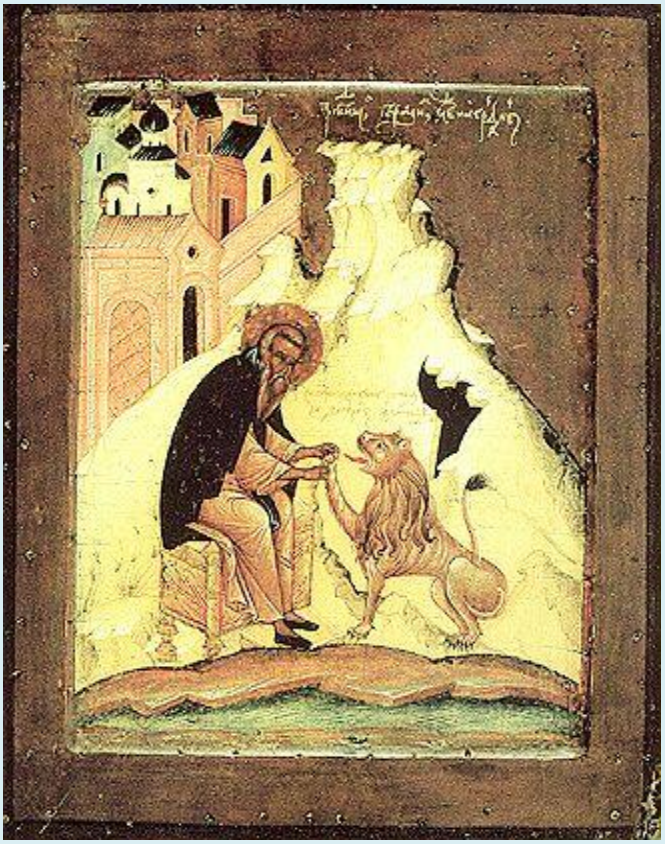

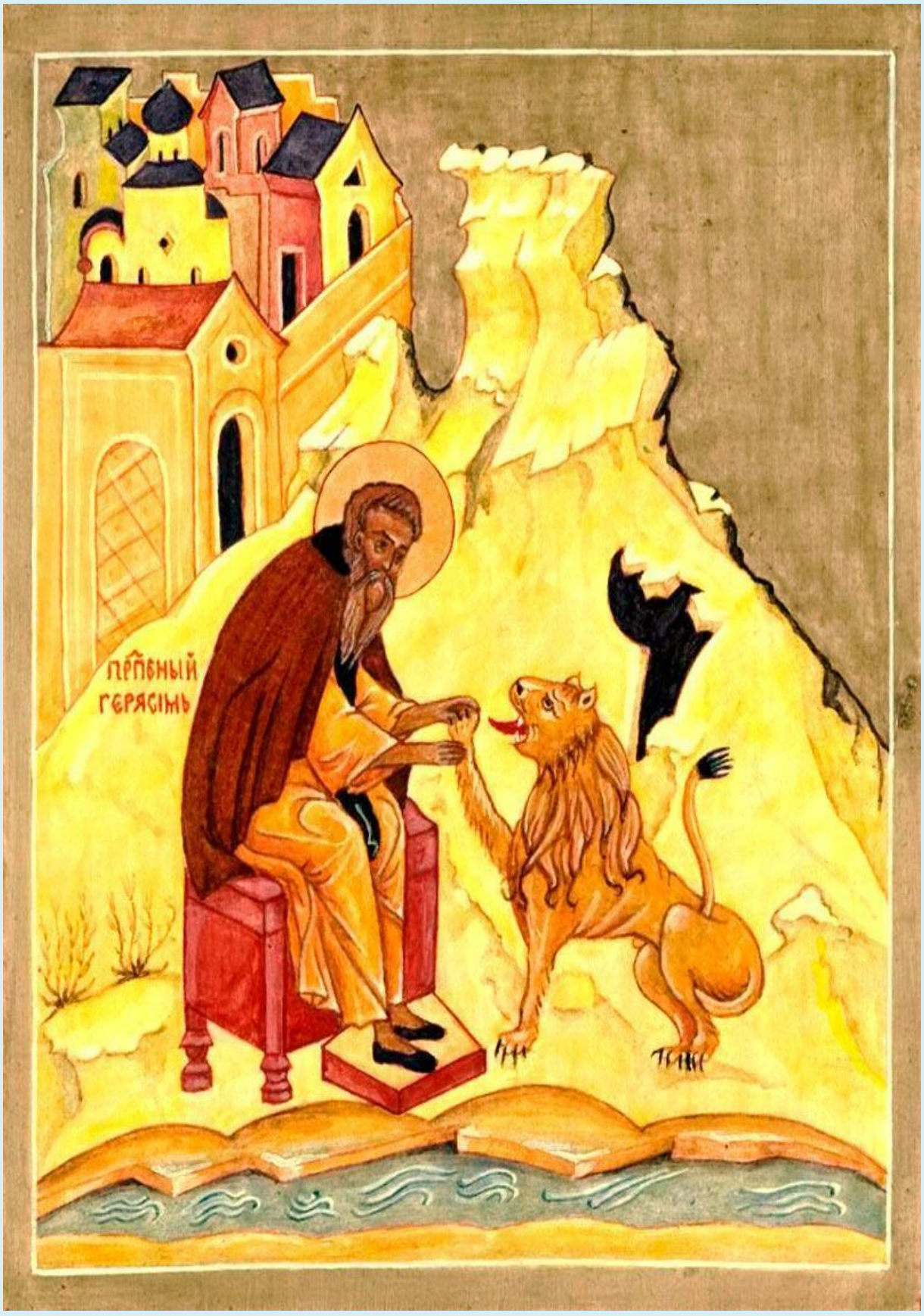
ПРѢПОБНЫЙ
ГЕРАСІМЪ

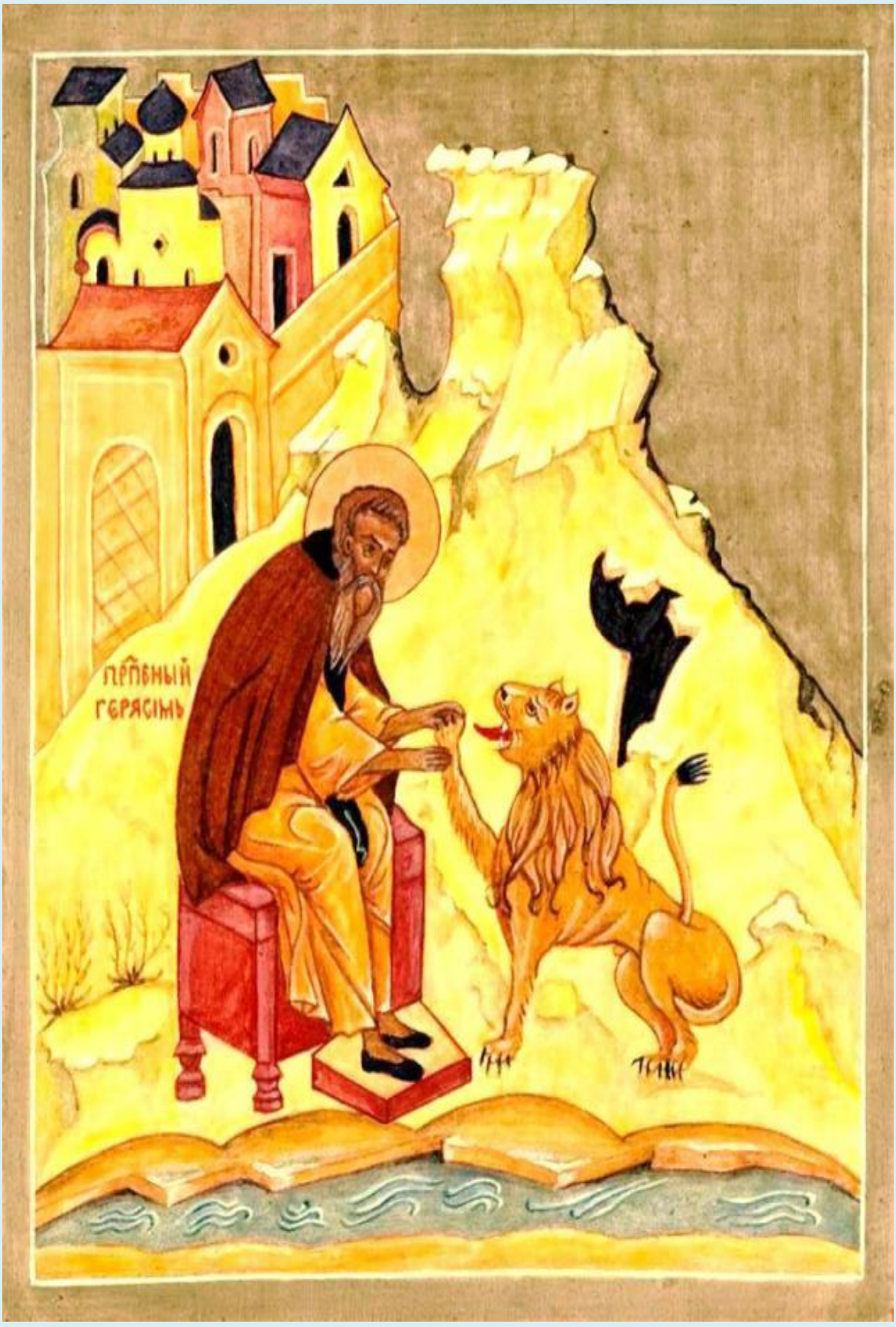
ПРѢВНЫЙ
ГЕРАСІМЪ

4 martie

Ὁ ἅγιος
Γεράσιμος
ὁ Ἰορδανίτης
ЛЕ́ВЪ, ЯКО ОУЧЕНИКЪ ПОСЛѢДОВАШЕ СТА́РЦУ. ЯМОЖЕ НДА́ШЕ

Ο ΑΓΙΟΣ
ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ Ο
ΙΟΡΔΑΝΙΤΗΣ
ΤΗΝ ΠΙΣ
ΤΙΣ ΠΑ
ΡΑΚΟΗ
ΘΥΣΙΑΝ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

СТЫЙ
ПРП
ГЕРАСИМЪ
ИОРДАНСКІЙ

Sf. Cuv.
Gherasim
Iordan

Ὁ ἅγιος
Γέρασιμος
Ὁ Ἰορδανίτης

TBR Watermark Image - Unregistered version - This line is removed when registered
SF. CUV. GHERASIM
DE LA IORDAN
icoane-comenzi.blogspot.ro
4 MARTIE

Gherasim
Iordan

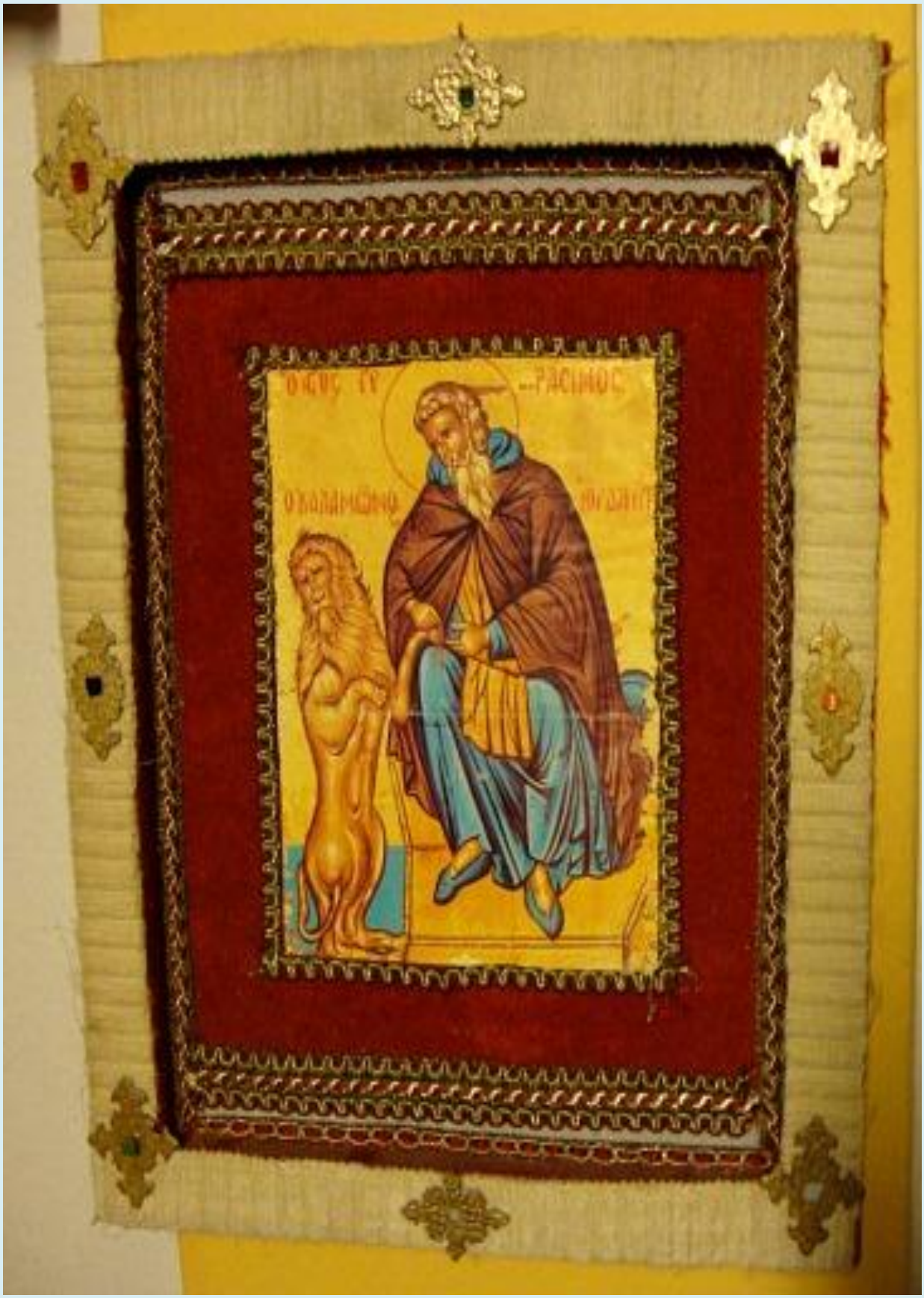

Sfântul
Cuvios
Gherasim

de la
Iordan

PRAVILA.ro

Sfântul
Cuvios
Gherasim

de la
Iordan

PRAVILA.ro

СВ. ГЕРАСИМ ЙОРДАНСКИ

Ὁ ἅγιος Γεράσιμος ὁ Ἰορδανίτης

Ὁ Ἅγιος
ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ
Ὁ ΙΟΡΔΑΝΙΤΗΣ

ἅγιος Γερά́σιμος

ἅγιος Γερά́σιμος

ὅσιος Γερασιμος

ὁ ἅγι-
ος
Γερασιμος
ὁ Ιορδανίτης

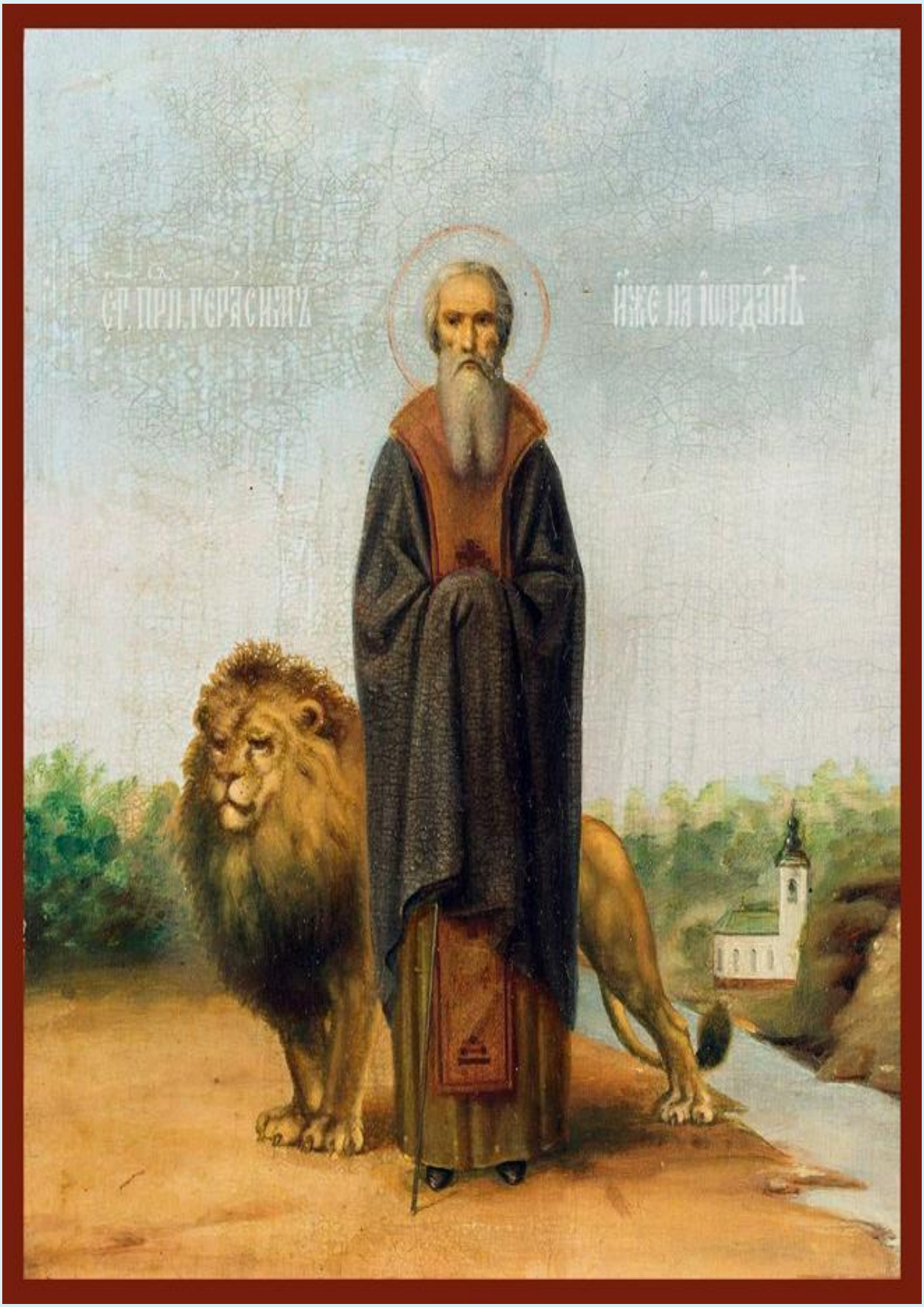
ЄГ. ПРП. ГЕРАСИМЪ
ИЖЕ НА ІОРДАНѢ

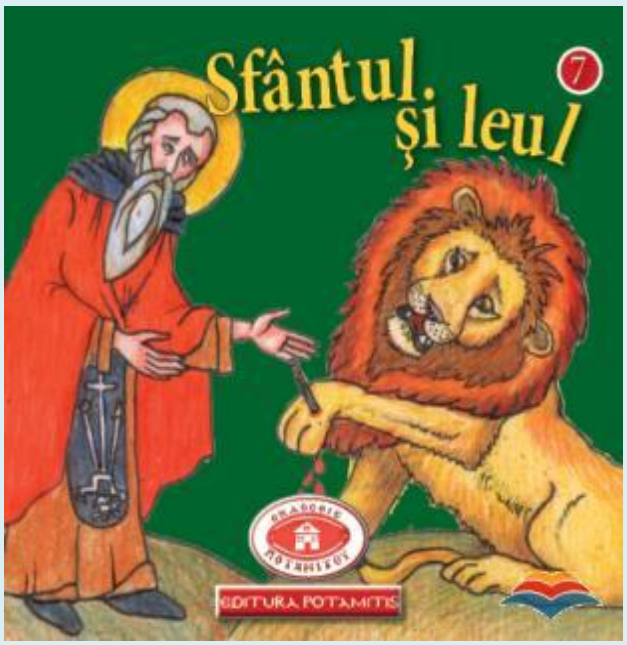
Sfântul și leul
7
EDITURA POTAMITIS

Sfântul Gherasim și leul cel recunoscător

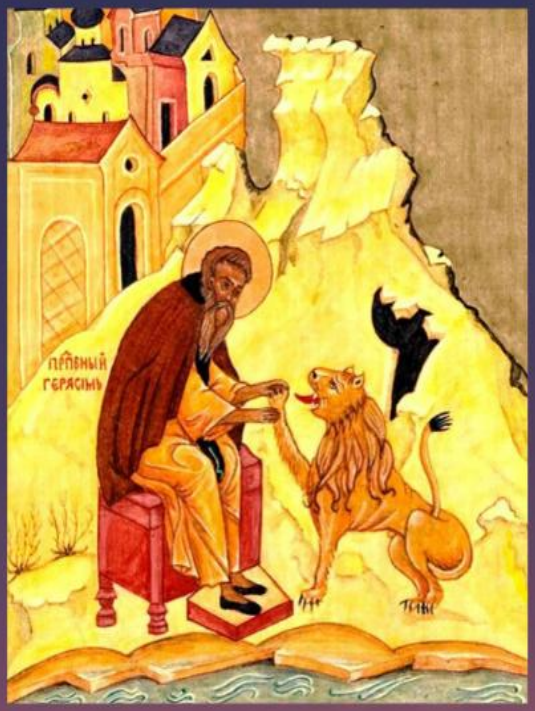

Și a venit un leu rănit la Sfântul Gherasim să îi scoată spinul din picior, iar după ce a fost vindecat, nu l-a mai părăsit pe Cuvios.

La moartea Sfântului Gherasim, leul a început să strige cu putere, încât nimeni nu îi putea alina durerea și a murit îndată deasupra mormântului.

portal ortodox
DOXOLOGIA.ro

APROAPELE MEU

Leul și Avva Gherasim

Limonariu, cap. 107

Într-o zi, pe când mergea pe tărâmul sfântului râu Iordan, l-a întâlnit un leu, care mugea foarte tare. Îi intrase un spin, i se umflase laba piciorului și era plină de puroi.

Când leul l-a văzut pe călugar, a venit la el și i-a arătat piciorul rănit din pricina spinului. Leul plângea și se ruga de bătrân să-l tămăduiască.

Călugărul, văzându-l că suferă atât, s-a așezat jos, i-a luat laba piciorului și, deschizând umflătura, i-a scos spinul cu o mulțime de puroi. După ce i-a curățat bine rana, i-a legat piciorul cu o bucata de pânză și i-a dat drumul. Dar leul, după ce a fost vindecat, n-a mai părăsit pe bătrân, ci ca un adevărat ucenic, îl însoțea oriunde se ducea, încât se minuna bătrânul de o recunoștință atât de mare a fiarei.

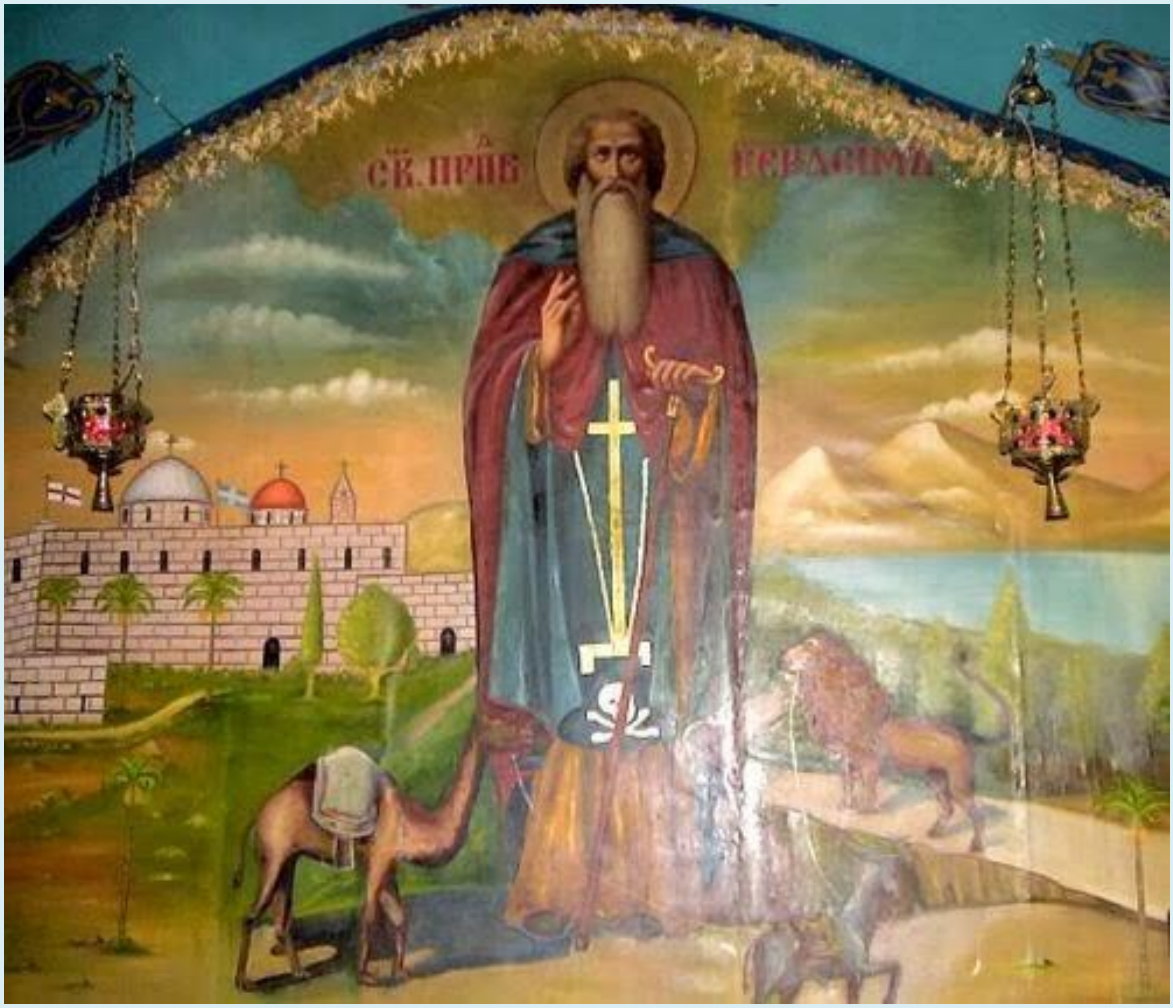
СВ. ПРПБ
ГЕРАСИМ

Ο ΟΣΙΟΣ
ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ

Ο ΟΣΙΟΣ
ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ

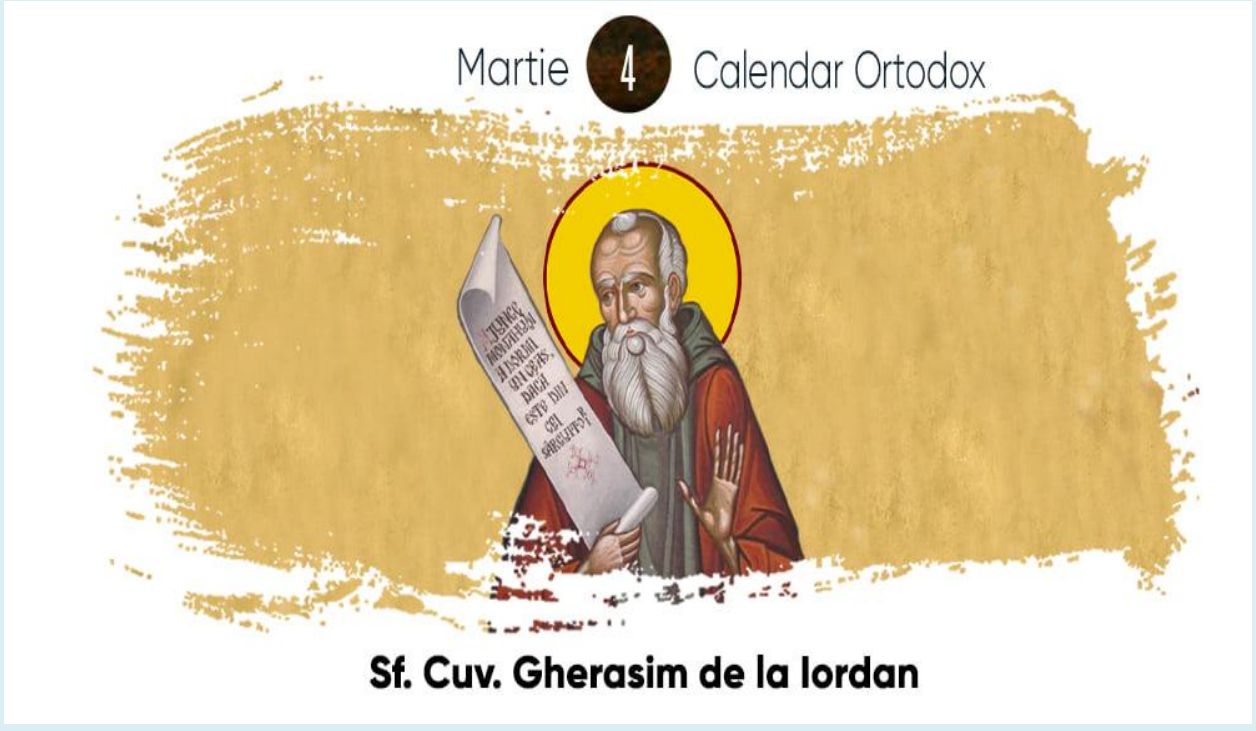

Sf. Cuv. Gherasim de la Iordan

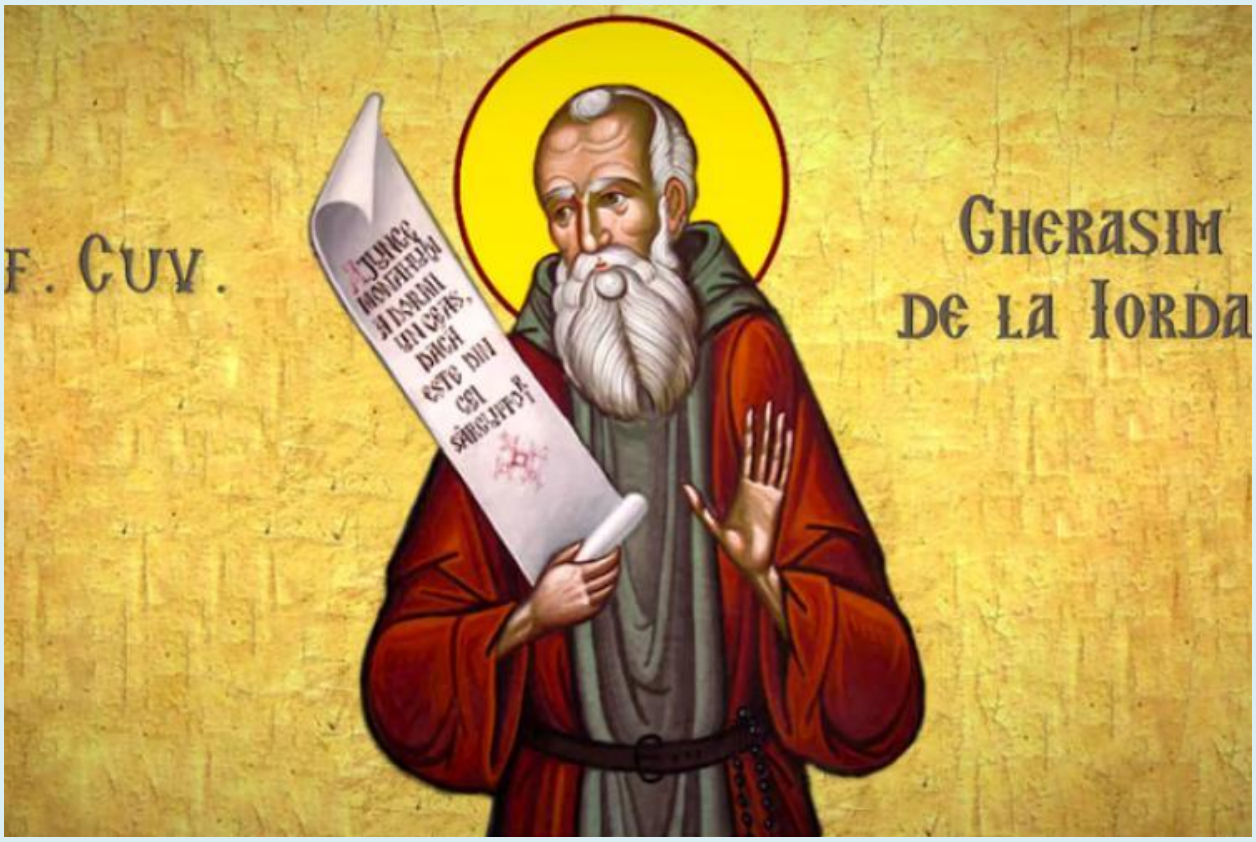
F. CUV.
GHERASIM
DE LA IORDA

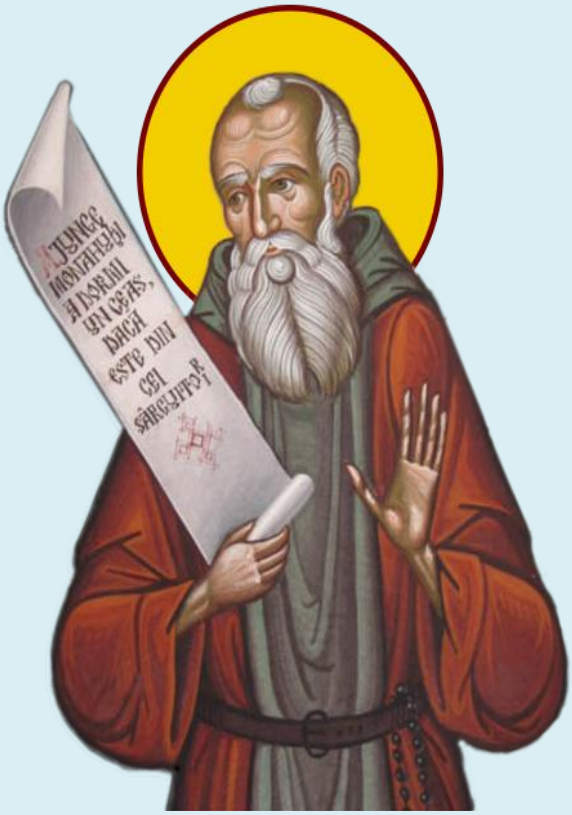

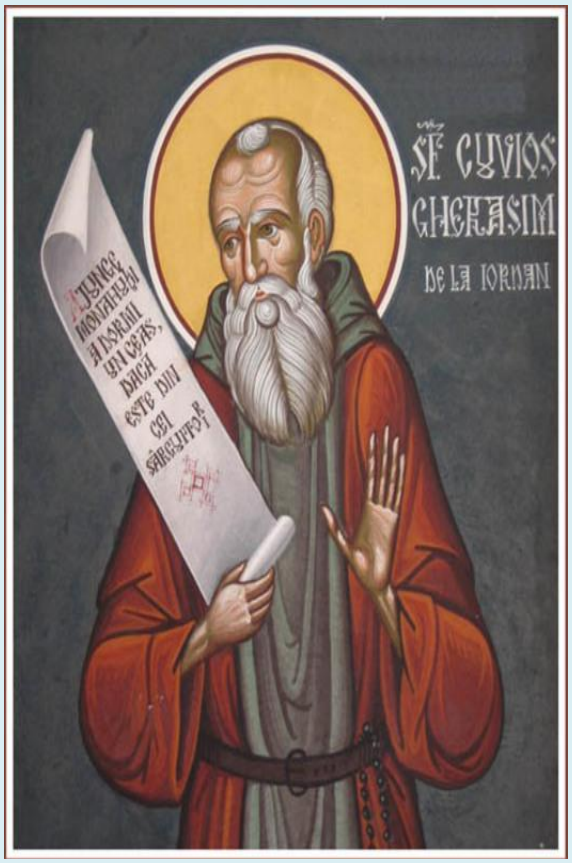
SF. CUVIOS
GHERASIM
DE LA IORDAN

ABBA
ΓΕΡΑΣΙΜ

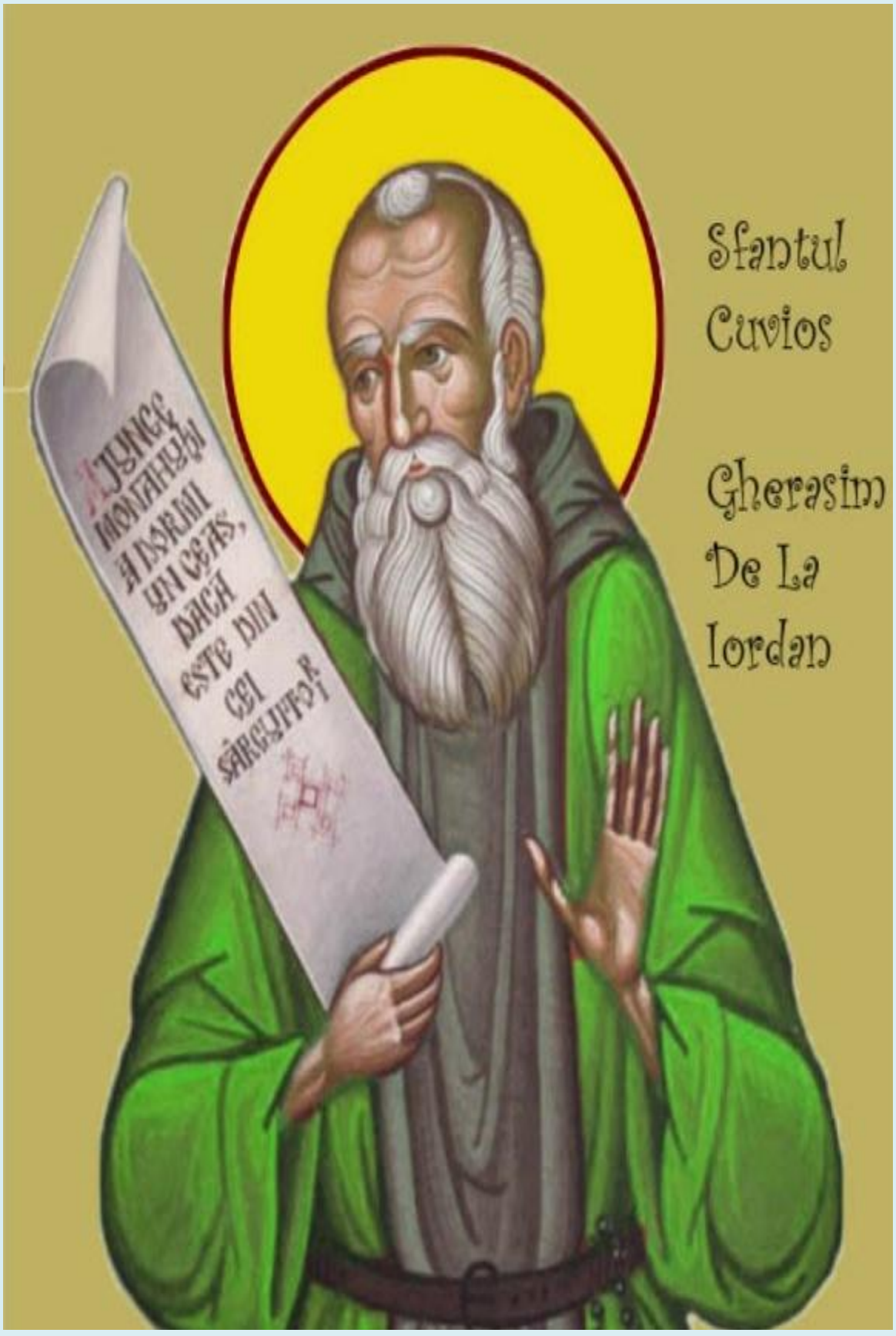
Sfantul
Cuvios
Gherasim
De La
Iordan

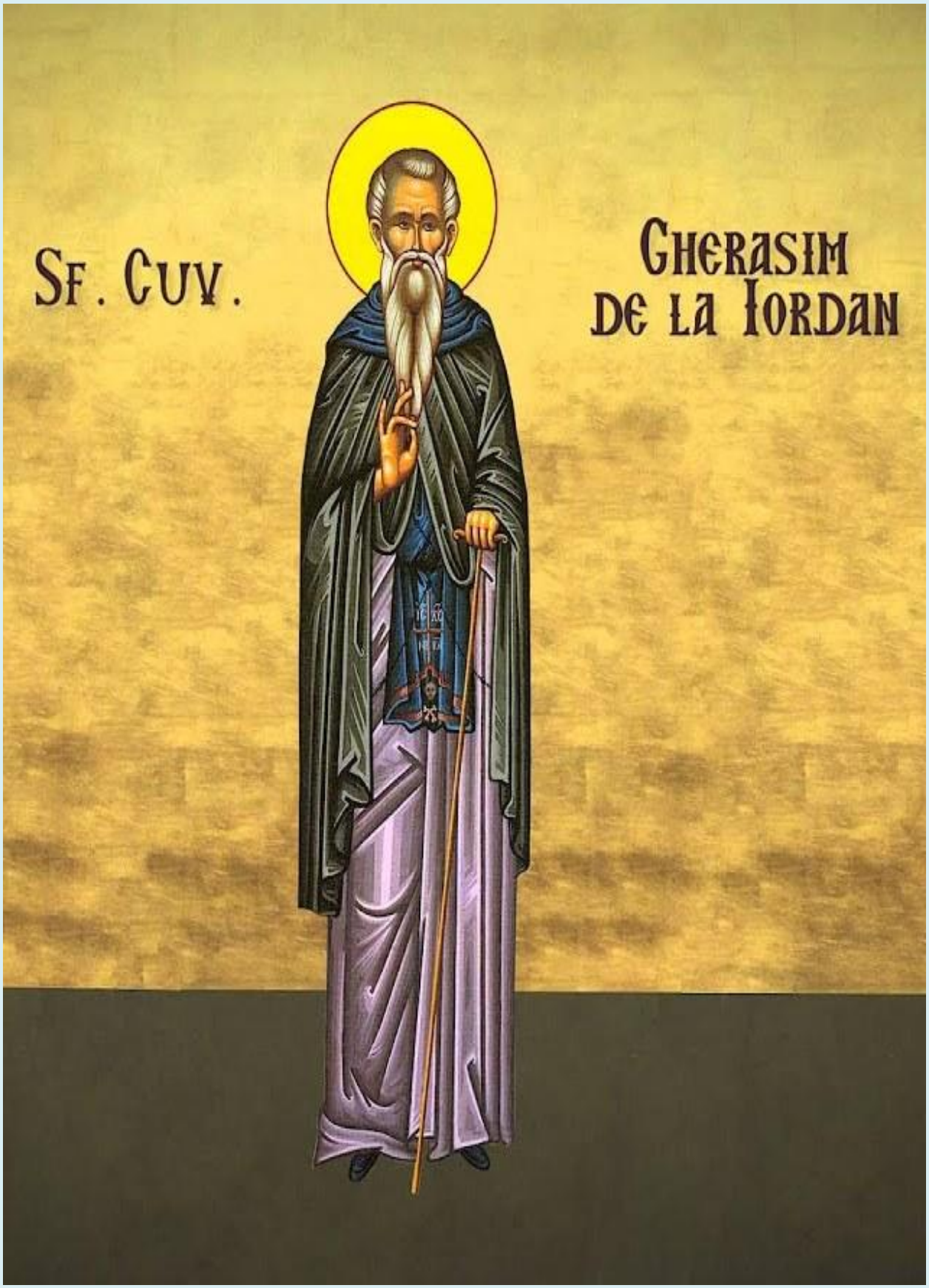
Sf. Cuv.
Gherasim
de la Iordan

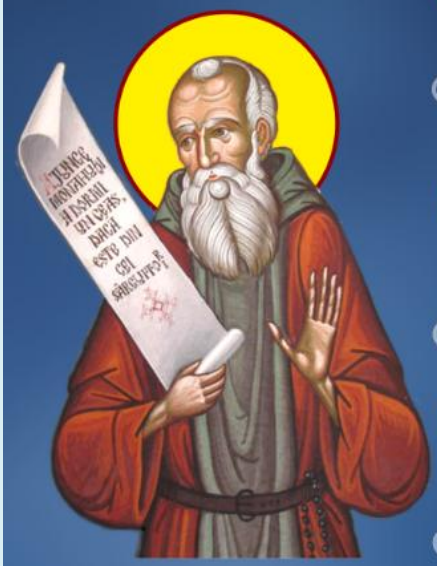

Sfântul Gherasim de la Iordan

portal ortodox
DOXOLOGIA.ro

- Sfântul Gherasim s-a născut în secolul al IV-lea și a pășit de mic pe calea către Dumnezeu, primind chipul îngeresc.
- Înșelat fiind, a căzut în eresul lui Eutihie, dar, prin ucenicia la Cuviosul Eftimie, și-a dat seama de greșeala lui și s-a întors la Dumnezeu.
- Și avea 70 de călugări pe care îi învăța să Îi slujească Domnului, petrecând în tăcere, lucrând mult, rugându-se și postind aspru.
- Printre ucenicii Sfântului Gherasim se număra și un leu care i-a slujit precum un om.
- După ce a murit Sfântul Gherasim, leul a început să strige cu putere, încât nimeni nu îi putea alina durerea și a murit îndată.

Troparul Sfântului Cuvios Gherasim de la Iordan

4 Martie - Glasul 8

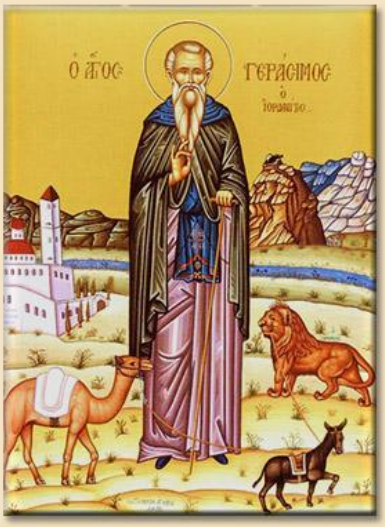

Cu curgerile lacrimilor tale ai lucrat pustiul cel neroditor şi cu suspinurile cele dintru adânc ai făcut ostenelile tale însutit roditoare; şi te-ai făcut luminător lumii, strălucind cu minunile, Gherasim, părintele nostru. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

Troparul Sfântului Cuvios Gherasim de la Iordan

4 Martie - Glasul 8

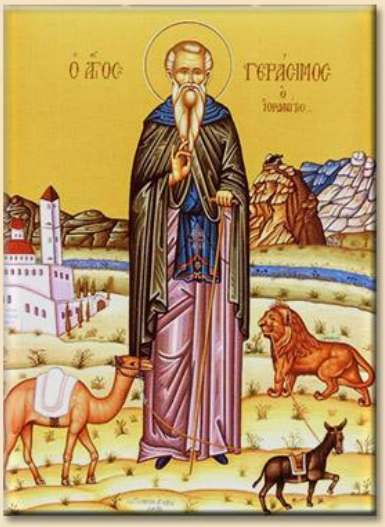

Cu curgerile lacrimilor tale ai lucrat pustiul cel neroditor şi cu suspinurile cele dintru adânc ai făcut ostenelile tale însutit roditoare; şi te-ai făcut luminător lumii, strălucind cu minunile, Gherasim, părintele nostru. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

Bucură-te, Sfinte cuvioase Gherasim de la Iordan!